

Giới thiệu Đêm Mất Hồn Của Tổng Giám Đốc

Truyện Đêm Mất Hồn Của Tổng Giám Đốc xoay quanh nhân vật nam chính cùng với sự hận thù của anh đối với cô. Biết bao nhiêu cô gái nghiêng ngả khi anh cầm đàn guitar...

Số lượng nữ sinh trong trường anh cuồng nhiệt, nhưng anh lại nhận ra một cô gái làm lung lay trái tim anh. Đến với cô gái anh lại nhận được sự phôi bày đầy cảm hăng.

Anh đành ôm vết thương đó mà tốt nghiệp, trở thành tổng giám đốc anh lại một lần nữa gặp cô. Lần này anh lại gặp cô quyết chinh phạt cô bằng những nụ hôn bốc cháy trên thân thể!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Mất Hồn Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Âm nhạc ầm ĩ xập xình nhấn chìm hết mọi thứ trong không gian mờ ảo, ai nấy đều thỏa sức lắc lư thân thể mình trên sàn nhảy.

“Vui vẻ lên đi Thanh Nhu, tới chỗ này mà mặt mày nghiêm nghị như thế thì còn gì vui nữa?” Sau khi nhảy xong, Na Na trở về ngồi lên ghế của quầy rượu. “Thả lỏng đi! Gọi một ly rượu nha?”

“Mình không uống rượu. Hơn nữa cậu cũng biết, mình không thích thứ âm nhạc đình tai nhức óc này.” Thanh Nhu nói nhỏ, cảm giác bản thân không hề thích hợp với Pub.

“Chỉ một buổi tối thôi mà, cậu thả lỏng tí nào. Nếu không sau này khi cậu kết hôn với Tân Khắc Lực rồi sẽ không có cơ hội đi chơi nữa đâu!” Na Na uống hết hai ly rượu, sau đó cô rót cho Thanh Nhu một ly. “Cậu uống đi...” Cô nâng ly rượu đẩy đến bên môi Thanh Nhu.

Thanh Nhu uống một ngụm nhỏ, vị rượu nóng rất lập tức tản ra trong khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn của cô. Cô vội vàng để ly rượu xuống, không dám nếm thử nữa.

“Cậu kém quá!” Na Na giễu cợt. “Nếu cậu nhiệt tình hơn một tí thì nhất định sẽ trở thành tiêu điểm khiến cho tất cả bọn đàn ông ở đây chú ý!”

Bởi vì Thanh Nhu thật sự quá đẹp, đẹp khiến người khác phải nín thở. Nhưng cô vẫn luôn dùng vẻ lạnh lùng để nguy trang cho mình. Những tên đàn ông có ý định đến gần cô, tất cả đều bị cô từ chối.

“Mình không nghĩ vậy đâu.”

“Nếu không thì cậu cũng nên cười một cái nha. Mặt mày cứng ngắt như đá tảng, chẳng ai nghĩ cậu sắp trở thành cô dâu hết!” Na Na liếc mắt đưa tình với anh chàng đẹp trai sau lưng, anh ta cũng nhiệt tình trả lại cho cô một nụ hôn gió khiến Na Na mở cờ trong bụng.

“Người đẹp, cho anh ôm một cái!” Anh chàng kia muốn ôm Thanh Nhu, cô vội vã cự tuyệt. Anh ta nhú mồm, khó chịu bỏ đi.

“Mình nghĩ mình nên về trước.” Thanh Nhu thấy rất khó chịu khi ở nơi này.

“Chờ một chút!” Na Na kéo cô lại. “Được, mình không ép cậu, nhưng cậu bỏ về để một mình mình ở chỗ này mà không thấy lo lắng sao?”

Thanh Nhu lộ ra vẻ mặt khó xử, sau đó lại đành ngồi xuống. Dù biết chỗ này là địa bàn của Na Na, trong bất kỳ tình huống nào Na Na cũng có thể thành thạo giải quyết được, nhưng quả thực cô vẫn chẳng yên lòng.

“Thanh Nhu, cậu đúng là bạn tốt của mình!” Na Na vô cùng vui vẻ. “Mình chỉ muốn dẫn cậu ra ngoài chơi đùa một bữa trước khi cậu kết thúc cuộc sống độc thân. Nếu không dưới sự giám sát của Tân Khắc Lực, cậu sẽ không bao giờ còn có cơ hội nữa.”

Thanh Nhu nhớ lại thái độ bảo vệ quá mức Tân Khắc Lực, đáy lòng có cảm giác bức bách khó thở.

“Không sao, Khắc Lực cho mình một khoảng tự do rất lớn.” Cô rũ mắt xuống.

“Vậy à? Nhưng sao mình vẫn cảm thấy cậu không vui.” Na Na nói trúng tim đen của cô, bên cạnh có không ít anh chàng dán mắt lên người các cô.

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi.” Thanh Nhu vờ không có chuyện gì.

“Nhìn cậu không có hơi sức phấn bác kìa. Cậu đang nghĩ gì, mình không biết sao? Trước kia, thỉnh thoảng cũng sẽ cười, nhưng bây giờ hoàn toàn chẳng thấy.”

“Tại chả có chuyện gì làm mình vui thôi.” Thanh Nhu đáp qua loa.

“Đây chính là mấu chốt! Cậu sắp đính hôn mà lại nói mình chẳng vui về!” Na Na cảm thấy rất khó hiểu.

“Đừng nói nữa, Na Na!” Thanh Nhu hô lên.

“Không, mình phải biết rõ chuyện gì đang xảy ra! Nếu cậu còn xem mình là bạn tốt, hãy thực sự mở lòng nói chuyện với mình đi!” Tuy ép Thanh Nhu là không đúng nhưng Na Na thật lòng rất quan tâm tới Thanh Nhu.

“Nếu có chuyện thì sao mình lại không nói cho cậu biết? Chẳng qua là hôn sự của Khắc Lực và mình đã định, chẳng còn gì để nói nữa.” Thanh Nhu vờ như không quan tâm

“Nhưng mình lại thấy vấn đề rất nghiêm trọng!”

“Có lẽ là do gần đây áp lực lớn quá nên cậu mới thấy mình không vui.” Thanh Nhu tìm cớ.

“Không! Không phải như vậy!” Giác quan thứ sáu giúp Na Na đoán được phần nào. “Cậu không muốn gả cho Tân Khắc Lực, đúng không?”

Một câu nói thức tỉnh người trong mộng!

Thật ra thì trong lòng Thanh Nhu luôn hiểu rõ, chẳng qua là không muốn nói ra. Khi Tân Khắc Lực cầu hôn cô, trù ngạc nhiên ra, cô không hề có cảm giác gì khác. Khi cô gặp khó khăn trong công việc, Tân Khắc Lực giúp đỡ cô. Khi cô ngã bệnh, hắn chăm sóc cô. Nhưng lòng cô vẫn do dự. Chính vì thế, Tân Khắc Lực muốn kết hôn để xích lại gần cô hơn, cho dù cô thì ngược lại luôn kéo dài khoảng cách giữa hai người. Tuy nhiên cuối cùng, dưới sự xui khiến của quý thần, cô lại đẩy mình tới gần hắn.

“Khắc Lực đối xử với mình rất tốt, cũng rất thương mình. Tội mình quen biết gần năm năm, đã nên kết hôn rồi.” Cô không thể phụ tấm chân tình của Tân Khắc Lực.

“Cậu không thể vì anh ta đối xử tốt với cậu mà gả cho anh ta! Đàn ông đối xử tốt với phụ nữ đều có mục đích cả.”

“Anh ấy là đối tượng kết hôn không tồi.” Thanh Nhu vẫn giữ nguyên ý định.

“Cậu là một đứa ngốc!” Na Na bắt đầu dĩ thời dài.

Âm nhạc vẫn ồn ã như trước. Na Na lại lên sân khấu vũ, Thanh Nhu cũng rời khỏi chỗ ngồi, đi đến phòng vệ sinh.

“A...” Cùng lúc đó, có bóng người lướt nhanh qua, bà vai Thanh Nhu bị đụng một cái khiến cô phải lui lại hai, ba bước.

“Xin lỗi cô.” Người đàn ông đỡ lấy cô. “Tôi đỡ cô dậy.” Anh ta tỏ vẻ quan tâm, giọng nói rất thành khẩn.

Thanh Nhu buông tay anh ta ra, đáp: “Tôi không sao.”

“Cô...” Dường như anh ta còn muốn nói gì đó. “Thực sự không cần tôi đỡ dậy à?”

“Anh nghĩ tôi không có khả năng tự đứng lên hay sao?” Thanh Nhu hỏi ngược lại. Cô không quen không biết người này, vậy mà anh ta cứ sấn sổ tới làm chi?!

Hắn anh ta là sói đội lột cừu?

Thấy trong mắt cô xuất hiện vẻ phòng bị, anh ta khoát khoát tay. “Cô à, cô đừng hiểu lầm! Tôi không có ý gì khác đâu.”

Bị người ta nhìn thấu, khuôn mặt mềm mại của Thanh Nhu lập tức ửng đỏ.

Cô liếc anh ta một cái. Có lẽ đối phương chỉ hơn cô hai, ba tuổi mà thôi. Dáng người cao lớn, đôi mắt đẹp mê người lơ đãng phóng điện, hình tượng lịch sự đúng y như bạch mã hoàng tử trong mộng của mọi thiếu nữ!

Mà sao... cô lại chú ý anh ta kỹ vậy?!

Giật mình với suy nghĩ trên, cô vô cùng kinh ngạc, không dám nói thêm gì nữa, bước như bay vào nhà vệ sinh.

Nhất định tên đàn ông kia sẽ cho rằng cô bị bệnh?

Nhìn gương mặt ửng hồng của mình trong kính, cô thắc mắc, sao nhịp tim của mình lại đập mạnh như vậy? Cô lắc đầu một cái, vốc nước rửa mặt cho tỉnh táo. Cô là người sắp kết hôn đó!

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của bản thân, vừa nghĩ tới kết hôn, cô liền buồn bực không vui lên được. Vì sao? Na Na nói rất đúng, cô chẳng giống một cô dâu sắp về nhà chồng!

Không... Cô không thể có suy nghĩ này! Khắc Lực dịu dàng săn sóc, chăm lo mọi thứ cho cô, cô còn cầu gì nữa? Nếu cô nói cảm giác mất mát trong tim này ra, người khác sẽ bảo cô là tham lam mất!

Trở về chỗ ngồi, Na Na vẫn còn điên cuồng lắc lư trên sàn nhảy. Đêm đã khuya, tâm tình của Thanh Nhu càng thêm nặng nề. Tuy nhiên cô không phải loại người sẽ mua say để thổ lộ tâm sự của mình cho người khác biết.

Có người ngồi xuống bên cạnh cô, thấy cô đồ dần suy nghĩ, liền bỏ vào bên trong ly rượu của cô một ít bột trắng mịn mà không để lại dấu vết.

“Cô này, cô ngồi một mình sao?” Một giọng nói không cao không thấp truyền đến.

Đối phương đầu húi cua, ăn mặc bình thường, là một phụ nữ, nhưng trong mắt cô ta lóe ra tia hứng thú không thường với Thanh Nhu. “Không, bạn tôi đang nhảy trên sàn nhảy.”

“Là người phụ nữ đang điên cuồng lắc lư kia ư?” Cô ta chỉ ngón tay vào Na Na. Cô ta thích Thanh Nhu, khuôn mặt giống thiên sứ, thoát trông liền biết đây là một cô gái rất ngây thơ, trong sáng. “Đúng rồi, xin tự giới thiệu, tôi là Feeling.”

“Rất vui khi được làm quen với cô.” Thanh Nhu không phòng bị với phụ nữ.

“Tôi thấy cô lẳng lặng ngồi một mình ở chỗ này lâu rồi. Tối Pub thì nên thả lỏng mình mới đúng. Cô không phiền nếu tôi ngồi đây một lát chứ?” Feeling thử dò xét, vừa uống rượu, vừa chú ý các biểu tình xuất hiện trên mặt Thanh Nhu.

“Không sao.”

Feeling nghe vậy hưng phấn kêu lên: “Vậy thì tốt! Cô đã có bạn trai chưa?”

Thanh Nhu chỉ cười không nói. Đối phương lại kiên trì tra hỏi tới tấp, Thanh Nhu bèn trả lời: “Tôi sắp đính hôn.”

“Vậy ra cô đang đùa tôi?” Feeling trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn. Nhưng người phụ nữ xinh đẹp thế này, cô ta không thể bỏ qua được.

Còn Thanh Nhu chẳng hiểu vì sao đối phương tức giận.

“Sắp đính hôn còn tới tới nơi này? Nếu như cô không phải là loại phụ nữ lẳng lơ thì chính là tới tìm tự do trước khi kết hôn đúng không?” Feeling phân tích. Tuy nhiên cô gái này quá thuần khiết, chẳng giống mấy mụ đàn bà lẳng lơ tẹo nào.

Thanh Nhu không đáp lại, cô không biết nên trả lời như thế nào.

“Không nói nghĩa là đồng ý? Tốt lắm, rất hợp ý tôi.” Tay Feeling vươn xuống bấp đùi của cô, vuốt ve qua lại.

“Cô làm gì vậy?” Lần đầu tiên Thanh Nhu gặp phải tình huống này, sững sờ hồ.

“Không cần phải giả bộ đâu, người ngu đến đâu cũng nhận ra tôi là T. Mặc dù cô sắp kết hôn, nhưng muốn chơi thì cứ chơi cho vui, tối nay cô hãy cùng tôi đi!” Feeling nói thẳng. Cô lẫn lộn trong Pub lâu như vậy mà chưa từng câu được một con mồi nào ngon thế này.

“Tôi không có khuynh hướng đó, cô tìm lầm người rồi!” Thanh Nhu né tránh tay cô ta.

“Nhưng đáng cô quá đẹp, tôi rất thích. Yên tâm, tôi sẽ rất dịu dàng, không chừng còn chu đáo hơn chồng sắp cưới của cô nữa đó.” Feeling mập mờ nói.

“Vậy thì cô nên tôn trọng ý kiến của tôi!” Thanh Nhu vội vàng hô. Na Na ở xa quá, chẳng thể tiếp thu được tín hiệu cầu cứu của cô.

“Bớt nói nhảm đi! Uống xong ly rượu này chúng ta sẽ bắt đầu.” Feeling tự tiện quyết định. Cô ta nghĩ tính tình bá đạo như vậy càng khiến cô ta giống đàn ông, bởi vì phụ nữ đều thích bị bức bách.

“Không, tôi không muốn đi theo cô!” Thanh Nhu vội vàng hô lên.

“Cô cứ uống hết rượu của mình đi!” Feeling cầm ly rượu lên ép cô uống.

“Dừng tay!” Giọng nói tức giận vang lên, đồng thời một cánh tay vươn đến giữ chặt tay Feeling, sức mạnh kinh hồn làm khuôn mặt Feeling đau đến vặn vẹo.

“Anh muốn làm gì? Tính anh hùng cứu mỹ nhân sao? Tối đây không tìm tình một đêm thì định ngồi uống rượu một mình chốc?” Feeling nói.

“Cô không thấy cô ấy không muốn sao?” Người kia đáp trả.

“Hừ! Anh không cần giả bộ. Trên thực tế, trong lòng anh đang suy tính gì ai lại không biết? Định anh hùng cứu mỹ nhân, làm cho người ta cảm kích anh, tiếp đó lên giường với anh? Hừ! So với tôi, anh thanh cao hơn chỗ nào?” Feeling tức giận không chịu nổi.

Là anh ta! Người đàn ông cô chạm mặt trước nhà vệ sinh!

“Hai người đừng nói nữa.” Thanh Nhu không muốn họ xung đột.

Feeling không để ý tới cô, chẳng kiêng lời mà bảo với người đàn ông kia: “Trong đầu anh đầy rẫy suy nghĩ không trong sáng, ai mà chẳng biết? Tôi thấy cô ấy trước, anh xếp hàng chờ đi!” Feeling bắt lấy tay Thanh Nhu.

“Tôi bảo cô buông cô ấy ra!” Người đàn ông kia bóp tay Feeling, nhủ mày lại, tay còn lại kéo Thanh Nhu ra phía sau anh.

“Feeling, cô đừng hiểu lầm, tôi không có khuynh hướng đó. Chúng ta có thể làm bạn bè mà.” Thanh Nhu cố gắng khai thông tư tưởng của Feeling.

“Tôi không nghe! Nếu cô không có khuynh hướng đó, sao cô không để ý tới đàn ông? Con người chứ đâu phải là thánh nữ!” Thời đại này làm gì còn loại phụ nữ kia.

Nghiêm Tiêu tức giận, nhỏ giọng nói với Thanh Nhu: “Cô à, cô không cần nhiều lời như vậy, chỉ cần lo cô ta là được.”

Thấy Nghiêm Tiêu không phải là nhân vật dễ chọc, Feeling hậm hực gắt: “Lần sau đừng để tôi thấy các người!” Sau đó cô ta xoay người rời đi.

Bóng dáng Feeling biến mất, Thanh Nhu chuyển sang nhìn Nghiêm Tiêu.

“Cám ơn anh đã giải vây hộ tôi.” Nếu không, cô thực chẳng biết nên thế nào cho phải.

Một hồi trầm mặc, Nghiêm Tiêu quay lưng về chỗ uống rượu. Anh giận chính mình! Mấy năm qua chưa từng động lòng với ai, vậy mà mới gặp lại người phụ nữ này, tâm tư anh đã bị đảo lộn. Còn người ta thì lại quên anh sạch bách.

Anh vừa liếc đã nhận ra cô là người phụ nữ làm anh mất ăn mất ngủ.

Thanh Nhu khó hiểu nhìn anh trầm mặc. Tâm tình anh không tốt sao? Hay cô đã làm sai điều gì?

Cách đó không xa, Na Na lôi kéo một người đàn ông tới bên cạnh Thanh Nhu.

“Thanh Nhu, đây là người bạn mình mới quen. Chúng mình nhảy rất hợp gu! Không biết ở “phương diện kia” cũng có hợp thể không nhỉ?” Na Na bộc lộ bản chất, không ngừng chà xát lên cánh tay người đàn ông mới quen. “Thanh Nhu, cậu cũng có bạn mới sao?”

Sau khi Na Na nhìn thấy Nghiêm Tiêu liềm lộ ra thần sắc hoang mang. Dường như cô đã gặp qua người đàn ông này ở đâu đó rồi, nhưng nhất thời không nhớ nổi.

“Nghiêm...”

Na Na liếc khuôn mặt bỗng chốc hoảng sợ của người đàn ông mới quen. “Sao vậy? Anh biết anh ta à?” Tên này quen biết rộng thật.

Nghiêm Tiêu mở miệng, vỗ lên vai người đàn ông kia. “Chúng tôi quen nhau trong công việc, đúng không?”

Người đàn ông kia hốt hoảng đáp: “Phải!”

Nghiêm Tiêu nhếch môi: “Chúng tôi đi kiếm một chỗ, các cô cứ từ từ nói chuyện.”

Ngay sau đó, hai người đàn ông lui sang một bên.

“Cái này gọi là Men’s talk sao? Hay là bọn họ có âm mưu gì đó?” Chợt đầu óc Na Na loé lên. “À! Mình nhớ anh ta là ai rồi! Thanh Nhu, cậu đừng tiếp cận anh ta!”

“Na Na, không phải cậu mới khích lệ mình nên giao thiệp bạn bè nhiều hơn sao?” Tự nhiên thay đổi nhanh vậy?

“Cậu không biết đâu! Anh ta nổi tiếng với danh hiệu phong lưu trong Pub, ý vào vẻ đẹp bề ngoài cộng thêm vài câu ngon ngọt để đùa giỡn phụ nữ trong lòng bàn tay. Một chân anh ta thường đạp vài chiếc thuyền, thậm chí đôi người liên tục...” Tư liệu tình báo Na Na tích lũy được vô cùng phong phú.

“Cậu nói cho mình biết chuyện này làm gì?” Thanh Nhu chả biết nên khóc hay nên cười.

“Mình nói nhiều như vậy là muốn cảnh cáo cậu cách anh ta càng xa càng tốt. Anh ta không phải là nhân vật dễ chọc, anh ta đến gần cậu nhất định là có ý đồ!” Na Na nói.

Những lời Na Na nói khiến Thanh Nhu hình dung được một chút về anh, nhưng cô vẫn không cảnh giác lắm, bảo: “Na Na, anh ấy đã cứu mình hai lần. Theo lẽ nghĩa, mình nên nói với anh ấy tiếng cảm ơn.”

“Anh ta không tốt vậy đâu!” Na Na có vẻ khẩn trương: “Thanh Nhu, chớ bị bề ngoài của anh ta lừa! Anh ta là một tên đại gia lăng nhăng, không ai biết thân phận thật của anh ta! Trong Pub có bảo, phụ nữ lên giường với anh ta một lần sẽ có ba trăm vạn thù lao. Như thế chẳng coi phụ nữ là gái điếm hết à?” Thật quá đáng! Nhưng có lẽ được tiền lại khiến các cô gái ấy vui không biết chừng.

“Những chuyện đó không liên quan đến mình.” Thanh Nhu khéo hiểu lòng người bảo với bạn: “Huống chi đó là chuyện riêng của anh ấy, chúng ta không có quyền hỏi tới.” Na Na oang oang nói thế, nếu bị nghe thấy sẽ rất rắc rối.

“Mình sợ cậu hồ đồ thôi. Dẫn cậu tới đây là muốn cậu vui vẻ, nhưng cậu cũng đừng lọt vào cạm bẫy nào đó. Tân Khắc Lực nhất định sẽ giết mình!” Na Na có chút lo lắng đề phòng. Thanh Nhu cau mày. “Sao cậu lại nói vậy? Lo mình sẽ làm việc không đúng đắn sao?”

“Mình chỉ muốn tốt cho cậu. Cậu chưa từng trải, trước sau sẽ không hiểu rõ bản chất của xã hội này.” Na Na lắc đầu giải thích.

“Cậu yên tâm, mình sẽ không tới gần anh ta. Mình nghĩ chúng ta nên rời khỏi đây thôi!” Cô không muốn đợi nữa.

“Ừ.”

Na Na gật đầu, định câu thêm một người đàn ông cũng chẳng được.

Đúng lúc này, Nghiêm Tiêu đã nói chuyện xong, đang đi về phía Thanh Nhu.

Bạn trai Na Na lại ân cần mời cô nhảy nhót, tuy Na Na thèm nhưng lại không muốn bỏ Thanh Nhu lại.

“Cậu đi đi! Mình ở chỗ này chờ cậu.” Thanh Nhu mỉm cười.

“Ừ, mình muốn đưa cậu bình an trở về bên cạnh Tân Khắc Lực. Cậu đợi mình một lát thôi.” Na Na vẫn không từ chối được lời mời của anh chàng mới quen nên liền đi uống rượu mua vui.

Thanh Nhu đưa mắt nhìn bọn họ đi xa.

“Tân Khắc Lực là ai?” Cả người Nghiêm Tiêu căng thẳng, định ý hiển hiện rành rành đối với người đàn ông trong miệng Na Na.

“Đó là bạn trai tôi. Hai tháng sau chúng tôi sẽ đính hôn.” Thanh Nhu nói rõ, không để cho anh ôm bất cứ hy vọng nào.

Mặt Nghiêm Tiêu đen lại, trông không hài lòng lắm. “Vậy mà bạn cô còn dám dẫn cô tới chỗ này, không sợ bạn trai cắt cô thành tám khúc?”

Cô cười bảo: “Cô ấy gọi đây là tìm niềm vui trước hôn nhân. Quả thực tôi cũng không muốn, lần này coi như thất bại.” Cô phát hiện Nghiêm Tiêu luôn nhìn mình. “Đừng rồi, cảm ơn anh lại cứu giúp.”

Anh làm cho người khác có cảm giác bồn chồn cực kỳ. Ánh mắt thâm sâu khó dò làm không ai biết anh đang nghĩ gì.

“Nếu như muốn cảm ơn tôi thì hãy theo tôi chơi trò chơi giải sầu, giết thời gian đi!” Nghiêm Tiêu yêu cầu, ra vẻ đối với phụ nữ sắp kết hôn không có hứng thú để cô bỏ xuống sự phòng bị.

“Trò chơi gì?” Cô từng bước từng bước rơi vào cái bẫy của anh.

“Oản tù tì, người thua phạt rượu.” Anh gọi hai ly rượu.

“Nhưng tôi không uống rượu...” Thanh Nhu xin lỗi.

“Độ cồn của rượu này không cao, mùi vị chua chua ngọt ngọt, uống rất ngon.” Rượu này pha chế cho riêng cô.

Thanh Nhu ngửi mùi vị của nó sau đó uống một hớp, khen: “Ừ, cũng không tệ lắm.”

“Có thể bắt đầu trò chơi chưa?” Tối nay, vận mạng của cô sẽ thay đổi.

“Anh ở đây cùng tôi không sợ bạn gái giận ư?” Cô liếc nhìn bốn phía, không ít phụ nữ đang nhìn chằm chằm cô bằng ánh mắt ghen tị.

“Tôi không có bạn gái, chỉ tới đây uống rượu và nhảy.”

Cô không tin lắm. “Vậy sao? Anh... trông không giống người độc thân.” Cô uyển chuyển diễn đạt.

“Tôi biết cô muốn nói gì. Trông tôi giống kẻ ăn nằm, chơi bời trác táng lắm đúng không?” Anh không ngại khi nói tới mấy danh hiệu kia.

Gương mặt của cô hồng lên, miệng lí nhí: “Xin lỗi.”

“Không sao.” Đã lâu rồi anh chưa từng thấy một phụ nữ nào ngây thơ giống cô. “Có thể bắt đầu chưa?”

Rốt cuộc, vì muốn thoát chuyện mất mặt nên cô áp ứng lấy cớ: “Thẳng thắn mà nói thì tôi không biết chơi trò này.”

“Vậy cô biết cái gì?” Tóm lại, anh sẽ không dễ dàng buông tha cô.

“Tôi chỉ biết chơi đoán số bình thường. Nhàm chán quá hả?” Cô hơi hơi ngượng ngùng hỏi.

“Đúng là hơi chán. Không bằng tôi dạy cô, chờ sau khi cô biết, chúng ta mới phạt uống rượu! Phải uống hết ly đó!” Anh dẫn dụ cô cắn câu.

Thanh Nhu không tiện từ chối, vì vậy cùng anh học.

Cô học rất nhanh, hai người liền quyết định dùng trò chơi này phân cao thấp.

“Ha ha ha! Anh lại thua rồi!” Ban đầu Thanh Nhu chiếm thế thượng phong nên cô rất vui.

Nhưng sau đó, Nghiêm Tiêu mới giờ thực lực ra khiến Thanh Nhu không ngừng bị phạt rượu.

Rốt cuộc Nghiêm Tiêu bảo: “Tôi thấy chúng ta không nên chơi nữa”. Nếu không, cô sẽ say khướt.

“Không, tôi không tin! Tại sao đều là tôi thua chứ? Chơi lại...” Thanh Nhu kêu lên, rượu này rất ngon!

“Thanh Nhu...” Ánh mắt Nghiêm Tiêu nóng bỏng nhìn cô chằm chằm.

“Sao anh biết tên tôi?” Đôi mắt Thanh Nhu như bị che bởi một lớp sương mù. “Ôi, tôi lại thua rồi, bị phạt rượu...” Cô uống luôn cả ly rượu của anh.

Cô mềm nhũn tựa vào trên người anh, anh vội vàng đỡ tay ôm cô.

“Chúng ta đến chỗ khác chơi đi!” Mắt thấy thời cơ chín muồi, anh quyết định nói.

“Muốn đi đâu chơi?” Cô ngồi lên người anh.

“Đi thôi, đi rồi sẽ biết” Anh nhẹ giọng ní non bên tai cô.

Có lẽ Feeling nói đúng, anh là con sói đội lốt cừu. Nhưng khi nhớ tới cô đã có vị hôn phu, đạo đức của anh thẳng cánh cò bay.

Mang Thanh Nhu vào xe, anh nhanh chóng lái xe đi, cách xa ồn ào, chuẩn bị đưa Thanh Nhu vào chốn động lớn nhất trong cuộc đời...

Na Na uống đến say khướt. Cô cùng bạn trai đi ra khỏi Pub. Vừa lên xe, bạn trai cô liền muốn động tay động chân.

“Anh điên rồi! Chẳng lẽ anh muốn ở trên xe...” Cô gạt bàn tay đặt trên đùi mình ra.

“Anh không nhịn được nữa!” Anh ta như bạch tuộc tám chân nhào tới, nói kiểu nào cũng không buông cô ra.

“Không cần gấp như vậy, chờ đến khách sạn được không?” Na Na đẩy anh ta về chỗ cũ, toan xuống xe. “Em đi nói bạn em về nhà trước...”

Người đàn ông kia ôm cô từ sau lưng. “Không cần đi!”

“Anh đừng quậy!” Cô không yên lòng bỏ Thanh Nhu một mình trong Pub.

“Bây giờ em đi đã quá muộn”. Anh ta nói: “Đề anh hôn một cái” Miệng anh ta dán lên cổ cô.

Na Na như tỉnh lại từ trong mộng, ngồi nghiêm chỉnh hỏi: “Ý anh là sao?”

“Tổng giám đốc Nghiêm muốn anh... tách em ra khỏi bạn em. Lúc chúng ta đang nhảy thì tổng giám đốc Nghiêm đã rời đi với bạn của em rồi.” Anh ta cười nhạo cô nhận ra quá muộn.

Na Na dường như muốn thét lên: “Anh ta có ý đồ gì?”

Bạn trai cô lắc đầu một cái, cười thay cho sự ngu xuẩn của cô: “A... Em nói đi... Đàn ông đến Pub để làm gì?”

Dự cảm chẳng lành nổi lên trong lòng, cô khẩn trương hỏi dồn: “Vậy bọn họ sẽ đi đâu?”

“Anh không biết...” Bạn trai cô lại chưng ra bộ dạng say rượu.

Na Na lập tức mở cửa xe nhảy xuống.

“A! Em trở lại đây!”

Bạn đang đọc truyện *Đêm Mất Hồn Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Mỗi năm một lần, tại trường trung học sẽ có một buổi biểu diễn của Đoàn trường. Năm nay, tiết mục của câu lạc bộ guitar sẽ được trình diễn vào đêm cuối cùng. Đây cũng là tiết mục thầy trò toàn trường mong đợi nhất.

Đội trưởng câu lạc bộ guitar, Nghiêm Tiêu, rất được các nữ sinh trong trường yêu thích. Chỉ cần anh vừa xuất hiện sẽ dẫn tới hàng loạt tiếng hét chói tai, nhất là bộ dáng thâm tình khi anh đánh guitar, càng khiến mọi người thêm điên cuồng.

Anh chơi guitar cũng nổi như việc học, mọi thứ đều hoàn hảo. Quan trọng nhất là anh đẹp trai không chê vào đâu được, gia thế lại tốt, mỗi nữ sinh đều muốn được anh yêu mến.

Nhưng Nghiêm Tiêu vẫn không lạm dụng tình cảm của họ, luôn cố ý giữ khoảng cách với những kẻ điên cuồng si mê anh, làm việc cũng rất khiêm tốn.

Anh luôn lạnh nhạt, ít nói cười, thế nên mọi người liền phong cho anh biệt danh “hoàng tử lạnh lùng”.

Mà Nghiêm Tiêu sẽ chỉ biểu diễn ở trường trung học có mỗi một lần, bởi không lâu sau anh sẽ tốt nghiệp rồi rời khỏi trường.

Câu lạc bộ guitar muốn dành cho mọi người một tiết mục khó quên, vì vậy một thời gian dài trước khi buổi biểu diễn diễn ra, họ mời nữ sinh trong toàn trường đến câu lạc bộ phỏng vấn. Bọn họ định vừa đàn hát vừa tìm một nữ sinh diễn cùng Nghiêm Tiêu, tính đốt nóng cả khán đài bằng sự cuồng nhiệt của người hâm mộ.

Nhưng mãi mà bọn họ vẫn không tìm được nữ chính thích hợp, chẳng ai có thể hát được ca khúc này.

Lúc bọn họ đã muốn buông xuôi thì đội phó dẫn theo một em nữ sinh năm nhất tới. Mọi người vừa thấy cô thì đều kinh ngạc, nhất trí cho rằng ứng cử viên tốt nhất chính là cô!

Quan Thanh Nhu có vẻ đẹp trời sinh, giọng cao, lập tức chiếm được sự yêu thích của mọi người. Cô lại có tài diễn xuất, đóng vai nhân vật nữ chính cực hay, khiến người khác xem cảm động chảy cả nước mắt.

Trong khoảng thời gian này, tất cả quá trình tập luyện đều do đội phó Lý Minh Chí hướng dẫn, còn Nghiêm Tiêu lo ôn tập để chuẩn bị thi vào trường Havard, không có thời gian tới tập luyện.

Cho đến ngày đó.

Nghiêm Tiêu rút cuộc cũng xuất hiện! Anh lạnh lẽ đến, lạnh mặt quan sát từng người tập luyện.

Ánh mắt của anh lướt qua đám đông, cuối cùng dừng trên người một cô gái.

Cô là ai? Mỗi người trong câu lạc bộ đều do anh tự mình chọn lựa, anh khẳng định, mình chưa từng gặp cô.

Thanh Nhu đang hát cùng mọi người, vừa hát vừa cười rất vui vẻ, nhất cử nhất động của cô đều rơi vào đáy mắt Nghiêm Tiêu.

Thật không thể tưởng tượng nổi, anh đã không thể dời tầm mắt khỏi cô!

Một loại suy nghĩ hiện lên, chẳng lẽ anh... vừa gặp đã yêu cô?

Nghiêm Tiêu ép buộc mình không nên chú ý tới cô, nhưng tầm mắt vẫn không thể rời khỏi cô.

Thanh Nhu không hề để ý, vẫn ngây thơ hoạt bát, không biết cuộc sống của mình sắp có một bước ngoặt trọng đại.

“Thanh Nhu, bây giờ em có rảnh không? Có thể rót hộ anh một ly trà không?” Tay trống đang bận vì vậy mở miệng nhờ cô.

“À được!” Thanh Nhu cười một tiếng.

“Chờ một chút.” Lý Minh Chí vươn tay giữ cô. “Tại sao lại sai cô ấy? Cô ấy không phải là chân sai vặt!”

“Không sao đâu anh.” Chỉ là rót ly trà thôi mà.

“Không được! Muốn uống thì tự đi mà rót.” Lý Minh Chí rất kiên quyết.

Tay trống ngừng động tác, khó hiểu bảo: “Minh thật sự bận chứ không phải cố ý muốn sai cô ấy. Vì sao cậu lại nghiêm trọng hoá mọi việc lên thế?”

“Minh...” Lý Minh Chí đỏ bừng mặt, nói không ra lời.

“Sao vậy?” Thanh Nhu giương đôi mắt trong veo lên hỏi.

“Không sao, em đi rót trà đi!” Lý Minh Chí đột nhiên thay đổi chủ ý, thúc giục cô đi lấy trà.

Lý Minh Chí đập cho tay trống một phát, tay trống thấm thiết kêu lên. Thanh Nhu nghi hoặc quay đầu lại, thấy hai người bọn họ ôm nhau cười khúc khích.

Kỳ quái! Thanh Nhu không rõ đầu của tai nheo ra sao nên không thể làm gì khác hơn là cầm ly đi rót trà.

“Anh có tình, em vô ý nhé!” Tay trống có chút hả hê.

“Cậu muốn ăn đòn phải không?”

Lý Minh Chí đuổi theo tay trống mà đánh, hai người cãi nhau ầm ĩ. Thanh Nhu rót trà xong, chuẩn bị trở về.

Cô rất vui khi mình trở thành một thành viên của câu lạc bộ guitar. Nhờ vậy, cô cùng bạn trong lớp có chung đề tài, ngày nào cũng nói mà không hết chuyện, mỗi ngày đều cô mong đợi nhất chính là lên lớp.

Khỏe môi Thanh Nhu hiện lên một nụ cười, bởi vì không chú ý nên không phát hiện phía trước có người, vô ý đụng trúng người nọ, còn tạt hết trà vào đôi phương.

“Xin lỗi! Tôi không cố ý!” Trong tình thế cấp bách, đôi tay Thanh Nhu vội lau lung tung trước ngực anh.

Nhưng hành động đó lại phản hiệu quả, quần áo trên người anh càng ướt hơn.

Thanh Nhu rất khó xử. Sao cô lại hậu đậu như vậy!

Cô gấp đến độ hốc mắt ửng hồng, rung rung nói: “Xin lỗi...”

“Quên đi!” Người nọ vung tay lên đánh rớt tay cô.

Nghe giọng nói trầm thấp của anh, cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh. Thật là cao lớn! Anh là ai? Thanh Nhu kinh ngạc nhìn anh.

Nghiêm Tiêu đi theo cô tới đây, không nghĩ tới sẽ bị dội cho một thân ướt sũng, bản thân anh cũng quá sợ ý nên mới đề bị đụng trúng.

Thấy hốc mắt cô đỏ lên, tim của anh như bị ai nheo.

Một lúc lâu sau, Thanh Nhu mới phục hồi tinh thần. Cô cảm thấy gương mặt mình nóng lên, tim như nai con chạy loạn. Vội vàng dời tầm mắt, cô không dám nhìn anh nữa.

“Thật xấu hổ, tôi đụng vào anh, còn khiến anh bị ướt!”

“Ừ.” Anh không nói nhiều.

“Vậy... tôi đi đây!” Tay chân cô luống cuống, chỉ muốn nhanh nhanh thoát đi.

Ai ngờ, anh bước chân tới đứng trước mặt cô. “Tôi có việc muốn hỏi cô. Câu lạc bộ guitar ở đâu?” Anh biết rõ còn có hỏi.

“Anh có chuyện gì sao?” Thanh Nhu vừa nâng mắt lên liếc vào hố đen thăm thẳm trong đôi mắt xanh đen của anh.

“Cô chỉ cần trả lời tôi là được!” Anh không kiên nhẫn cắt đứt lời của cô. Giọng điệu của anh thật là bá đạo!

“Đọc theo hành lang rẽ trái, đi thẳng là đến.” Cô không cách nào chống đối anh.

“Cô là thành viên của câu lạc bộ à?” Anh nhìn cô từ trên xuống dưới.

Ánh mắt của anh không chút kiêng kỵ, dò xét rõ ràng như vậy nhưng cô lại không ghét.

“... Vâng” Giọng nói của cô run rẩy, có chút sợ hãi.

“Tại sao bọn họ chọn cô?” Nghiêm Tiêu không hiểu vì sao vừa thấy cô liền đánh mắt chính mình, chỉ muốn cùng cô trò chuyện.

Thanh Nhu muốn rời đi, mặt của cô nóng dữ hơn. “Tôi không cần phải trả lời câu hỏi của anh!”

“Tôi thấy cần!”

“Tôi không biết anh. Anh hỏi nhiều như vậy làm gì?!” Cô đỏ mặt, thờ hồn hèn.

“Điều đó đối với tôi rất quan trọng, tôi muốn làm quen với cô.” Anh đi thẳng vào vấn đề.

Thanh Nhu sững sốt, tim đập nhanh. “Anh nhất định đang nói đùa.”

“Cô muốn nghĩ thế nào cũng được. Tóm lại, tôi biết mình nghiêm túc là được rồi.” Anh tiến thêm một bước, cô lập tức lui một bước. “Trả lời tôi.”

Sao anh có thể độc đoán như vậy?

Thanh Nhu đỏ bừng mặt. Cô chưa từng yêu, nhưng bây giờ lại rung động vì anh.

Cô gắng cái cùn: “Tôi không muốn nói cho anh biết!”

Nghiêm Tiêu xụ mặt xuống. “Có can đảm thì nói lại lần nữa đi!”

Thanh Nhu không dám. Đang chẳng biết làm sao thì Lý Minh Chí chạy tới, anh ta lo lắng Thanh Nhu đi lâu vậy mà chưa về.

“Thanh Nhu!” Lý Minh Chí đến gần, kinh ngạc khi trông thấy Nghiêm Tiêu.

Thì ra cô tên là Thanh Nhu. Ánh sáng xẹt qua đáy mắt Nghiêm Tiêu.

“Sao thế? Cậu không biết tôi sao? Miệng há to như vậy!”

Lý Minh Chí càng thêm cả kinh không khép miệng lại được. “Thật sự là cậu, Nghiêm Tiêu!”. Nghiêm Tiêu nói đùa! Không phải Lý Minh Chí anh bị hoa mắt đây chứ?

“Không thể là giả được.” Nghiêm Tiêu không còn toả ra khí lạnh bức người nữa.

Thanh Nhu cảm thấy kinh ngạc. Anh là Nghiêm Tiêu tiếng tăm lẫy lừng ư? Hoá ra vừa rồi anh giận với cô? Bỗng nổi thất vọng lan tràn trong lòng cô.

“Sao đến mà không vào? Mọi người đang chờ cậu đó!” Lý Minh Chí khẩn trương nói. Trong câu lạc bộ guitar chỉ mình anh dám nói chuyện với Nghiêm Tiêu. Nhưng dù vậy, anh cũng không dám chọc vào Nghiêm Tiêu.

“Giờ mình vào đây.” Nghiêm Tiêu túm cổ áo Lý Minh Chí. “Xem ra cậu có không ít chuyện phải giải thích với mình, mình rửa tai lắng nghe!” Trong giọng nói có uy hiếp.

“Cái gì?” Lý Minh Chí kêu oan, anh ta đâu làm gì sai! Hiện tại anh ta chỉ hi vọng, Nghiêm Tiêu bớt dùng sức một chút, chớ đem đầu anh ta vụn gãy là tốt rồi.

Nghiêm Tiêu lặng lẽ liếc nhìn Thanh Nhu. Sau khi Lý Minh Chí xuất hiện, anh liền nói sang chuyện khác, vì anh không muốn biểu đạt tình cảm trước mặt người ngoài. Chờ xem! Trừ khi trong lòng cô đã có đối tượng, nếu không, anh sẽ không buông tha!

Mấy ngày kế tiếp, Thanh Nhu thường lơ đãng thấy Nghiêm Tiêu nhìn mình chằm chằm. Đáy lòng cô vui vẻ không thôi nhưng vẫn vội vàng tránh né. Cô thật sự không hiểu tâm tình của mình, rõ ràng rất khát vọng thấy anh chăm chú nhìn mình, nhưng lại làm bộ như không quan tâm.

Nhưng điều này cũng đâu trách cô được. Trước khi anh chưa chính thức nói rõ tâm ý, sao cô dám mở miệng?

Nhưng chờ đợi thật sự quá khó chịu!

Thanh Nhu nghĩ đi nghĩ lại, cô đang tập luyện theo kịch bản, nhưng hiệu quả không tốt. Cô nhất định đã trúng bùa của Nghiêm Tiêu rồi nên chỉ cần có mặt anh ở đây, cô liền phạm sai lầm liên tiếp. Bây giờ cũng vậy, chỉ cần nghĩ đến anh thì cô không thể tập trung tinh thần.

“Đứng dậy!” Một bàn tay hữu lực kéo cô.

Thanh Nhu nhận ra giọng nói này. Anh xuất hiện khi nào? Cô xấu hổ cúi đầu.

“Tôi phát hiện em luôn tránh né ánh mắt của tôi. Tại sao?” Nghiêm Tiêu hỏi.

“Tôi không có!”

“Em trả lời rất nhanh. Có phải đang chột dạ không?” Anh phát hiện mình rất thích trêu chọc cô.

“Anh nói bậy!” Hai gò má cô ửng đỏ.

“Nếu không sao em lại đỏ mặt?” Anh tiếp tục trêu cô, khuôn mặt đỏ hồng của cô thật đáng yêu.

“Bởi vì nóng quá!” Cô ngẩng đầu lên, lấy dũng khí nói: “Mà tại sao tôi phải nói cho anh biết? Anh đâu có quan hệ gì với tôi!”

“À... Vậy sao?” Trên người anh tản ra hơi thở nguy hiểm.

“Đúng... Dĩ nhiên...” Cô lắp bắp.

Anh cầm tay cô. “Không phải em thích tôi sao? Nói!” Đường như đáp án này còn quan trọng hơn sinh mệnh anh.

Làm sao nói thẳng được!

“Tôi... không biết...” Sao cô nói được!

Lông mày Nghiêm Tiêu nhíu chặt. “Sao lại không biết? Nói rõ ràng!”

“Tại sao tôi không thể từ chối trả lời vấn đề của anh?” Dù rất sợ anh nhưng cô cũng không dễ dàng khuất phục.

“Điều đó đối với tôi rất quan trọng! Em trả lời mau!” Anh hết sức kiên trì.

“Tôi không thể không trả lời hay sao?”

Tại sao muốn cô mở lòng mình ra trước? Không phải anh cũng không tỏ rõ tâm ý của mình sao? Không được, không được, cô phải chờ anh nói trước thì cô mới chịu dâng tim của mình lên.

“Không nói phải không? Vậy tôi sẽ tự hiểu là em rất thích tôi, thích đến nỗi không nói thành lời nổi!” Anh nói thẳng.

“Không phải vậy!” Cô thẹn thùng.

“Tôi cảm thấy miệng em không thành thật bằng trái tim em.” Thường ngày, những cô gái khác dùng dáng vẻ thẹn thùng này nhìn anh, anh đều khinh thường. Nhưng vào giờ phút này, anh lại nhìn cô mãi không chán.

“Anh... Anh... Anh...” Cô nói không thành lời, bởi vì anh nói đúng!

“Tôi nói đúng rồi?” Anh chau chau mày.

“Anh thật đáng giận!” Cô hừ nhẹ.

“Về mặt này của em rất đáng yêu.” Tay anh mon trón tóc cô. Sao trên đời lại có một người con gái đẹp đến như vậy? Trong mắt anh không thể chứa được những người khác nữa, tất cả đều là hình bóng của cô!

Thanh Nhu chưa có thói quen dựa vào gần anh nên nhịp tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Sợ anh nghe thấy tiếng lòng mình, cô vội la lên: “Tôi có việc, đi trước!”

Nghiêm Tiêu rút tay vào túi, bóng lưng hốt hoảng của cô đập vào mắt anh làm khóe môi anh nở nụ cười.

Tiếng mở cửa vang lên khiến Thanh Nhu hưng phấn ngẩng đầu lên. Mỗi ngày nay cô đều luyện tập cùng mọi người, Nghiêm Tiêu không có cách nào nói chuyện với một mình cô, nhưng anh sẽ đứng sau cửa ngắm cô, cho đến khi cô phát hiện, cho đến khi cô mất hồn...

Nhưng người tới không phải Nghiêm Tiêu, mà là người cũng có cảm tình với Thanh Nhu, Lý Minh Chí.

Trong mắt Thanh Nhu có chút thất vọng.

“Em đang đợi ai sao?” Nhìn bộ dáng mặt hồng mắt vía của cô, Lý Minh Chí hỏi.

“Không có.” Thanh Nhu vội vàng phủ nhận.

Lý Minh Chí là lấy hết dũng khí tiến lên phía trước, yêu cầu: “Thanh Nhu, anh không biết băng bó. Lúc luyện đàn guitar ngón tay rất đau, mọi người nói em biết băng bó, em có thể giúp anh không?”

Thanh Nhu miễn cưỡng nâng cao tinh thần. Buổi lễ tốt nghiệp sắp tới gần, tâm tình cô càng ngày càng nặng nề. Vừa nghĩ tới Nghiêm Tiêu tốt nghiệp, sau này mình sẽ không được gặp lại anh, lòng cô đau đớn quá!

Thanh Nhu mới vươn tay, Lý Minh Chí đột nhiên vươn tay ôm chặt cô!

“Anh à? Anh!” Thanh Nhu đẩy đẩy Lý Minh Chí.

“Thanh Nhu, chẳng lẽ em không cảm nhận được tình cảm của anh ư?” Lý Minh Chí nói một cách thống khổ.

Lúc này, Thanh Nhu mới chợt hiểu. Tuy nhiên cô quả quyết đáp: “Anh à, thật xin lỗi, em không thể nào nhận tình cảm của anh được...”

Lý Minh Chí ngây ngẩn cả người, chẳng ngờ mình sẽ bị từ chối. Anh ta hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình.

“Không sao, Thanh Nhu, anh không trách em. Tình yêu không thể miễn cưỡng. Mặc dù anh khổ sở, nhưng ít ra anh không yếu đuối, anh đã thẳng thắn nói rõ được lòng mình với em.”

“Cảm ơn anh ạ.” Thanh Nhu chớp chớp mắt. Lý Minh Chí là một người dám yêu dám nói, còn cô, đối mặt Nghiêm Tiêu, cái gì cũng không thể thành lời, thật sự vô dụng!

Ý thức được anh còn ôm mình, Thanh Nhu lúng túng nói: “Anh à, anh có thể buông em ra không?” Lý Minh Chí giống như anh trai của cô, giữa hai người không thể nào có tình yêu.

“Thanh Nhu, ôm anh một cái thôi, coi như là an ủi anh, được không?” Đây là yêu cầu cuối cùng của anh.

Thanh Nhu gật đầu. Lý Minh Chí là người tốt, cô không thể từ chối anh!

“Như vậy được chưa?” Thanh Nhu nhanh chóng ôm anh.

“Không hài lòng nhưng có thể chấp nhận.” Lý Minh Chí xoa tóc cô. “Về sau anh sẽ coi em như em gái, em không cần thấy anh thì lẩn trốn không gặp.”

“Em không phải loại người như vậy!”

Hai người đùa giỡn cười hi hi. Ánh mắt Lý Minh Chí tràn ngập cung chiều. Cả hai cũng không phát hiện ra có một bóng dáng đứng ngoài cửa.

Nghiêm Tiêu đã đứng ngoài cửa được một lúc. Anh nhìn một màn trước mắt, trong lòng sinh ra hận ý.

Anh tưởng Lý Minh Chí cưỡng ép ôm Thanh Nhu, không ngờ rằng, cô lại ôm trả Lý Minh Chí!

Cô coi anh là gì?

Dám ở trước mặt anh quyến rũ anh, còn hôm nay thì đi quyến rũ người đàn ông khác!

Không ngờ cô là loại phụ nữ này!

Anh bị vẻ trong sáng bề ngoài của cô lừa, anh nhìn lầm người.

Không nghĩ tới anh, Nghiêm Tiêu, lại để cho một cô gái đùa bỡn như vậy!

Mất Nghiêm Tiêu đóng băng. Quan Thanh Nhu, cô thật sự lợi hại, anh sẽ nhớ rõ!

Nghiêm Tiêu rời đi, từ đó không xuất hiện lại nữa. Không một ai biết tin tức của anh, anh tựa như một làn gió vô hình, cứ vậy lãng du, không để lại dấu vết.

Lý Minh Chí thay mặt Đoàn trường phát biểu trong buổi lễ tốt nghiệp rằng Nghiêm Tiêu vẫn sẽ không xuất hiện trong buổi lễ này.

Không lâu sau, khi học kỳ mới bắt đầu, Thanh Nhu chuyển nhà. Khoảng thời gian đó, cô thường xuyên núp ở trong chần khóc. Dần dần, trong trí nhớ của cô, khuôn mặt Nghiêm Tiêu bắt đầu phai nhòa, chỉ còn là một mảnh ký ức buồn của tuổi trẻ. Cha cô làm ăn thất bại, về sau Tân Khắc Lực bắt đầu tiến vào cuộc sống của cô, cô cũng từ từ quên anh.

Về phần Nghiêm Tiêu, anh trải qua cuộc sống đầy màu sắc ở Havard. Bởi vì tâm đã chết nên anh không hề chung tình nữa. Quanh anh có rất nhiều phụ nữ, nhưng người phụ nữ đầu tiên trong cuộc đời anh đã khiến anh tan nát cõi lòng, tim anh dần dần chết lặng.

Sau khi anh trở về nước thừa kế gia nghiệp, chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủn, anh khiến tập đoàn điện tử Nghiêm thị phát triển vô cùng mạnh mẽ.

Tạp chí Time từng đưa anh lên trang bìa, nói anh chẳng những là thiên tài trong kinh doanh mà còn là một sát thủ tình trường cướp đi không ít trái tim phụ nữ!

Nghiêm Tiêu phóng túng. Mọi người cho rằng đó là do bản chất anh phong lưu trời sinh, có sức hấp dẫn khiến phụ nữ không cưỡng lại được. Tuy nhiên không ai biết, từ nhiều năm trước, anh từng chỉ muốn yêu một người. Nhưng rồi anh lại nếm phải mùi vị đau khổ, cho nên anh lựa chọn phản công. Nghiêm Tiêu rót cho mình một ly rượu màu đỏ. Chuyện đã qua lâu như vậy, anh từng hẹn hò với không biết bao nhiêu phụ nữ, nhưng anh không tài nào quên được cô!

Khi mới tới Mỹ, anh đau khổ một thời gian dài vì lần đầu tiên trong đời gặp phải sự phản bội. Anh nhớ tới sự do dự của cô bèn tức giận để che lấp thương tâm.

Vì vậy, bất kể trong trường hay ngoài trường, người phụ nữ nào tự động đưa tới cửa, anh đều không chối từ. Chỉ cần bên cạnh có phụ nữ, anh sẽ không nhớ tới cái tên Quan Thanh Nhu.

Nhưng anh vẫn không quên cô, chỉ giấu cô thật sâu trong lòng. Cho đến tối nay, khi nhìn thấy cô, trái tim anh thiếu chút nữa mất kiểm soát!

Anh nheo mắt lại. Cô thậm chí đã có chồng chưa cưới!

Bọn họ đã bỏ lỡ lần thứ nhất, vì vậy sẽ không có lần thứ hai!

Quan Thanh Nhu nằm trên giường khỏ sở lật người. Điện thoại di động của cô vang lên. Anh để ly rượu xuống, lên giường nắm lấy tay cô đang sờ soạng, cầm điện thoại di động của cô dứt khoát tắt máy.

Nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động của cô hiện lên dòng chữ “người yêu đầu của Nhu Nhu”, anh rất tức giận. Đây là tên gọi cô dành riêng cho Tần Khắc Lực sao?

Bốp! Điện thoại di động bị ném trên mặt đất, vỡ ra thành từng mảnh. Ghen tuông châm ngòi cơn giận khiến anh không thể duy trì tỉnh táo.

Lật người cô lại, anh không hề do dự cúi đầu xuống hung hăng hôn cô. Đó không phải là thưởng thức, mà là phát tiết! Anh nên hận cô, nhưng chỉ cần cô vừa xuất hiện, nỗi nhớ anh dành cho cô liền lộ rõ ra hết!

“Ừm... Không...” Cô thử đẩy anh ra.

Anh hôn khiến cô không thở nổi!

So với sức của anh thì sức của cô chỉ bằng con kiến!

Thanh Nhu mở mắt, mặc dù thần trí không rõ nhưng đáy lòng dậy sự lo lắng khiến cô dùng dằng muốn ngồi dậy, ấy vậy mà cơ thể không thể cử động được.

“Anh là ai? Tại sao hôn tôi?” Cô mơ mơ màng màng nhìn người đàn ông cao lớn đứng thẳng trước mắt.

“Tôi là Nghiêm Tiêu!” Anh nắm cằm của cô, nhìn vào đôi mắt ngập sương của cô. Anh thích như vậy, anh thích được tự do chạm vào cô!

“Nghiêm Tiêu?” Cô ngoẹo đầu nhỏ suy nghĩ một lát. “Tôi đâu biết anh! Anh không thể hôn tôi!”

“Em biết tôi, chẳng qua là em đã không nhớ nữa.” Anh hời hợt trả lời, nằm nghiêng bên người cô.

“Nhưng tôi không nhớ rõ.” Tiếng nói của cô mang theo một ít hối lỗi. “Tôi muốn về nhà, nếu không Khắc Lực sẽ lo lắng.”

“Không được phép nhắc tới tên anh ta!” Ở chung một chỗ với anh mà cô còn dám nhắc tới người đàn ông khác? Chỉ dựa vào điểm này, anh đã không thể tha thứ cho cô!

“Nhưng...”

“Em đau đầu không?”

“Không.” Thấy lảng lảng thì đúng hơn.

“Vậy em không tò mò đây là đâu sao?” Anh cố ý hỏi như thế. Lúc này, thừa dịp cô say rượu, anh mang cô tới một khách sạn cao cấp.

“Tôi không tò mò, tôi chỉ muốn về nhà!” Cô kiên trì.

“Đêm đã khuya rồi, tối nay em ở tạm nơi này đi. Ngày mai tôi kêu người đưa em về.” Anh quyết định chắc nịch.

“Bây giờ tôi phải về!”

“Em đang say, hơn nữa cũng khuya rồi!”

“Tôi không say, tôi còn có thể nói chuyện.” Cô chu miệng lên: “Khắc Lực nói với tôi, không thể nằm trên giường cùng người đàn ông khác.”

Lại Khắc Lực! Sự nhẫn nại của anh gần như đã chạm tới điểm giới hạn.

“Anh ta từng nằm bên cạnh em như vậy sao?” Cô không có khôn khéo, rất dễ bị dẫn dụ.

“Dĩ nhiên, rất thường xuyên! Anh ấy sẽ ôm tôi ngủ, dùng ánh mắt mê muội nhìn tôi.”

Dĩ nhiên? Thường xuyên?

“Em yêu anh ta sao?” Anh cắn răng hỏi.

Cô buông tiếng thở dài: “Anh ấy là chồng chưa cưới của tôi.”

Không thể nào! Người này không có ý định thả cô!

Tay của anh vuốt ve môi của cô, mập mờ ghé sát vào thân thể vừa thơm vừa mềm của cô. Trong lòng anh đã âm thầm hạ quyết định, tối nay anh muốn cô!

Bất kể sau này cô hận anh cỡ nào!

“Tại sao anh sờ môi tôi?” Cô mềm mại hỏi, không rõ đâu là đâu. “Chúng ta không nên nằm cùng nhau.”

“Nhưng chỉ còn lại mỗi căn phòng này.” Anh nói dối. “Chúng ta có rất nhiều chuyện phải làm.” Anh lật người, đè lên cô, cố định hai tay của cô.

Cô giật mình, tình thế nghiêm trọng vượt quá mức cho phép rồi! “Không thể! Anh không thể đè lên người tôi như vậy!”

Anh cười lạnh một tiếng. “Chẳng phải vừa rồi em nói tôi có thể làm như vậy sao? Nói lời phải giữ lời! Đừng lật lọng!” Cũng không được hối hận.

“Tôi có nói ư?” Mặt cô hiện lên nét nghi hoặc.

“Em uống say nên quên mất. Nhưng nếu em không tuân thủ lời hứa của mình thì em là người không giữ chữ tín!”

“Tôi coi trọng uy tín nhất, nhưng anh không thể làm tôi bị tổn thương!” Khắc Lực cũng chưa từng chạm vào với cô như vậy cơ mà!

“Tôi sẽ không làm em tổn thương mà sẽ chỉ làm một chút chuyện thú vị. Em phải ngoan ngoãn phối hợp.” Anh bắt đầu hôn cô, hôn từ trán tới môi của cô.

“Không...” Cô theo bản năng cự tuyệt.

“Thanh Nhu, em đã đồng ý với tôi!” Anh cắn cánh môi của cô, trần trọc mứt, cánh môi hồng mọng nước ướt át giống như đoá anh đào mới nở.

Cô phát ra thanh âm kháng nghị, tay đẩy anh, nhưng như vậy càng tạo thành động lực cho anh, môi của anh dờn xuống...

“Tôi... Hình như tôi không hề đồng ý chuyện này?”

“Có...” Anh muốn chưa đủ.

“Đủ... Đủ rồi!” Cô lật người, lẩn trốn tay anh.

“Em đã cho Tân Khắc Lực hết sao?” Anh muốn đoạt lại tất cả những mất mát trước kia trên người cô!

“Cái gì?” Cô không hiểu ý tứ của anh.

“Như vậy không được sao?” Anh thường thức vẻ đẹp của cô, không muốn thừa nhận mình đã sắp nổi điên vì cô.

“Không được! Không nên đối xử với tôi như vậy!”

“Tất cả chuyện này là tôi trả thù em, em phải tiếp nhận toàn bộ!” Anh cảm thấy cô đang run rẩy nên không khỏi cười khế.

“Tôi đắc tội anh khi nào?” Vì sao phải hành hạ cô như thế?

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện đó.” Anh cũng không còn hứng thú trò chuyện: “Tiếp tục làm chuyện chúng ta đang tiến hành!”

“Dừng lại!” Cô kêu to.

“Không được, đây là do em thiếu nợ tôi. Hôm nay tôi muốn đòi lại.”

Đêm nay, bọn họ kết hợp thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Mất Hồn Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Chưa từng có cảm giác một môi tới không bò dậy nổi như vậy, cô đã làm gì sao? Leo núi ư? Không! Không phải! Hay là tai nạn xe cộ? Bị xe nghiền qua, đúng không?

Đầu cô nhúc nhủo nức đôi, thân thể đau không thờ được. Ngày hôm qua... Cô nỗ lực tìm trong trí nhớ.

Cùng Na Na đi Pub, sau đó...

Cô thống khổ mở mắt ra, phát hiện trần nhà không phải sơn màu trắng quen thuộc. Nơi này là nhà Na Na sao?

Cô quay đầu, miệng nhỏ đứng lúc hôn lên cánh môi của một người đàn ông!

“Chào buổi sáng!” Nghiêm Tiêu khàn khàn nói.

Cả người Thanh Nhu trần truồng, lồi kéo chắn bóng lui về phía sau.

Anh giữ một góc chắn bóng lại, hô: “Cẩn thận kéo té xuống!”

“Anh là ai?” Trồi! Anh ta cũng không mặc quần áo!

“Người em quen trong Pub hôm qua. Em uống say, tôi liền dẫn em tới đây.” Anh không che giấu vóc người cường tráng của mình, cũng không sợ cô nhìn thấy.

Cô giật mình kinh hãi, quả thật không thể tin được.

“Đừng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc đó. Tất cả mọi chuyện xảy ra tối hôm tốt đẹp hơn nhiều so với dự liệu của tôi.” Anh lộ ra bản chất.

“Nói cho tôi biết đây không phải là sự thật!” Cô thật có lỗi với Khắc Lực! Hẳn quý trọng cô như vậy, cô lại dễ dàng đem lần đầu tiên cho người khác!

Nghiêm Tiêu nheo mắt lại. “Nếu như em không nhớ, tôi có thể nói lại tường tận tất cả mọi chuyện xảy ra tối qua. Đó là sự thật!”

Cô tức giận phát run. “Làm sao anh lại hèn hạ, bi ối như vậy!” Cô hận anh, cũng hận bản thân phóng đảng!

Anh ngồi dậy, nắm chặt bả vai cô, tức giận nhìn vào con người trần đầy oán hận của cô. “Có muốn một lần nữa không?”

“Anh không được nói bậy!”

Bốp! Cô gơ tay tát anh một cái. Gương mặt tuấn tú của anh hẳn năm ngón tay đỏ chót. Một giây sau, anh tức giận đè lên người cô. “Muốn nghĩ thế nào tùy em, nhưng nếu em không nhớ sự nhiệt tình tôi qua vậy bây giờ làm lại lần nữa!” Muốn hận thì cứ để cô hận.

“Không cần! Không cần!” Cô hung hăng cào cào anh, tạo ra mấy chục vết đỏ trên lưng anh.

“Đừng hoài nghi, đem qua chúng ta làm không dưới năm lần!” Anh cố ý khiêu khích.

“Không cần! Tôi không muốn!” Cô cảm giác thân thể anh cứng lại. “Anh là tên cường bạo! Tôi hận anh! Lại càng hận tôi!” Sai lầm này cả đời cô cũng không thể nào bù đắp được.

Thấy cô thống khổ như vậy, anh không nhịn được ôm lấy cô.

Thanh Nhu ngược lại cố gắng đẩy anh ra, nhảy xuống giường, nhặt quần áo vứt trên mặt đất lên, chạy vào phòng tắm.

Nghiêm Tiêu thất bại đập tay xuống giường, nhìn vết máu trên đệm, anh tức giận đem gối đầu đá xuống giường!

Cô hận anh, hận mình đem lần đầu tiên cho anh!

Ha ha ha... Thật là cảm động! Bọn họ gặp lại nhau trong tình huống này đây!

Cũng tốt, ít nhất cô sẽ không thể nào quên anh.

Nghiêm Tiêu vò đầu, anh không cần cảm thấy thẹn với cô.

Cứ để cô hiểu lầm như vậy cũng được.

Một giờ sau, Thanh Nhu vẫn chưa ra khỏi phòng tắm. Nghiêm Tiêu không nhịn được nữa, hết kiên nhẫn, hung hăng gõ cửa.

Anh sợ, sợ cô sẽ nghĩ quẩn!

“Em ra ngoài đi, chúng ta nói chuyện một chút.” Trong phòng tắm không có tiếng động, anh đập cửa phát ra tiếng vang khiến người ta kinh hãi. “Nếu không ra, tôi sẽ phá cửa mà vào!”

Đây không phải là uy hiếp. Mặt anh hiện lên vẻ lo lắng.

“Thanh Nhu, em muốn tất cả mọi người biết quan hệ giữa chúng ta phải không?” Anh lạnh lùng nói.

Sự uy hiếp này có uy lực hơn cả bom nguyên tử, cửa lập tức được mở ra.

Thanh Nhu vừa mở cửa liền dồn sức đánh anh. Anh hờ hững, chỉ nhìn chăm chăm cặp mắt súng đỏ của cô. Xem ra cô mới khóc rất thảm!

“Từ nay về sau tôi không muốn gặp lại anh nữa!” Giọng cô nghẹn ngào, quyết không muốn khóc trước mặt.

Anh kéo cánh tay cô, hung dữ nói: “Cô muốn đi thì đi sao, cô coi tôi là gì?”

Cô lớn tiếng nói: “Anh là kẻ hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, ác ma!”

Sự oán hận của cô làm anh tổn thương.

Đau thấu tâm khiến anh chẳng thể lựa lời mà nói: “Cô muốn đi đâu? Tối hôm qua cô quán chặt lấy tôi, đó là sự thật!”

“Anh... anh... anh thật đáng ghê tởm! Anh biết tôi đã có vị hôn phu, còn tôi trêu chọc tôi!” Anh cố ý.

“Cũng vì cô đã có vị hôn phu nên tôi càng muốn cướp lấy cô!” Nếu cô không rõ chân tướng, vậy anh sẽ chỉ cho cô thấy.

“Anh đáng bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục!”

“Biết tôi là ai không? Muốn đẩy tôi xuống mười tám tầng địa ngục, cô chưa đủ tư cách! Cô hành hạ tôi nhiều năm như vậy, bây giờ tôi mới đáp lễ, cô không thấy mình quá may mắn ư?” Anh nâng cằm cô lên, mặt hai người như muốn dán lại với nhau. “Tôi là Nghiêm Tiêu, đội trưởng câu lạc bộ guitar tại trường cấp ba cô học!”

Trí nhớ như quay ngược trở lại, cô nhớ anh là một người con trai ít nói, lại chớp mắt một cái biến mình thành một tên đại gia phong lưu!

“Khi đó mới nhìn thấy cô thì tôi đã thích cô, mà cô cũng dành cho tôi ánh mắt hâm mộ. Nhưng ngay khi tôi cố lấy hết dũng khí muốn theo đuổi cô thì cô lại ôm ấp yêu thương với người khác! Quan Thanh Nhu, là cô khiến tôi không thể nào yêu ai, cũng chẳng dám tin vào tình yêu nữa. Tôi chỉ lấy lại thứ thuộc về mình trên người cô thôi!”

“Tôi không hiểu gì hết...” Cô sắp không thở nổi.

“Cô biết cũng tốt mà không biết cũng được, nhưng nó đã xảy ra! Cô nghe cho rõ, bởi vì cô, tôi mới bắt đầu đùa bỡn tình cảm với những người phụ nữ khác! Tất cả đều là lỗi của cô!” Anh còn nhớ rõ cô quyến rũ anh thế nào, cũng nhớ rõ cô tàn nhẫn giày xéo trái tim anh thế nào.

“Tôi không chấp nhận loại chỉ trích này!” Cô dùng sức lau nước mắt. “Tất cả đều là cái cớ của anh. Anh phong lưu còn dám nói tôi sai, thật là quá đáng!”

“Thanh Nhu, trốn tránh không làm nên chuyện gì đâu. Tôi không còn là Nghiêm Tiêu năm đó nữa! Đừng nghĩ rằng tôi dẫn dụ cô lên giường là vì tôi yêu cô, thực ra không phải, tôi chỉ muốn phát tiết mà thôi!”

Bốp! Bốp! Cô liên tiếp đánh anh hai bạt tai. Anh quả thực là ác ma!

Anh có thể tránh nhưng anh không làm, khóe miệng chảy ra tia máu.

“Tối hôm qua chỉ mới bắt đầu. Sau này, tôi muốn cô xuất hiện trước mặt tôi, cô phải xuất hiện.” Anh lạnh lùng nâng khóe miệng, nhìn thấy biểu tình đau đớn của cô, tuy không có khoái cảm vì đã trả được thù nhưng vẫn cố ép khóe miệng mình nở ra một nụ cười.

“Nếu vậy thì chi bằng để tôi chết quách cho xong!” Cô không muốn bị anh nhục nhã nữa.

“Cô sẽ không dám. Nếu cô chết thì sẽ có người chôn theo, đó chính là Tân Khắc Lực! Tôi sẽ khiến anh ta thất bại, rách nát, cùng đường!” Anh cũng không phải là người dễ chọc.

Chỉ cần anh ra lệnh một tiếng, muốn lật nghiêng thị trường chứng khoán toàn cầu là chuyện dễ dàng.

Cô lắc đầu. “Tôi không muốn gặp lại anh!”

Anh buông lỏng tay. “Vậy tôi sẽ khiến cô phải tự tìm tôi! Tôi không giữ thủ đoạn, cũng không ép cô, chính cô sẽ phải tự tìm tới cửa.” Anh tin chắc như vậy.

Sau khi bước ra khỏi cánh cửa này, cô sẽ xem như mọi chuyện chưa xảy ra, cô sẽ quên anh. Bất kể Khắc Lực có tha thứ cho cô hay không, cô đều không thể tha thứ cho mình!

“Đợi chút.” Anh cầm một vật trên bàn lên, đặt vào tay cô. “Đây là thưởng cho cô, dù sao cô cũng giúp tôi cả đêm.”

Nhìn dây chuyền kim cương trên tay, nhục nhã xông lên đầu cô. Thanh Nhu ném dây chuyền vào mặt anh!

Dây chuyền trượt từ trên mặt anh xuống đất. Anh nhìn bóng lưng cô rời đi, cũng không tức giận, chỉ quyến luyến không thôi.

Trống rỗng...

Càng cô đơn sẽ chỉ càng làm anh muốn cô nhiều hơn.

Thanh Nhu giống như hồn ma vật vờ trên đường. Cô không biết mình nên về đâu, chỉ dờ dẩn nhấn chuông cửa.

“Ông Trời của tôi! Cảm ơn trời đất! Thanh Nhu, mình lo lắng gần chết!” Na Na mở cửa, trông thấy bộ dạng tiêu tụy của bạn.

Tối hôm qua cô thức trắng đêm lo lắng cho sự an nguy của Thanh Nhu. Rốt cuộc hôm nay cô cũng trở lại.

Thanh Nhu vừa thấy Na Na, hốc mắt ửng hồng.

“Cậu sao vậy? Không sao chứ?” Na Na quan sát cô từ trên xuống dưới. “Mình đang nói chuyện với cậu đó, Thanh Nhu!”

“Na Na...” Vừa vào cửa, hai chân Thanh Nhu liền mềm nhũn, ngồi liệt trên ghế sofa, nước mắt ngập tràn mi.

Thấy bộ dáng đó của cô, trong lòng Na Na biết ngay chuyện gì xảy ra. Không nói hai lời, kéo cao áo của cô, quả nhiên trông thấy vết hôn đỏ thẫm đầy trên người cô.

“Không cần nói gì hết, mình dẫn cậu đi báo cảnh sát!”

“Không được, như vậy Khắc Lực và bố mẹ mình sẽ rất buồn!” Cô không nghĩ cho mình trước mà là người nhà của cô cùng Tân Khắc Lực.

“Đều tại mình không tốt! Mình đáng chết!” Na Na tự trách.

“Na Na, không phải lỗi của cậu, là tại mình...” Cô nghẹn ngào nói không ra tiếng.

Hai người phụ nữ cũng nhịn không được nữa, ôm nhau khóc rống.

Một hồi lâu sau...

“Vậy kế tiếp phải làm sao?” Na Na lau nước mắt cho bạn tốt.

“Mình sẽ tìm thời cơ nói cho Khắc Lực, những thứ khác... mình cũng không biết.” Cô không có hơi sức suy nghĩ nhiều như vậy. “Na Na, hứa với mình, để chính miệng mình nói cho Khắc Lực.” Cô nhỏ giọng khẩn cầu.

“Nhưng như vậy sẽ khiến hai người cùng tổn thương!” Cô sao nỡ nhẫn tâm.

“Trải qua chuyện đêm qua, còn chuyện gì có thể làm tổn thương mình được nữa?” Cô chết lặng, con người trống rỗng không có tiêu cực.

“Mình đi tìm tên đàn ông kia!” Giọng điệu Na Na giống như muốn liều một phen sống mái với người ta.

“Không cần.” Đối với cô mà nói, chuyện này giống như một cơn ác mộng. “Mình không muốn gặp lại anh ta!”

“Thanh Nhu...” Bạn lại ôm mình khóc rống, Na Na chỉ đành lòng làm theo ý Thanh Nhu. “Được, được, được, không gặp anh ta...”

Thanh Nhu không bao giờ nghĩ rằng, mình sẽ gặp lại Nghiêm Tiêu trong tình huống này, trông anh bất chấp tất cả để đoạt lấy mình.

Nhìn đôi mắt âm hiểm của anh, cô biết, anh đã không còn là Nghiêm Tiêu lúc trước nữa rồi.

Mà cô cũng không còn là cô của trước kia nữa.

Vậy mà thấy anh, cô vẫn rung động. Chẳng lẽ cô không biết thẹn?

Ban đầu rõ ràng là anh không từ mà biệt, nhưng giờ ngược lại anh còn chỉ trích cô, anh... hiểu làm cái gì chẳng?

Nhớ lại mấy năm trước, đầu cô hiện lên cảnh mình cùng Lý Minh Chí ôm nhau... Chẳng lẽ vì vậy nên anh mới tức giận rời đi?

Nhưng mà... hiện tại nói gì nữa cũng bằng không thôi. Cô sắp gả làm vợ người khác, không thể một tâm hai ý. Tân Khắc Lực có ơn với cô, cô không thể ăn cháo đá bát được.

Cô không thể gặp lại Nghiêm Tiêu!

Nhưng ông Trời muốn an bài thế nào, ai có thể tính trước? Nam nữ si tình, tình ý triền miên, càng né tránh càng dính chặt vào một chỗ.

Những ngày kế tiếp, mỗi khi Tân Khắc Lực thể hiện ánh mắt quan tâm, Thanh Nhu liền như chim sợ cành cong, lo lắng bí mật của mình bị hắn biết.

“Anh không cần sang đây thăm em đâu.” Cô vò đầu, tầm mắt không biết nên đặt ở nơi nào mới phải.

“Bởi vì em luôn trốn tránh anh, không để cho anh thấy em.” Hắn cầm tay cô. “Nhu Nhu, em đừng gượng cười. Điều này khiến anh đau lòng. Nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cô không hề đề cập tới chuyện xảy ra đêm đó, chỉ miễn cưỡng cười cười. “Khắc Lực, xin lỗi, làm anh lo lắng.”

“Em nói như vậy là quá khách sáo rồi.” Hắn cảm thấy tuyệt vọng! Vì sao hắn vẫn không thể chạm tới trái tim cô?!

“Bố nói gần đây công ty anh gặp khó khăn, em không dám quấy rầy, để anh chuyên tâm giải quyết công việc.” Cô đóng kịch rất tốt. Trên thực tế, lòng của cô đã sớm có trăm ngàn vết thương. Lệ chỉ dám rơi trong đêm khuya yên tĩnh, khi không có ai thì mới có thể tuôn ra.

“Bình thường vào những lúc như thế này, em sẽ khích lệ anh chứ không phải tránh gặp mặt anh. Kể từ ngày em ở ngoài trắng đêm không về liền thường cùng Na Na chạy đi đâu. Có phải hai người có bí mật gì không?” Tân Khắc Lực truy vấn.

Tìm Thanh Nhu tăng nhanh nhịp đập.

Khắc Lực cảm giác được!

“Đâu... Làm gì có bí mật gì! Anh đừng suy nghĩ nhiều quá.” Cô biết mình nên nói cho Khắc Lực, nhưng bây giờ cô không có cách nào đối mặt với chuyện xảy ra đêm đó.

“Anh sẽ không tạo áp lực cho em, nhưng em phải hứa với anh, gặp rắc rối nhất định phải nói cho anh biết.” Tân Khắc Lực thâm tình khản thiết nói.

Tại sao trên đời này lại có người đàn ông dịu dàng và săn sóc đến như vậy? Và tại sao còn có người tàn nhẫn vô tình như Nghiêm Tiêu?

Cô nên mang lại cho Khắc Lực nụ cười vui vẻ chứ không phải chỉ khiến hắn thêm lo lắng. Cô phải làm gì đây?

“Em nghỉ ngơi đi, ngày mai anh lại tới tìm em.” Hắn không yên lòng về cô.

“Như vậy anh sẽ mệt mỏi lắm, tới công ty rồi lại chạy tới nhà em. Có Na Na ở cùng em rồi, anh không cần lo lắng.” Cô vội vàng nói.

“Chỉ cần thấy em vui vẻ, anh sẽ không mệt.”

Khi một người phụ nữ nghe những lời như thế nhất định sẽ cảm động đến tận tận đáy lòng, nhưng trái lại tâm tình của cô càng thêm nặng nề.

Nhìn Tân Khắc Lực, cô cảm thấy mình rất nhớ bản!

“Nhưng... ngày mai Na Na hẹn em đi chọn đồ trang sức. Hay là như vậy đi, chờ em về nhà sẽ gọi điện thoại cho anh được không?”

“Cô ấy sẽ không dẫn em đến những nơi phức tạp chứ?” Hắn uyển chuyển hỏi, không hi vọng cô bị dạy hư.

Nói trúng tim đen!

“Không... không... không đâu, có anh ở đây, cô ấy sẽ không dám.” Chỉ một lần hứng chịu hậu quả đã quá đủ!

“Vậy thì tốt.” Tân Khắc Lực ra tới cửa vẫn không muốn rời, đành hỏi: “Nhu Nhu, có thể ôm anh một cái không?”

Thanh Nhu miễn cưỡng nở nụ cười, ôm hắn một cái, xong rồi lập tức buông ra, không chút lưu luyến.

Dù trong lòng Tân Khắc Lực hơi mất mát nhưng vẫn dịu dàng nói: “Sớm nghỉ ngơi một chút, ngủ ngon.” Sau hắn mới chậm rãi rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, Thanh Nhu đau buồn thở dài. Đối mặt với một người đàn ông tốt như vậy, tại sao cô không rung động cũng không có cảm giác thích?

“Khắc Lực, ngủ ngon.” Thanh Nhu khẽ thăm thào.

Ngồi đối diện cô, Tân Khắc Lực vươn tay cắt miếng beefsteak giúp cô.

“Để anh cắt hết, khi em muốn ăn khỏi cần cắt.”

“Bố nói công ty anh gặp rắc rối dữ lắm. Gần đây có khá hơn chút nào không?” Nhìn anh bận tới mày tới mặt, cô lại chẳng thể giúp được gì.

“Rất khó giải quyết!” Tân Khắc Lực trả lời qua loa.

“Vậy anh nên đem toàn bộ tâm lực đặt ở công ty mới phải!” Chứ không phải ngồi đây ăn cơm hẹn hò với cô.

“Anh cũng sợ em sẽ nói như vậy.” Tân Khắc Lực than thở.

“Khắc Lực, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian, còn công ty là tâm huyết do anh khổ cực tạo dựng lên, em không hi vọng có chuyện xui xẻo xảy ra.”

“Chỉ như bây giờ đã đủ sống dư thừa rồi.” Gần một lúc, Tân Khắc Lực quyết định đem những lời giấu trong lòng hỏi ra miệng: “Nhu Nhu, nếu anh chỉ còn hai bàn tay trắng thì em có nguyện ý gả cho anh không?”

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Cô buông dao nĩa.

“Nếu như hai tháng sau tình hình vẫn không chuyển biến tốt, hôn lễ của chúng ta sẽ phải hoãn lại.” Anh nắm tay cô. “Anh không muốn em chịu khổ cùng anh!”

“Lúc trước không phải công ty vẫn tốt sao?” Tình trạng này khiến mọi người ứng phó không kịp. Nhìn biểu tình nặng nề của Tân Khắc Lực, dường như việc kinh doanh của công ty không lạc quan như cô tưởng.

“Gần đây giá cổ phiếu của công ty rớt mạnh.” Tình hình này khiến ai ai cũng phải lo lắng. “Công ty đang nghĩ đổi sách rồi.”

“Vậy nhất định anh rất mệt mỏi.”

“Anh không sợ mệt mỏi, chỉ sợ em phải chịu khổ.” Tân Khắc Lực không che giấu chân tình của mình.

Thanh Nhu yên lặng cầu nguyện cho hắn. Mặc dù công ty của Tân Khắc Lực không phải là xí nghiệp lớn nhưng hắn vẫn rất chăm chỉ kinh doanh, hi vọng hắn có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

Oan gia ngõ hẹp.

Trùng hợp Nghiêm Tiêu cũng mang theo bạn gái xinh đẹp, Đồng Uyển Ny, đến chỗ này dùng bữa tối. Đang chọn thức ăn thì Đồng Uyển Ny thấy Tân Khắc Lực, bọn họ đã từng là người yêu cũ.

“Hi, gần đây anh có khỏe không?” Đồng Uyển Ny rất có dã tâm. Luận về điều kiện, Nghiêm Tiêu tốt hơn Khắc Lực rất nhiều. Nhưng Nghiêm Tiêu có quá nhiều bạn gái, thường làm cô cảm thấy cô đơn. Hôm nay gặp Tân Khắc Lực, cô chợt có ý muốn mượn hắn để an ủi khát vọng của mình.

“Bình thường. Em thì sao?” Cô ta vẫn không thay đổi, là một đóa hoa hồng có gai.

“Vẫn bình thường. Lâu không gặp mặt, chẳng bằng ngồi với nhau đi. Em đi cùng Nghiêm Tiêu.” Đồng Uyển Ny cố ý nhắc tới Nghiêm Tiêu.

“Nghiêm Tiêu?” Tân Khắc Lực có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy. Nếu công ty anh gặp rắc rối hoặc có gì cần giúp đỡ, đây là một cơ hội tốt để nhờ cậy Nghiêm Tiêu.”

Bởi vì thị trường kinh tế trì trệ, doanh thu không tốt, cộng thêm lần đầu tiên đầu tư sai lầm khiến cho cổ phiếu của công ty Tân Khắc Lực rớt giá mạnh, giờ phải lo tìm đối sách ứng phó rất mệt mỏi.

Những điều này Đồng Uyển Ny cũng hiểu.

“Vậy thì quá tốt!” Nếu hai bên hợp tác, hắn sẽ có cơ hội trở mình.

“Nhưng bạn gái anh...” Đồng Uyển Ny hơi không vui.

Sau khi chia tay, không lâu sau, Tân Khắc Lực đã yêu một cô gái khác, hơn nữa trở nên vô cùng dịu dàng săn sóc. Trước kia cô ta chỉ yêu cầu hắn ra ngoài ăn bữa cơm thôi nhưng hắn luôn lấy cớ công việc bận rộn để qua loa từ chối cô. Vậy mà hiện tại, công ty hắn sắp tuyên bố phá sản, hắn còn nhân hạ thoải mái mang bạn gái tới chỗ này hẹn hò. Cho dù Đồng Uyển Ny đã yêu Nghiêm Tiêu nhưng lòng ghen tị lại bắt đầu lộn nhào dâng trào.

Thứ cô ta không cần cũng chẳng đến lượt kẻ khác chạm vào!

“Nhu Nhu sẽ không để ý. Uyển Ny, anh... Nể mặt giao tình giữa chúng ta, lần này hi vọng em giúp đỡ.” Tân Khắc Lực chẳng để ý mặt mũi mà cầu xin cô ta.

“Vậy cũng được. Để em nói thử coi sao.” Đồng Uyển Ny xoay gót giày cao gót đi về phía Nghiêm Tiêu, đề nghị chuyện này.

Nghiêm Tiêu hiển nhiên không thấy hứng thú, nhưng khi tầm mắt hướng về phía Tân Khắc Lực thì anh lạnh lùng cười. Cô gái kia trông thấy anh, trong nháy mắt khuôn mặt liền trắng bệch.

Anh thay đổi chủ ý rồi!

“Tôi có một điều kiện: tôi muốn ngồi cùng một chỗ với người phụ nữ kia.” Anh đã nói rồi, cô là của anh.

Dù cô trốn thế nào thì vẫn trốn không thoát khỏi lòng bàn tay anh!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Mất Hồn Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Đồng Uyển Ny ghen tị càng dữ hơn. Nghiêm Tiêu không hề chừa cho cô ta mặt mũi!

“Tiêu, bạn gái của anh là em!” Anh muốn người phụ nữ khác thì cũng phải lựa lúc chứ!

“Uổng công tôi muốn làm mai cho cô và người đàn ông vừa trò chuyện với cô kia. Mà quan trọng nhất là đã lâu tôi không thấy dáng vẻ châu chực này của cô rồi.” Lời này ý tại ngôn ngoại, Nghiêm Tiêu không nói rõ nhưng hai người vẫn ngầm hiểu lẫn nhau.

*ý tại ngôn ngoại: ý ở ngoài lời, tức là nói một mà hiểu mười, hàm ý chất chứa nhiều hơn cả ngôn từ dùng để diễn đạt

“Anh ấy... là người yêu cũ của em.”

Bạn gái muốn cùng người yêu cũ tro tàn lại cháy, Nghiêm Tiêu không hề tức giận. Anh không chỉ có một người phụ nữ là Uyển Ny, cũng không đặc biệt quan tâm cô, dù cô có thêm mấy người đàn ông cũng chẳng quan trọng.

“Vậy thì càng nên làm theo lời tôi, không phải sao?” Ánh mắt lợi hại của anh bắn về phía Thanh Nhu.

Dường như cô rất tốt. Xem ra đêm hôm đó không ảnh hưởng bao nhiêu tới cô. Còn anh thì ngược lại, cứ không ngừng nhớ tới cô.

Thật là buồn cười!

“Nghiêm Tiêu, em...” Đồng Uyển Ny muốn nói cho anh biết, cô ta vẫn yêu anh!

Nghiêm Tiêu vung tay lên, chặn lời của cô: “Bọn họ vẫn đang chờ chúng ta. Làm theo lời tôi, trao đổi người tình đi.” Anh trước sau chỉ muốn làm Thanh Nhu khó chịu.

Đồng Uyển Ny dẫn Nghiêm Tiêu đi tới bàn Tân Khắc Lực. Cô ta ngồi bên cạnh Tân Khắc Lực. Tân Khắc Lực lo lắng nhìn Thanh Nhu, cố gắng muốn giữ khoảng cách với Đồng Uyển Ny. Tuy nhiên vừa nghĩ tới phải dựa vào Đồng Uyển Ny mới quen biết được Nghiêm Tiêu, hần đành phải ngồi im.

“Chào anh Nghiêm” Tân Khắc Lực giống như đang bái tể tượng phật trong chùa, hết sức kính cẩn.

Nghiêm Tiêu ngồi xuống, tay Thanh Nhu không nhìn được xoắn chặt vậy.

“Uyển Ny nói anh là chỗ quen biết cũ cho nên chúng tôi lại đây.” Anh thu lại vẻ lạnh lẽo, cố ra dáng hiền hòa. “Sẽ không quá rầy hai người chứ?”

“Dĩ nhiên không! Đây là vinh hạnh của tôi.” Tân Khắc Lực vội vàng nói: “Hôm nay tận mắt nhìn thấy anh Nghiêm, quả so với trên báo còn hoàn hảo hơn.”

Thanh Nhu trầm mặc không nói, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi. Nhất định Nghiêm Tiêu đến là vì cô.

Tại sao anh còn xuất hiện?

Cô trăm phương ngàn kế tránh anh, không nghĩ tới vẫn đụng phải, hơn nữa anh còn cố ý ngồi bên cạnh cô.

Đài Bắc nhỏ như vậy sao?

“Người ngoài chỉ biết một mà không biết hai, vì chút tin tức mà đồn ầm cả lên. Trên thực tế, sống chung với Tiêu rất tốt.” Giọng điệu của Đồng Uyển Ny cho thấy quan hệ giữa cô và Nghiêm Tiêu không thường.

“Đúng vậy. Mà hơn cả là thành tích anh Nghiêm đạt được trên thương trường quả thực khiến người người kính nể.” Ở phương diện này, Tân Khắc Lực vô cùng bội phục.

Không có ý tốt liếc Thanh Nhu một cái, Đồng Uyển Ny nói sang chuyện khác: “Khắc Lực, bạn gái anh rất trầm tính.”

Bề ngoài xinh đẹp, cơ thể mảnh mai chỉ cần đẩy một cái là đổ.

“Nhưng một khi người trầm tính bộc phát thì tính tình hung ác còn hơn cả người bình thường ấy chứ. Cô thấy tôi nói đúng không, thưa cô?” Ngày đó có tát anh tới vài cái.

Thanh Nhu âm thầm tròn mắt nhìn Nghiêm Tiêu một cái. Anh quả nhiên không có ý tốt!

“Nhu Nhu chẳng bao giờ giận dữ, cô ấy rất dịu dàng.” Tân Khắc Lực thay Thanh Nhu biện hộ.

“Không giống người mà tôi biết lắm.” Cô chẳng dám nói lời nào. Sợ bạn trai cô sẽ phát hiện cái gì sao? “Cô này, cô xinh đẹp như vậy thì nhất định có rất nhiều người theo đuổi nhỉ? Theo đuổi cô chắc khó lắm đúng không?” Nghiêm Tiêu lại đem đề tài này về trên người Thanh Nhu.

“Đúng vậy! Nhưng thật may mắn, cuối cùng Nhu Nhu vẫn chọn tôi. Tính cô ấy thiện lương đơn thuần, rất khéo hiểu lòng người, là một cô gái tốt hiếm có.”

“Loại phụ nữ ấy không còn nhiều.” Đồng Uyển Ny xì mũi coi thường.

“Anh Tân hiểu rõ cô ấy nhỉ?” Nghiêm Tiêu trực tiếp hỏi rõ: “Thứ cho tôi mạo muội hỏi, quan hệ của hai người chắc rất thân mật?” Trong mắt anh lóe lên sự đùa giỡn.

Nếu Tân Khắc Lực biết cô không còn tâm thân xử nữ và chính anh là người cướp đi sự trong trắng của cô thì sẽ phản ứng thế nào?

Nháy mắt, sắc mặt Thanh Nhu trở nên trắng bệch, tay đặt trên đùi khẽ run. Tất cả phản ứng đó đều rơi hết vào trong mắt Nghiêm Tiêu.

Nhìn cô cúi bấp đùi của mình, Nghiêm Tiêu hơi tức giận. Anh lặng lẽ cầm tay cô, cô giãy giụa. Anh lập tức sử dụng ánh mắt cảnh cáo cô, nếu như không hi vọng người yêu của cô biết chuyện thì liền ngoan ngoãn chờ lộn xộn.

“Chúng tôi... còn chưa.” Tân Khắc Lực lúng túng nói, dĩ nhiên không biết anh và Thanh Nhu đang đánh trận dưới mặt bàn. “Tôi rất quý trọng cô ấy.”

Thanh Nhu không nhận được lệ nóng tràn mi.

“Thật đáng hâm mộ! Cô Quan, thật hâm mộ cô có thể có được tâm chân tình của Khắc Lực.” Trong lòng Đồng Uyển Ny rất tức giận. Trước kia khi cô ta và Khắc Lực còn hẹn hò, phần lớn thời gian đều tiêu tốn ở trên giường, muốn rời nhau ăn bữa cơm cũng không nổi. Hiện giờ nhớ lại khoảng thời gian đó cô ta vẫn thấy mê hồn.

Nhìn nước mắt Thanh Nhu chảy dài, trong lòng Nghiêm Tiêu hừ lạnh một tiếng. Tay anh vuron vào trong đùi cô, cô lập tức mở to mắt, cắn chặt môi dưới.

Cảm giác khó chịu dâng lên!

“Anh Nghiêm, chúng ta có cơ hội hợp tác trên thương trường không?” Tân Khắc Lực thận trọng hỏi.

Nghiêm Tiêu không chút hoang mang trả lời: “Không có gì là không thể. Chỉ cần nói chuyện hợp ý thì có thể thử ‘hợp tác trên nhiều phương diện’ khác!” Anh ngạo nghễ đáp.

Người đàn ông này hư đến tận xương ròi!

Ánh đèn nhà hàng mờ mờ ảo ảo, may là bốn người bọn họ ngồi ở trong góc. Thanh Nhu không dám kêu ra tiếng, cũng không dám phản kháng quá độ, chỉ sợ những người khác chú ý. Mà Nghiêm Tiêu lại ý vào điểm này, không chút kiêng kỵ với cô, cứ ung dung “tôi cần tôi cứ lấy”.

Lúc này sắc mặt Tân Khắc Lực cũng có chút là lạ. Nguyên nhân là bởi chân Uyển Ny không ngừng vuốt ve hắn. Gần năm năm nay, hắn trải qua cuộc sống giống như hòa thượng, không gái không sắc, tình nguyện chờ đợi Thanh Nhu. Nhưng Đồng Uyển Ny khiêu khích hắn, hắn chỉ cảm thấy đại náo rung lên, huyết mạch sôi trào!

Tân Khắc Lực đột nhiên đứng dậy chạy trốn chết, chỉ bỏ lại câu: “Tôi đi lấy thêm món ăn!”

“Tôi cũng vậy, chúng ta cùng đi.” Đồng Uyển Ny cũng đứng lên.

Hai người kia vừa đi, Thanh Nhu lập tức kéo tay Nghiêm Tiêu ra, xấu hổ không chịu nổi, hét nhỏ: “Anh làm gì vậy?!”

“Thật thú vị! Ở chỗ này em cũng có phản ứng.” Anh cố ý giễu cợt cô: “Vừa rồi nếu em phản kháng làm động tác của tôi mạnh hơn chút nữa, e rằng Tân Khắc Lực sẽ sinh nghi.”

Anh muốn thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho cô?

“Đồ hèn hạ!” Cô vung tay lên.

“Em đã nói câu đó với tôi nhiều lần rồi.” Anh bắt được tay của cô. “Em không còn cơ hội đánh tôi đâu! Xem lại mình đi!” Anh nắm chặt bàn tay cô.

Cô như bị chạm điện, vội rút tay trở về.

“Đây mới thật sự là em! Có thể do Tân Khắc Lực quá mức quý trọng em nên không biết chứ em chẳng phải loại người trong sáng gì. Em thích đàn ông ôm em, vuốt ve em! Trên người em, chỗ nào mẫn cảm nhất, chỗ nào khiến em thoải mái nhất, tôi đều rõ!” Anh không quan tâm cô có nghĩ anh hạ lưu hay không. Dù gì cô đã sớm hận anh thấu xương, không phải sao?

“Anh nói vậy!” Cô yếu ớt phản bác.

“Đừng giấu giếm trước mặt tôi! Tân Khắc Lực không hiểu em nhưng tôi hiểu em.” Anh nhàn nhã nếm vị cà phê, vẫn là mùi vị đáng ghét.

Cô kháng cự khiến anh muốn điên cuồng cười to. Buồn cười cỡ nào! Anh cảm giác mình sắp hít thở không thông. Giống như năm đó khi nhìn thấy bộ mặt thật của cô, anh kích động dường như sắp khóc.

Anh đã sớm nói với mình, sẽ không để bản thân trở nên ngu xuẩn như vậy nữa!

“Tôi không muốn! Tốt nhất là anh nên cách xa tôi một chút!” Nếu như có thể, cô muốn cầm ly trà trên bàn hất lên mặt anh.

“Cách em xa một chút? Không thể nào! Bởi vì tôi sẽ như ma quỷ, từng giây từng phút xuất hiện bên cạnh em!”

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?!” Cô đề cao âm lượng.

“Tôi muốn em yêu tôi, hoàn toàn yêu tôi, để cho tôi đùa bỡn!” Ngón trỏ của anh xẹt ngang qua môi cô. Sẽ có một ngày anh làm cô phải chính miệng nói ra, cô không thể không có anh!

Người đàn ông này thật kinh khủng!

“Đừng hoang tưởng! Tôi là người yêu của Khắc Lực!” Cô nói lời trái với lương tâm.

Khuôn mặt đẹp trai của anh tối lại, rất không vui.

“Vậy tôi sẽ chờ, chờ xem tôi có thể thay đổi được chuyện đó hay không!”

“Tốt nhất anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

“Thứ lỗi cho tôi, tôi không thể đồng ý!”

Đừng quên, anh đã thề là muốn làm cho cô yêu anh!

“Nói với Tân Khắc Lực, tôi đi trước, tôi không có ý định hợp tác.” Tân Khắc Lực đối với Uyển Ny có phản ứng, anh đòi hỏi không nhìn ra. “Còn nhiều người phụ nữ khác đang chờ tôi, chúc cô ăn tối vui vẻ.”

Anh dứt vào túi quần, nghênh ngang rời đi.

Lòng Thanh Nhu loạn lên, chẳng biết lúc nào mới có thể trở lại bình thường.

Nghiêm Tiêu ngao ngễ đứng trước cửa sổ. Một tay anh dựng nên công ty điện tử cấp quốc tế này, những người khác không thể cạnh tranh với anh. Thậm chí bây giờ anh không còn cần đến công ty, chỉ việc ngày ngày rảnh rỗi ở nhà, mỗi sáng thị trường cổ phiếu của công ty con ở Mỹ giao dịch cũng có thể thay anh kiếm vào bội tiền.

Nên đừng trách vì sao vô số phụ nữ vẫn vui vẻ chịu đựng ở bên anh.

Thế nhưng những người phụ nữ đó anh đều để vào mắt, anh chỉ muốn một người phụ nữ anh không thể quên được.

Tại sao cô không thể theo anh, đồng ý với yêu cầu của anh? Nếu vậy, anh sẽ đối xử tốt với cô.

Nhưng cô cố tình không theo ý anh!

“Tổng giám đốc, gần đây phòng thư ký nhận được mười mấy bản thiết kế, là thiết kế của một công ty chúng ta chưa từng hợp tác, muốn báo với ngài một tiếng.” Thư ký riêng của anh đi vào báo cáo.

“Công ty nào?” Anh lơ đãng hỏi.

“Công ty Tân Nguyên, người phụ trách là Tân Khắc Lực.”

Ha ha ha... Rất hợp ý anh! Rốt cuộc anh cũng có thể giải quyết phiền muộn trong lòng.

“Có chuyện gì không?”

“Đôi phương nghiên cứu phát triển sản phẩm mới, muốn cùng tập đoàn Nghiêm thị hợp tác.”

Tập đoàn Nghiêm thị cao vợi vợi không thể chạm vào, vậy mà công ty nhỏ vô danh này lại không biết tự lượng sức mà đưa tới mười mấy bản thiết kế? Xem ra Tân Khắc Lực thật sự cùng đường rồi. Bên cạnh còn một danh sách dài các công ty lớn muốn cùng tập đoàn Nghiêm thị hợp tác nhưng Nghiêm Tiêu lại ra một quyết định khiến thư ký muốn rớt tròng mắt.

“Gọi anh ta ngay mai mang theo bản thiết kế tới đây, kêu Quan Thanh Nhu đến luôn.” Nếu không, khỏi cần bàn gì nữa!

“Tại sao em phải đi? Đối với phương diện này một chữ em cũng không hiểu!” Nghe Nghiêm Tiêu nhất định muốn cô tới, cô cảm thấy buồn bực. Cô không đi!

“Anh biết rõ việc này là làm khó em. Nếu em không muốn đi anh có thể từ chối Nghiêm Tiêu.” Tân Khắc Lực không muốn miễn cưỡng cô.

“Anh ta sẽ không gây áp lực gì cho anh chứ?” Nếu không, theo cá tính của Khắc Lực, khổ nữa hắn cũng sẽ tự mình gánh vác chứ không nói lời nào với cô. “Còn nữa, chuyện này tại sao lại dính đến em?”

Điều đó khiến cô kinh hãi. Vừa nghĩ tới khí thế của Nghiêm Tiêu, trên mặt cô không còn chút máu. Cô phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi anh?

“Anh cũng không rõ.”

“Vậy em không đi!” Cô quả quyết từ chối. Có thể tưởng tượng trong hội nghị, cô sẽ bị anh liên tục nhìn chằm chằm.

“Nhu Nhu, em biết Nghiêm Tiêu sao?” Tân Khắc Lực bỗng chốc chuyển đề tài khác.

“Không biết!” Cô trả lời thật nhanh, hận không thể vạch rõ giới tuyến với Nghiêm Tiêu, phui sạch tất cả quan hệ. “Trừ lần trước... tình cờ gặp ở nhà hàng ra, em chưa hề gặp qua anh ta!” Cô nói dối là có ý tốt.

“Anh lại nghĩ hai người biết nhau.”

“Làm sao vậy được?” Cô hơi hơi chột dạ.

“Thư ký của anh nói anh ta có lời muốn nói với em nên mới muốn gặp lại em, còn bảo em cực kỳ thông minh, có khả năng trở thành một nhân tài trong kinh doanh.” Tân Khắc Lực truyền đạt lời nói của thư ký.

Lời nói dối buồn cười làm sao!

Cô học chuyên văn, chả hiểu gì về phương diện tài chính kinh doanh, thế mà anh lại nghiêm nhiên nói đen thành trắng!

“Hôm đó... lúc anh đi lấy thêm đồ ăn, tụi em có nói với nhau vài câu.” Ánh mắt cô không được tự nhiên.

“Hoá ra là vậy.” Khắc Lực cũng không tự nhiên lắm. Ngần vịn lần không thể để Thanh Nhu biết, từ sau lần trước, hắn cùng Uyển Ny đã bắt đầu qua lại.

“Nếu như em không tham dự thì kết quả sẽ thế nào?” Cô dự trù cho tình huống xấu nhất.

“Không thể đoán trước được, cũng không thể nào phỏng hờ được những suy nghĩ cao thâm khó lường của Nghiêm Tiêu. Nhưng ngày đó cũng có các công ty khác tham dự tranh tài, anh nghĩ bọn họ đều sẽ dùng hết mọi biện pháp để đạt được yêu cầu của Nghiêm Tiêu.” Về mặt Tân Khắc Lực lộ ra sự yếu hèn.

“Khắc Lực, công ty của anh rất cần sự trợ giúp của tập đoàn Nghiêm thị sao?” Cô không biết gì về kinh doanh nhưng cô hiểu, trong lòng Khắc Lực, công ty chiếm một vị trí rất quan trọng.

“Thành thực mà nói, nếu như không có tập đoàn Nghiêm thị trợ giúp, công ty anh sẽ phải tuyên bố phá sản. Nhưng nếu Nghiêm Tiêu có ý đồ gì với em, anh không muốn em tham dự.” Hắn nhún vai. “Cùng lắm thì đóng cửa công ty, làm lại từ đầu.”

“Anh không được trù ẻo mình như vậy!” Tình hình đã nghiêm trọng như thế rồi, cô có thể nói không sao? Thực sự không có lựa chọn nào khác! “Nếu Nghiêm Tiêu có ý đồ với em thì đã sớm hành động rồi. Em nghĩ anh ta chỉ đơn giản muốn nói chuyện cùng em thôi!”

Trong mắt Tân Khắc Lực xuất hiện một tia hi vọng. “Vậy ý của em là...?” Không có biện pháp! Vì công ty, dù có phải hy sinh Thanh Nhu, hắn cũng không tiếc. Những lời vừa rồi tất cả chỉ đều vì tranh thủ sự đồng tình của cô thôi.

“Em đồng ý tham dự.” Cô biết mình cũng không còn đường lui nữa rồi.

Thanh Nhu xuất hiện. Từ khi cô vừa bắt đầu bước vào phòng họp, nụ cười trên mặt Nghiêm Tiêu chưa từng biến mất. Anh đang giấu cợt cô cuối cùng vẫn phải thần phục trước quyền uy của anh sao?

Thời gian dần trôi, các công ty tham dự hội nghị đều tích cực cạnh tranh, muốn có cơ hội hợp tác với tập đoàn Nghiêm thị, không khí buổi họp hết sức khẩn trương.

Nghiêm Tiêu luôn hữu ý vô tình nhìn cô, cô không có chỗ để trốn, chỉ có thể giả bộ không biết, nhưng vẫn không chống lại được khí thế bức người của anh. Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, cô dần thấy mệt mỏi và nhức đầu.

Cô không nên quan tâm mới phải, nhưng mỗi lần trong lúc vô tình tiếp xúc với ánh mắt của anh thì tim cô sẽ rung lên. Áp lực anh tạo ra vượt xa giới hạn cô có thể chịu đựng.

Đúng lúc đến phiên Tân Khắc Lực giới thiệu sản phẩm của công ty mình thì Nghiêm Tiêu chợt mở miệng: “Anh Tân, hình như anh rất tự tin với mười mấy dự án thiết kế anh đưa đến Nghiêm thị. Tôi có chủ ý này, để các công ty khác tham dự hội nghị đặt vấn đề cho anh, anh cảm thấy thế nào?” Trò chơi tiến hành ra sao là do anh quyết định.

“À... Đương nhiên không thành vấn đề.” Tân Khắc Lực hết sức khản trương, trong phòng họp có mở máy điều hòa nhưng trên trán hần vẫn toát ra từng giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Anh cố ý!

Vậy hai người họ càng không thể bị đánh gục!

Thanh Nhu vỗ lên mu bàn tay Tân Khắc Lực, biểu đạt sự ủng hộ.

Nghiêm Tiêu nhìn thấy động tác thân mật của cô, ánh mắt tức giận như muốn ăn cô vào bụng!

“Đây là sản phẩm mới được nghiên cứu của công ty chúng tôi, hi vọng có thể cùng tập đoàn Nghiêm thị hợp tác, mở rộng ra khắp thế giới.”

Hai tay Nghiêm Tiêu đan vào nhau, trầm giọng hỏi: “Anh chỉ giới thiệu như vậy? Quá đơn giản! Có thể thấy anh không biết viết diễn văn.” Anh cố ý làm Tân Khắc Lực xấu hổ.

Mọi người trong phòng cười ầm lên.

“Chuyện này...” Tân Khắc Lực nhất thời nói không ra lời.

“Ai có vấn đề gì muốn hỏi không?” Tầm mắt Nghiêm Tiêu quét về phía mọi người.

“Tôi có!”

“Nói đi.”

Thanh Nhu nhìn không nổi nữa. Nghiêm Tiêu gọi cô đến là rõ ràng cố ý muốn cho cô xem Khắc Lực bị chê cười như thế nào trong xã hội cá lớn nuốt cá bé, xem chồng tương lai của cô bất lực không có khả năng biện luận cho bản thân, huống chi là cô!

“Tôi thấy sản phẩm của công ty Tân Nguyên chỉ là hư danh. Trên thực tế, chất lượng vẫn không cải thiện, chỉ muốn lừa gạt đại chúng!” Xem ra trước khi đến, nhà máy A đã có sự chuẩn bị.

“Anh có gì muốn nói không?” Nghiêm Tiêu tốt bụng cho Tân Khắc Lực cơ hội giải thích.

Tân Khắc Lực tựa như một học sinh tiểu học bị bắt nạt, hốt hoảng tìm tư liệu.

“Không có gì để phản bác sao?” Nghiêm Tiêu nở nụ cười lạnh, bảo với thư ký bên cạnh:

“Ghi nhớ điểm này, lát nữa bàn lại.”

“Anh Nghiêm, tôi cũng có ý kiến.” Quản lý công ty B mở lời: “Trên thị trường, sức tiêu thụ sản phẩm của công ty Tân Nguyên bình thường, không nổi trội. Tập đoàn Nghiêm thị không cần thiết phải nói bất kỳ kế hoạch hợp tác nào với công ty này.”

Trưởng phòng công ty C tiếp lời: “Hơn nữa giá cổ phiếu của công ty Tân Nguyên đã rớt đến mức thấp nhất. Tôi nghi ngờ anh ta tới đây nói chuyện hợp tác là muốn lợi dụng tập đoàn Nghiêm thị để giúp công ty Tân Nguyên cải tử hoàn sinh!”

“Thật quá đáng!” Thanh Nhu không nhịn được đứng bật dậy hét to.

“Đây chính là tình huống thường xuất hiện trên thương trường. Nếu như các vị chịu không được thì chỉ còn nước phá sản.” Lời Nghiêm Tiêu nói là sự thật: “Tân Khắc Lực, sao anh không nói một tiếng nào vậy? Để một người phụ nữ phải nói chuyện giúp anh, anh có còn là đàn ông không?”

“Tôi... tôi... tôi hiểu rồi, tổng giám đốc Nghiêm.” Vì tranh thủ cơ hội hợp tác lần này, Tân Khắc Lực gắng im hơi lặng tiếng.

“Khắc Lực!” Thanh Nhu không đành lòng, biết rõ hần bị uất ức nhưng lại phải chịu đựng.

“Đừng nói nữa, Nhu Nhu.” Sắc mặt hần đỏ bừng.

“Cô ấy can đảm hơn anh rất nhiều.” Nghiêm Tiêu thờ ơ lạnh nhạt.

“Là anh cố tình gây sự!” Thanh Nhu thống hận trừng anh, mọi người không khỏi thờ dốt vì kinh ngạc.

“Ha! Vậy sao?” Thấy cô bảo vệ Tân Khắc Lực như thế, anh hết sức căm tức. Về sau cô sẽ phải trả giá lớn cho chuyện này. “Anh Tân, tôi muốn xem giấy đăng ký sản phẩm độc quyền của anh.”

“Có! Có! Có!” Tân Khắc Lực đảo đồng tài liệu.

“Giấy đăng ký sản phẩm độc quyền đâu?” Nghiêm Tiêu làm bộ dù bận vẫn ung dung, ánh mắt sắc bén quét qua Tân Khắc Lực.

“Tổng giám đốc Nghiêm, tôi... quên mang.” Tân Khắc Lực ấp a ấp ứng.

Nghiêm Tiêu đứng lên, kết luận: “Như vậy tôi nghĩ chúng ta không có hi vọng hợp tác. Các công ty khác lần sau chúng tôi sẽ mở hội nghị lại.” Đút tay vào túi quần, anh lạnh lùng quay đầu đi.

Điều này không thể nghi ngờ là án tử hình đối với Tân Khắc Lực. Hắn vùi mặt vào lòng bàn tay, khuôn mặt như đưa đám.

“Khắc Lực, đừng tuyệt vọng. Nghiêm Tiêu không hợp tác với chúng ta, chúng ta có thể tìm công ty khác!” Thanh Nhu khuyên anh.

“Thật vất vả mới có được cơ hội hợp tác lần này, nhưng mà hiện tại lại tan tành hết!” Trong lòng Tân Khắc Lực oán giận Thanh Nhu.

“Đều do em hại anh!” Tất cả đều là lỗi của cô.

“Bây giờ nói những điều đó thì có ích gì, đã trễ rồi!” Tân Khắc Lực oán trời trách đất. Nhất định công ty hắn sẽ phá sản, tất cả đều xong rồi!

“Nhưng khi đó em thật sự không nhận được, toàn bộ mọi người đều coi thường anh!” Cô đương nhiên muốn nói giúp hắn.

“Anh có thể nhận! Anh quen rồi!” Đều do cô làm hại! Tân Khắc Lực ích kỷ nghĩ.

“Anh có thể vì một tờ hợp đồng mà cam nín, chịu đựng người ta hạ thấp nhân cách của anh sao?” Thì ra hắn muốn cứu công ty đến vậy?

“Hợp đồng ấy có thể cứu vãn tất cả mọi thứ của anh, em không hiểu đâu!” Tân Khắc Lực đề cao âm lượng.

Tất cả mọi thứ của hắn? Thế cô là gì?

Đây là lần đầu tiên hắn hung dữ với cô như vậy, cũng là lần đầu tiên cô thấy hắn ích kỷ!

Dường như chỉ cần có thể khiến công ty sống lại, ai hay cái gì hắn cũng có thể hy sinh, bao gồm cả cô!

Mất đi công ty là một đả kích lớn khiến hắn lộ nguyên hình, cũng để cô tận mắt thấy một mặt xấu xí của hắn!

“Nói cho em biết, phải làm thế nào mới có thể cứu vãn công ty của anh? Không có biện pháp khác sao?” Cô không tin, hỏi lại.

“Chỉ có tập đoàn Nghiêm thị mới có thể cứu anh, những công ty khác không giúp đỡ gì được.”

Cuối cùng vẫn phải nhờ Nghiêm Tiêu giúp đỡ!

Trong lòng Thanh Nhu khổ sở.

“Nhu Nhu, em có thể giúp anh không?” Anh giống như con chó nhỏ vẫy đuôi cầu xin chủ.

Yêu cầu này của hắn chẳng khác gì đẩy cô vào hố lửa!

Cô cảm thấy nản lòng thoái chí, nhưng họa do cô gây ra, cô phải chịu trách nhiệm.

“Để em thử xem sao.” Nhìn bộ dáng hắn ăn nói khép nép, cô không có cảm giác đau lòng, chỉ cảm thấy tội nghiệp cho hắn.

“Nhu Nhu, cảm ơn em! Xin lỗi, vừa rồi anh quá kích động, anh không nên hung dữ với em như vậy... Em không giận anh chứ?” Hắn lập tức thay đổi thái độ 180°.

Dù sao Thanh Nhu cũng là cứu tinh của hắn!

Đan hai tay vào nhau, Thanh Nhu kiềm chế tâm tình, không thêm để ý mọi thứ mới có dừng khí đi tìm Nghiêm Tiêu. Ngồi trên ghế salon bên ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc, nhìn cánh cửa gỗ lạnh băng trước mắt, cô bỗng muốn lùi bước.

Thư ký đã đi vào thông báo rồi. Cô hiểu, sau khi mình bước qua cánh cửa kia, cô cùng Nghiêm Tiêu sẽ mãi mãi dây dưa không rõ.

Anh sẽ đối xử với cô như thế nào đây?

Điều duy nhất cô có thể xác định chính là anh sắp lấy việc trả thù cô làm vui!

Cô rất sợ anh! Anh không phải là người cô nên đến gần. Trên người anh luôn chứa hơi thở lạnh như băng. Từ khi gặp lại anh trong Pub, anh đã không còn là anh ngày xưa trong trí nhớ của cô nữa.

Cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày anh lại xuất hiện trước mặt mình, còn chỉ trích cô đùa bỡn tình cảm của anh.

Nhưng cô vô tội!

Chuyện khi đó đã sớm nhạt phai. Sau khi vào đại học, bố ngã bệnh, tình huống nguy cấp. Lúc đó cô gặp Tân Khắc Lực, hẳn không toan tính liền đưa tay giúp đỡ cô.

Quen biết lâu ngày, hai người thuận theo tự nhiên trở thành một đôi.

Cho tới bây giờ, khi đề cập đến vấn đề kết hôn, cô vẫn cảm giác có chút không thực. Cô có thể lừa gạt người khác, nhưng không cách nào dối gạt chính mình, cô không yêu Tân Khắc Lực.

Thở dài một hơi, cô ngẩng đầu nhìn cánh cửa kia.

Thư ký đã vào một lúc rồi mà vẫn chưa trở ra.

Rốt cuộc, thư ký cũng yếu đuối bước ra ngoài.

“Cô Quan, tổng giám đốc nói cô không hẹn trước, không rảnh gặp cô.” Tổng giám đốc từ chối phụ nữ không thương tiếc, người làm thư ký như cô ta đã sớm quen rồi.

“Nhưng tôi có chuyện quan trọng muốn tìm anh ta!” Anh không muốn gặp cô!

“Rất xin lỗi, tổng giám đốc đã quyết.” Thư ký lạnh lùng liếc cô một cái. “Cô muốn gặp tổng giám đốc thì phải hẹn trước.”

Thanh Nhu như bị tát cho một cái, cảm giác tự tôn bị chà đạp và bản thân bị Nghiêm Tiêu giẫm dưới lòng bàn chân.

Cô rất muốn quay đầu đi, nhưng cô sẽ không trúng kế của anh!

“Làm phiền cô giúp tôi thông báo lần nữa.”

“Tổng giám đốc không thích người khác quấy rầy. Anh ấy không muốn gặp cô, cô nên đi đi!” Thư ký quả quyết từ chối.

“Tôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của anh ta!”

“Cô muốn gặp tổng giám đốc đến điên rồi sao? Cô trở về đi, tôi sẽ không thông báo nữa đâu!” Thư ký lạnh lùng nói. Cô ta ghét loại phụ nữ không hiểu chuyện.

“Cô không nói thì tôi tự vào!” Không đợi thư ký phản ứng, Thanh Nhu xông về phía cánh cửa kia.

“Cô kia! Cô kia!” Thư ký đi giày cao gót nên tất nhiên không đuổi kịp Thanh Nhu, cô đã xông vào phòng làm việc của tổng giám đốc. Tiếng ồn ào khiến Nghiêm Tiêu đang phê duyệt văn kiện ngẩng đầu lên, thấy đó là Thanh Nhu lại cúi đầu tiếp tục xử lý công sự.

Anh bận là thật, không muốn gặp cô cũng là thật.

“Thư ký Hoàng, không phải tôi đã nói tôi không muốn gặp ai hết sao?”

“Tổng giám đốc, cô gái này tự tiện xông vào, tôi sẽ đuổi cô ấy đi!” Thư ký Hoàng vội kéo Thanh Nhu một cách thô lỗ khiến cánh tay cô đồ lên. “Cô đi ra ngoài cho tôi, nếu không tôi sẽ kêu bảo vệ!”

“Nghiêm Tiêu, cầu xin anh gặp tôi!” Giọng cô có sự thống khổ không nói ra được, tất cả đều là vì anh.

Cầu xin? Nghiêm Tiêu buông bút trong tay.

Bộ dáng nhỏ nhắn đáng thương của cô in sâu trong đầu anh. Anh biết rõ, cô đến vì Tân Khắc Lực. Điều này làm lòng anh phiền muộn.

“Thật xin lỗi, tổng giám đốc, tôi sẽ đuổi cô ấy ra ngoài!” Thư ký Hoàng cao hơn Thanh Nhu rất nhiều. Thanh Nhu bị lôi kéo đến nỗi ngay cả quần áo cũng xộc xệch, trên cánh tay xuất hiện dấu sưng đỏ.

Anh chợt tức giận quát lên: “Buông cô ấy ra!”

Trong nháy mắt, trong phòng làm việc yên lặng như tờ, tiếng kim rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

“Đúng lúc tôi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút, cứ để cô ấy ở đây. Cô đi ra ngoài trước, thư ký Hoàng.” Anh ra lệnh.

“Vâng.” Thư ký Hoàng kính cẩn khom người, trợn mắt nhìn Thanh Nhu một cái mới không cam lòng đi ra ngoài.

Nghiêm Tiêu chẳng thèm nhìn Thanh Nhu liền tiếp tục vùi đầu vào công việc. Lần trước, trong hội nghị, cô dám đứng lên chống đối anh, anh không muốn dễ dàng bỏ qua cho cô đâu.

“Nghiêm Tiêu, tôi có chuyện muốn... thương lượng với anh.” Anh không thể không để ý đến cô, công ty Khắc Lực đang đứng bên bờ vực nguy hiểm.

Khuôn mặt Nghiêm Tiêu rét lạnh. Công ty của Tân Khắc Lực thật sự quan trọng như vậy sao?

“Cô không phải là cổ đông của công ty Tân Nguyên, tại sao lại muốn thương lượng với tôi?” Anh khép văn kiện lại, đôi mắt nhìn cô chằm chằm.

“Tôi muốn xin lỗi vì đã vô lễ với anh trong hội nghị hôm đó.” Cô ăn nói khép nép.

“Tôi không chấp nhận.” Giọng nói của anh lạnh nhạt.

Thanh Nhu sững sờ đứng nguyên tại chỗ. Cô đã không để ý đến tôn nghiêm mà cúi đầu trước anh, anh còn muốn thế nào nữa?

“Nếu trước khi cô mở miệng có nghĩ đến hậu quả thì hiện tại cần gì phải nói xin lỗi? Là chuyện gì khiến cô thay đổi?” Anh đứng lên, từng bước từng bước đến gần cô. “Vì Tân Khắc Lực?”

Cô muốn chạy trốn! Nhưng nếu cô chạy, công ty Khắc Lực sẽ không còn hi vọng!

“Sao vậy? Cô sợ tôi?”

Cô không trả lời.

“Nói chuyện đi, đầu lưỡi bị cắn rớt rồi sao? Tôi nhớ trước kia thái độ của cô đối với tôi cùng bộ dáng con dâu nhỏ hiện giờ có thể nói là khác biệt một trời một vực.” Anh châm chọc.

“Tôi xin lỗi. Họa là do tôi gây ra, nếu anh tức giận thì cứ nhắm vào tôi, không nên liên lụy tới Khắc Lực.” Cô nguyện gánh tất cả trách nhiệm.

“Cô nói đủ chưa?” Loại đàn ông đó đáng giá để cô hy sinh tới thế sao?

“Tôi nói thật, là tôi quá lỗ mãng nên mới chọc giận anh.” Đầu cô cúi xuống thật thấp, không dám nhìn anh.

“Tôi xác thực rất tức giận, cũng chuẩn bị hợp tác với công ty khác.” Anh cố ý nói ra lời khiến cô kinh hồn bạt vía.

“Anh... anh... anh có thể xem xét đề nghị hợp tác với công ty của Khắc Lực không?” Cô nhắm mắt hỏi.

“Sau khi cô chọc giận tôi, tỷ lệ rất thấp!” Anh nắm cằm cô, bắt cô nhìn mình. “Trừ phi có kỳ tích xuất hiện.”

“Anh muốn tôi làm thế nào?” Cô hít sâu một hơi.

“Tôi cũng không biết.” Anh nhún vai. “Nếu Tân Khắc Lực không lấy được cơ hội hợp tác lần này, công ty của anh ta nhất định sẽ phá sản. Giờ dù anh ta có đi tìm công ty khác giúp đỡ cũng vô ích. Huống chi công ty bị tập đoàn Nghiêm thị từ chối hợp tác, tôi tin không có ai dám ra tay cứu giúp.”

“Anh cứ nhắm về tôi, không cần hành hạ Khắc Lực!” Cô không nhịn được kêu to.

Anh muốn cô có phản ứng này!

“Đến bản thân cô còn khó bảo toàn mà lại muốn kéo theo Tân Khắc Lực? Không biết tự lượng sức mình!” Răng nanh sắc bén của cô đâu? Vì muốn cầu cạnh anh nên đã thu lại toàn bộ rồi sao? Một chút tính khiêu chiến cũng chẳng có.

“Tôi đã nói xin lỗi anh rất nhiều lần rồi.” Cô phải làm sao thì anh mới đồng ý giúp cho công ty Khắc Lực?

“Tôi cũng đã nói là tôi không chấp nhận.” Mặt anh trầm xuống. “Không phải nói xin lỗi là có thể giải quyết.”

“Anh có điều kiện gì?”

“Người phụ nữ thông minh.” Hơi thở của anh phả vào trên mặt cô khiến cô không rét mà run. “Như vậy là được rồi.”

“Nói đi!” Cô đã chuẩn bị tâm lý.

“Cô một lòng với Tân Khắc Lực.” Anh cảm tức cực kỳ. “Thế thì bây giờ tôi muốn cô hôn tôi.” Anh phải đoạt được cô!

Anh muốn diễn tuồng gì?

Thanh Nhu run rẩy cảm cấp. Cô không làm được! Cô chưa từng chủ động hôn một người đàn ông nào, cô đâu biết thực hiện ra sao.

Thấy cô chậm chạp không có động tĩnh, Nghiêm Tiêu phần nộ điên cuồng.

“Muốn thủ thân cho Tân Khắc Lực sao? Cô càng như vậy, tôi càng muốn có được cô!” Anh cúi đầu, đột nhiên ôm cô, hôn lên môi cô.

Cô liều mạng giãy giụa, liên tục quay mặt đi. “Không!”

“Cái gì cô cũng không chịu hợp tác, vậy sao tôi lại phải đồng ý giúp Tân Khắc Lực?” Anh nắm được nhược điểm của cô, không tin cô không chịu khuất phục.

Cô kinh hãi mở mắt. “Sao anh có thể uy hiếp tôi như vậy? Anh đã nói sẽ không giờ thủ đoạn với tôi!”

“Giờ thủ đoạn? Nếu tôi nhớ không nhầm thì là cô tự đưa mình tới cửa. Đúng lúc gần đây cuộc sống của tôi vô cùng nhàm chán, có cô rồi chắc chắn tăng thêm không ít niềm vui.”

“Anh không thể đối xử với tôi như vậy! Tôi sắp lập gia đình rồi!”

“Tôi không quản nhiều thế! Tôi muốn cô, dù cô có lập gia đình cũng vậy, cho đến khi tôi hết hứng thú với cô mới thôi.”

Thấy cô thống khổ, anh mới vui vẻ sao?

Thanh Nhu xoay người muốn đi, không cách nào chịu nổi nhục nhã như vậy.

Nghiêm Tiêu trở về ngồi xuống sau bàn công tác. “Cô đi, công ty Tân Khắc Lực sẽ phá sản, tôi không nói chơi.” Anh lạnh nhạt cắt lời.

Thanh Nhu đột nhiên dừng bước, bả vai gầy yếu run run, cô nói: “Được, anh muốn gì tôi cũng cho anh!”

Cô không quan tâm nữa!

“Tình cảm sâu đậm nhỉ?”

“Anh không cần nhục nhã tôi nữa.” Cô đã phạm phải lỗi lầm gì mà anh lại chê cười cô như vậy chứ?

Thấy bộ dáng kia của cô, trong lòng Nghiêm Tiêu dâng lên chút thương tiếc. Nhưng anh không biểu hiện ra, ngược lại càng lấy lời nói cay nghiệt hơn nhục nhã cô: “Tôi chỉ muốn cô hôn tôi mà thôi, chỉ vậy đã làm không được. Tâm không cam, lòng không muốn thì cô còn có thể cho tôi cái gì?”

“Chỉ cần anh đồng ý cùng công ty Khắc Lực hợp tác, anh muốn tôi làm gì cũng được.” Cô nhắm mắt lại, cảm thấy trái tim quá đau khổ.

“Tất cả phụ nữ đều phục tùng tôi, tôi không muốn xuất hiện một người phụ nữ phản kháng tôi.” Anh hạ thấp giọng, “Quay lại đối mặt tôi.”

Trời ơi! Trần hành hạ này khi nào mới kết thúc?

“Không muốn sao? Vậy thì thôi.” Lời vừa mới dứt đã thấy cô chậm rãi xoay người lại.

“Anh hài lòng chưa?” Cô u oán nhìn anh.

“Vẫn chưa đủ.” Anh ngạo nghễ nhìn cô. “Cô nói chỉ cần tôi đồng ý cùng Tân Khắc Lực hợp tác, muốn làm gì cô cũng được là sao? Tôi không hiểu lắm, cô có thể nói rõ một chút không?” Anh giả ngu.

“Nếu anh giúp đỡ Khắc Lực vượt qua cửa ải khó khăn này...” Cô không nói được nữa.

“Nói tiếp đi, tôi đang nghe.” Anh thúc giục.

“Anh cứ... cần gì ở tôi thì cứ lấy.” Cố đè xuống nội tâm hốt hoảng, cô nói một hơi.

Trên mặt anh không có nụ cười. Vì Tân Khắc Lực, thậm chí cô có thể bán mình!

“Được! Thoả thuận có hiệu lực. Tôi sẽ giúp đỡ Tân Khắc Lực, về phần cô...” Anh cố ý dừng lại. “Khi tôi cần, cô phải lập tức đến bên cạnh tôi. Tôi muốn cô làm gì thì cô phải làm đó, không được phản kháng. Còn nữa, không cho phép người đàn ông khác đụng tới thân thể của cô! Nếu cô không tuân theo một trong những điều trên, tôi lập tức đẩy Tân Khắc Lực vào địa ngục! Vận mạng của anh ta nằm trong tay cô đó, cô hiểu chứ?” Anh đọc đoán ra điều kiện.

“Tôi hiểu.” Cô muốn khóc.

“Rất tốt.” Anh gật đầu một cái. “Bắt đầu từ hôm nay, cô chính là bạn gái tôi. Tôi muốn cô làm một chuyện.”

Nụ cười của anh khiến Thanh Nhu cả kinh. Anh sẽ yêu cầu gì?

“Tôi muốn cô mặc váy tới nhà tôi nấu cơm.” Anh tạm ngừng.

Cô không có lựa chọn nào khác!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Mất Hồn Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Bất an xuống taxi, Thanh Nhu lo lắng kéo gấu váy của mình, sợ gió thổi tung thì liền lộ ra nửa thân dưới không mặc quần lót.

Đây là yêu cầu tàn nhẫn của Nghiêm Tiêu, cô chỉ có thể thuận theo.

Cô còn chưa nhấn chuông cửa, cửa chính liền tự động mở ra.

Thanh Nhu như búp bê không có sức sống đi vào, bộ dáng đi lại vô cùng mất tự nhiên.

Phòng khách rộng kinh khủng nhưng không có một ai, hiển nhiên, Nghiêm Tiêu đã cho người làm nghỉ hết. Sàn lát đá cẩm thạch Italy ẩm hơi lạnh băng giá, tựa như chủ nhân của chính căn nhà này vậy.

Đột nhiên, một giọng nói thông qua bộ đàm vang lên trong đại sảnh khiến cô sợ hết hồn.

“Cô làm việc gì trái với lương tâm hay sao đấy?” Tiếng nói mang theo sự trào phúng và châm biếm.

Anh có thể nhìn thấy cô!

Nhất cử nhất động của cô đều nằm dưới sự giám sát của anh.

“Lên lầu, rẽ về phía tay phải, phòng ngủ chính bên trong.” Sau đó, anh không nói thêm gì nữa.

Thanh Nhu chậm rãi lên lầu, tìm được phòng ngủ.

Nghiêm Tiêu đang nằm trên giường, mặc áo choàng tắm màu trắng ngà, xem tài liệu.

“Tôi... tôi... tôi đã tới.” Cô thấp thỏm báo.

Anh lười biếng ngoảnh cô. “Chuyện tôi giao cho cô, cô có ngoan ngoãn làm theo không?”

“Có...” Cô lo lắng tới nỗi xoắn hai bàn tay vào nhau.

“Nói lớn tiếng lên!” Anh gầm nhẹ.

“A! Có!” Vì cứu công ty của Khắc Lực, cô có thể nhẫn nại bất cứ chuyện gì.

Nghiêm Tiêu lật người nằm xuống. “Tôi xem tài liệu rồi, xoa bóp cho tôi. Nhanh lên, đừng chậm chạp như vậy!” Đưa lưng về phía cô, không thèm nhìn bộ dạng đáng thương của cô, nhờ thế trái tim anh cũng không sẽ không xót cho cô.

Thanh Nhu leo lên giường, ngồi quỳ bên người anh, nhẹ nhàng xoa bóp.

Anh lại có ý kiến: “Sức lực cô chỉ có như vậy thôi sao? Tôi nhớ cô đánh tôi rất đau mà?”

Cô dùng hết sức mình đâm thùm thụp xuống lưng anh.

Anh khoái chí. Từ trước đến giờ, anh luôn cho rằng khả năng tự chủ của mình khá tốt, nhưng đến khi gặp lại cô, toàn bộ đều thay đổi.

Điều này làm anh uất ức nên mới không nhịn được đem tất cả giận dữ đổ hết lên đầu cô.

“Bên trái mạnh một chút. Cô chưa ăn cơm à?” Anh nghiêng mặt, biết rõ cô mệt mỏi nhưng vẫn không kim được mà nắm lấy bàn tay mịn màng của cô.

Cô giống như bị điện giật, vội vã muốn rút tay về.

“Sao vậy? Tôi không thể chạm vào cô sao?” Giọng điệu anh trầm xuống. Ngón cái anh khẽ vuốt lên cổ cô, về mặt không chút thay đổi.

Thanh Nhu hơi sợ nhưng cũng có chút vui sướng... A! Cô đúng là đồ không biết xấu hổ, dần dần lại đi thích sự đụng chạm của anh...

“Tay cô thật xấu xí! Tôi thấy phụ nữ đều sơn móng tay, không như cô, quê mùa chết đi được!” Anh nghĩ một đằng nói một nẻo. Trong lòng anh, tay cô luôn đẹp nhất. “Được rồi, tiếp tục xoa bóp đi.” Không phải là anh đang lo cô bị mệt nên mới nhân cơ hội cho cô nghỉ giữa chừng đâu.

Anh không hề quên, trong lòng cô, anh là đồ máu lạnh, vô tình, một tên ác ma không hơn không kém!

Cô vừa làm theo lời anh vừa kéo váy, rất sợ những thứ bên trong bị lộ.

“Sao dừng lại rồi? Tay cô mỏi ư? Thật vô dụng!” Anh mắng nhỏ, sau mới chợt phát hiện còn có nguyên nhân khác. “Cô giữ váy làm gì?”

“Bởi vì...” Cô thực sự không nói ra miệng được.

Đầu anh nảy ra một ý nghĩ, quyết định không hành hạ mình nữa.

“Tôi có một biện pháp giúp cô khỏi phiền phức như vậy nữa.”

Cổ họng cô thắt chặt, mắt hoảng sợ nhìn anh.

“Ha ha ha! Cô sợ tôi muốn cô cởi ra phải không?” Anh cười đắc ý: “Đây cũng là ý kiến hay, nhưng cô yên tâm, không phải.”

Cô thở phào nhẹ nhõm, đôi tay đang ra sức giữ váy mới thoáng thả lỏng.

“Tôi muốn cô ngồi lên lưng tôi, dang hai chân ngồi lên.” Anh ra lệnh.

“Muốn tôi ngồi lên?” Cô không phản ứng kịp, ngơ ngác lặp lại lời anh.

“Cô không chịu?”

“Như vậy... không hay lắm đâu.” Mắc cỡ chết người!

Anh mất diết tại ngơ đáp trả: “Tôi kêu cô ngồi thì cô cứ ngồi! Đang muốn tạo phản đó à?” Chỉ một yêu cầu nhỏ nhỏ thế mà cô cũng không làm được? “Đừng quên thoả thuận của chúng ta.”

Cô cắn răng, chậm rãi nhích thân.

“Không được rề rà!” Anh mất kiên nhẫn quát: “Dang rộng hai chân, tôi không bảo cô ngồi một bên!”

“Tôi không làm được...” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Mới bảo cô ngồi đã được? Xem ra kế hoạch hợp tác của chúng ta không thể thực hiện rồi. Nếu cô không muốn làm thì ngay bây giờ có thể về, không cần tốn thời gian của nhau nữa.” Anh hạ lệnh đuổi khách: “Đi đi!”

“Tôi không về! Tôi... tôi... tôi ngồi là được, anh đừng đuổi tôi đi.” Cô ngượng ngùng dang chân ngồi lên lưng anh.

Anh trầm giọng: “Giờ đầm thôi là được.”

“Anh thích đầm à?” Cô sợ mình làm không tốt.

“Bảo cô đầm thì cứ đầm đi! Hỏi nhiều như vậy làm gì?” Anh quát.

Anh thống hận mình không khắc chế được ý muốn đoạt lấy cô, tựa như dã thú chỉ biết tổn thương cô!

“Đúng... Thật xin lỗi.” Cô ngập ngừng nói.

“Cái gì?”

“Tôi lại chọc anh giận.”

“Cô không cần vì Tân Khắc Lực mà xin lỗi tôi. Tôi biết cô là một người phụ nữ có lòng tự ái cùng nhu cầu tình dục rất mãnh liệt.” Anh nhanh chóng quay đầu lại, quả nhiên trông thấy gương mặt đỏ rực của cô.

“Anh nói vậy! Tôi... tôi... tôi không phải!” Mặt cô càng đỏ hơn.

“Cô không gạt được tôi đâu. Tần Khắc Lực chịu để cô thủ thân như ngọc là sai, ngược lại cô rất khao khát đàn ông chạm vào cô!” Anh cố tình nói thẳng, hơn nữa càng nói càng lớn tiếng.

Cô dùng sức đâm anh mấy cái, dường như muốn phát tiết mối hận trong lòng.

Thật sự nổi giận!

Anh quay đầu lại trừng mắt với cô, sau đó đem mặt vùi sâu vào gối, gắng nín cười. Đây mới thật sự là cô!

“Hừ! Đâm như vậy không đau đâu!”

Nghe thế, cô càng dùng thêm sức đâm, tốt nhất đâm đến nỗi anh phải nội thương luôn!

“Cô đã là người của tôi rồi, hơn nữa tôi biết cô rất điên cuồng, chỉ mình tôi mới có thể thỏa mãn cô! Tôi hiểu rõ mỗi nơi nhạy cảm trên người cô, hôn lên vành tai cô sẽ run rẩy, ý loạn tình mê...”

Lưng anh tà ác cố ý di động gây ma sát.

Cô nhảy lên!

Nghiêm Tiêu bắt kịp cô đang định chạy xuống giường.

“Là cô khiêu khích tôi!” Kẻ có tội nên khai trước!

“Tôi không có!” Cô gấp đến độ mặt đỏ tới mang tai.

Nghiêm Tiêu hừ nhẹ: “Nếu cô không chột dạ thì tại sao lại dùng sức đâm tôi?”

“Bởi vì anh nói những lời quá đáng.”

“Vậy sao? Không phải vì Tần Khắc Lực à?” Nhắc tới Tần Khắc Lực, tâm tình của anh liền chìm xuống đáy cốc.

“Anh vô lý quá!” Chỉ mỗi anh mới tôn thương cô như vậy thôi.

“Vậy sao cô không lớn tiếng phản bác lại lời của tôi đi?” Dù anh chắc chắn trong lòng rằng cô không dám.

“Anh... Đồ xấu xa!” Cô tức giận mắng.

“Mắng rất hay.” Mắt anh thoáng loé ánh sáng tà ác.

Cô mơ hồ có dự cảm xấu, lặng lẽ lui về phía sau, lí nhí: “Tôi muốn về.”

Dĩ nhiên không đơn giản như vậy!

Anh kéo tay cô. “Tôi gọi cô tới không phải chỉ có mỗi việc đâm lưng. Nếu cô không chịu chấp nhận các điều kiện thoả thuận vừa rồi thì giờ chúng ta sẽ dùng thực tế để thảo luận.”

“Anh buông tôi ra!” Cô lo phải một mình ở chung với anh sẽ không chế không được mà luân hãm.

“Cô lại phản kháng tôi.” Anh lạnh lùng chỉ ra.

Trông cả người Nghiêm Tiêu tràn ngập hơi thở nguy hiểm, cô sợ đến mức không ngừng đánh anh.

“Buông tôi ra! Buông tôi ra!”

“Dù cô gãy gập thế nào đi chăng nữa tôi đều không buông.” Anh đè cô trên giường, cố định chân tay cô.

“Rốt cuộc anh muốn gì? Tôi đã cố gắng đạt yêu cầu của anh rồi, anh còn muốn thế nào nữa?”

“Tôi muốn cô ở bên tôi!” Anh nói thẳng.

“Cái gì?” Cô mở to mắt.

“Cô không hiểu ý nghĩa của cụm từ “ở bên tôi” sao? Giống lần trước chúng ta ở khách sạn đó! Nếu cô quên thì giờ cũng đúng dịp gọi lại trí nhớ.”

“Tôi không muốn!”

“Cô có tư cách cự tuyệt sao?” Anh lạnh lùng nói.

Mặt cô tái nhợt, sử dụng hết hơi sức húc đầu gối lên trên nhưng lại bị anh nhanh chóng né ra.

Anh cúi đầu, hung tợn nhìn cô.

“Hừ! ‘Nó’ nhất định sẽ hung hăng trừng phạt cô!”

“Anh buông tôi ra! Nhiều phụ nữ nguyện theo anh như vậy, vì sao nhất định phải ép tôi?”

“Tôi chỉ cần một mình cô!”

Ngoài ý muốn, cô cắn mạnh cánh tay anh cho đến khi mùi máu tươi xộc lên, cô mới nhả ra.

Nhìn cánh tay bị thương, thần sắc anh âm trầm.

“Đồ đàn bà không biết trời cao đất rộng! Cô dám cắn tôi?!” Anh nổi trận lôi đình.

“Tôi không cố ý. Nếu anh chịu tha tôi, tôi sẽ không cắn anh!” Cô thừa cơ cánh tay phải của anh lơ lửng mà chui ra.

“Nói cho cô biết, hôm nay nếu tôi không muốn cô, tôi không gọi là Nghiêm Tiêu nữa!” Anh cầm điều khiển trên tủ đầu giường nhấn một cái, cửa phòng điều hòa hoa lệ lập tức đóng lại.

Cô chạy đến nơi mới phát hiện cửa đã khóa.

“Anh còn có người phụ nữ khác...” Cô liếm môi hết sức sợ hãi! Vẻ mặt nghiêm trọng của anh không giống đang nói đùa.

“Cô không trốn được đâu. Nếu cô muốn chơi, tôi sẽ cùng chơi đến cùng!” Anh kéo dây buộc áo choàng tắm, lộ ra cơ ngực màu đồng cùng với...

Cô hít một hơi, mở to mắt mà không dám nhìn.

“Anh đừng qua đây!” Cô chạy về phía khác.

“Trốn tìm xác thực có thể tăng thêm lạc thú, không ngờ cô cũng biết trò này.”

“Câm mồm!” Anh thật ghê tởm, cố ý vịn vẹo ý của cô.

Coi nghĩ có lẽ mình nên trốn vào phòng tắm. Nhưng vừa mới xoay người, cửa phòng tắm đã tự động đóng lại.

“Nghiêm Tiêu!” Cô sợ tới mức không thở được.

“Tôi cho cô thêm một cơ hội. Cô muốn tự mình tới đây hay là muốn tôi sang bắt cô?” Giọng anh nói mang theo sự uy hiếp.

“Tôi không chọn, để cho tôi đi!”

“Ha ha ha, hiệp thương tan vỡ!” Dứt lời, anh như một con báo nhào sang cô.

Cô chạy mới chưa được mấy bước liền bị anh ôm chặt từ sau lưng.

“Không...” Cô trốn không thoát!

“Cung à, em đang run vì cái gì vậy?”

“Nghiêm Tiêu, đừng, tôi không muốn...”

“Cung này, em chọc giận tôi em có biết không?”

Anh bắt lấy đôi tay đang vung vẩy của cô, dùng dây áo choàng tắm trói chặt chúng.

“Đây là do em tự chuốc lấy!”

“Đừng vậy...” Cô thở hổn hển.

“Chỉ cần tôi muốn là đủ.” Anh liếm hôn lỗ tai của cô.

“Không cần!” Cô giãy giụa muốn tách khỏi anh.

“Đừng rồi, tôi quên hôn cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn làm tôi vừa yêu vừa hận rồi.” Anh giữ chặt cô, chăm chú hôn môi cô.

Đột nhiên, chuông cửa réo rất vang lên làm Nghiêm Tiêu cau mày. Là ai không thức thời tới nhấn chuông cửa vào lúc này?

“Tổng giám đốc Nghiêm, xin anh cho tôi thêm một cơ hội nữa, tôi đã mang tất cả tài liệu tới.” Là Tân Khắc Lực, giọng hấn từ bộ đàm ngoài cửa truyền tới.

Trong nháy mắt, Thanh Nhu hoàn toàn tỉnh táo. Thì ra Nghiêm Tiêu gọi cô tới đây là có mục đích!

“Anh... thật ghê tởm!” Chắc cô điên nên mới nảy lại cảm thấy anh dịu dàng. “Anh cố ý gọi Khắc Lực đến, cố ý làm nhục tôi, cố ý làm tôi đau không muốn sống nữa, đúng không?!”

“Em nghĩ là tôi gọi anh ta tới ư?”

“Không phải giả bộ nữa! Rõ ràng anh cố ý làm tôi nhục nhã!” Cô che mặt, cảm giác mình ti tiện cực kỳ!

“Cô đã nhận định là tôi làm vậy tôi cũng chẳng thể nói gì hơn.” Anh nhấn phím call trên máy bộ đàm.

“Anh làm gì vậy?” Cô vừa giận vừa sợ, không dám nói chuyện lớn tiếng, sợ Tân Khắc Lực nghe thấy.

“Nếu không sợ chồng sắp cưới của cô biết thì cô có thể lớn tiếng một chút.” Anh lén đến gần cô hơn.

“Tổng giám đốc Nghiêm, anh đâu ạ?” Ngoài cửa, Tân Khắc Lực loáng thoáng nghe thấy chút âm thanh bên trong.

“Không!” Cô nhỏ giọng thờ dốt.

“Nếu cô chịu hợp tác, tôi có thể giúp cô giữ bí mật này.”

“Tổng giám đốc Nghiêm, anh không muốn gặp tôi sao?” Tân Khắc Lực mặt dày đứng ngoài cửa không chịu đi.

Nghiêm Tiêu muốn cắt hấn ta thành tám khúc! Dám đến phá hư chuyện tốt của anh!

Tay Thanh Nhu nắm chặt drap trải giường. Cô đã trở thành người phụ nữ dâm đãng, thật thương tâm.

“Gọi tên tôi, Thanh Nhu!”

“Anh nhỏ tiếng một chút, tôi cầu xin anh...” Cô ăn nói khép nép, bị anh “ăn” triệt để.

“Vậy gọi Tiêu, mau!”

“Tiêu... Tiêu...” Cô phục tùng khẽ gọi.

Mà ở bên ngoài, Tân Khắc Lực vẫn chưa chịu đi. Hấn xác định có âm thanh truyền đến từ bộ đàm, đó là tiếng thờ dốt đầy lửa nóng!

“Anh Nghiêm, tôi có lòng tới thăm hỏi anh. Tôi thấy anh rất có hứng thú với Thanh Nhu, chỉ cần anh hợp tác với tôi, tôi có thể tặng cô ấy cho anh. Tôi vẫn chưa chạm qua cô ấy, cô ấy là một xử nữ mê người.”

Đáng chết! Nghiêm Tiêu giận dữ tắt bộ đàm.

Bấy giờ, Thanh Nhu đang vui mặt vào chăn bông. Anh vươn tay, cảm thấy mu bàn tay ướt át.

Anh bắt cô ngẩng mặt lên, quả nhiên trông thấy hai mắt cô đầm lệ.

Đáng chết! Cô khóc!

Thoáng chốc, lòng anh dâng lên vô hạn nhu tình, ôm lấy cô, hôn lên nước mắt khổ sở của cô.

“Sao phải khóc? Thật xấu xí!”

“Anh không hiểu đâu! Tránh ra!” Cô rất đau lòng, rất khổ sở. Cho dù đã sớm biết rõ Tân Khắc Lực với cô hư tình giả ý nhưng nghe mấy lời vô tình hấn vừa nói vẫn làm cô thương tâm muốn chết.

“Đừng khóc nữa, không có gì đáng khóc cả.” Anh ra lệnh. Để cô thấy rõ bộ mặt thật của Tân Khắc Lực sớm một chút cũng tốt.

“Tôi không có quyền khóc sao? Anh buông tôi ra!”

Chẳng lẽ cô không biết anh sẽ đau lòng lắm sao?

Không lâu sau, cô khóc mệt thiếp đi thật say, hồn nhiên không biết nước mắt vương trên khóe mi cô khiến anh mất ngủ. Tân Khắc Lực luôn trước mặt

cô nói một đằng sau lưng làm một nẻo! Nếu không phải ngày hôm nay chính tai nghe những lời đó, Thanh Nhu sẽ không thể nào tin được. Cô dùng đủ mọi cách để sẵn sóc hấn nhưng... tất cả đều chỉ là đối trả.

“Nhu Nhu, vừa tan tầm anh liền vội vã đến gặp em. Anh phát hiện ra càng ngày mình càng không muốn xa em.” Tân Khắc Lực còn tưởng mình nguy trang không chê vào đâu được. Hấn bỏ ra nhiều công sức như vậy, Thanh Nhu nhất định sẽ bị hấn làm cảm động, về sau sẽ ngày càng nghe lời hấn.

“Nhu Nhu...” Hấn muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì anh cứ nói đi!” Thanh Nhu đã đoán được điều hấn muốn hỏi.

“Em đã đi xin lỗi Nghiêm Tiêu rồi à?” Trở lại chuyện chính, công ty hấn vẫn quan trọng hơn.

“Ừ, tuy nhiên việc anh ta có chấp nhận lời xin lỗi đó hay không thì em cũng không biết.” Cô đề nỗi chán ghét xuống, cô khéo léo trả lời. Vì chuyện đó mà cô đã phải trả một cái giá rất lớn.

“Vậy em thấy ánh mắt anh ta nhìn em như thế nào? Có nói gì với em không?”

“Rất bình thường.” Cô trả lời đơn giản, bỗng nhớ tới Nghiêm Tiêu, trái tim liền rung động. “Sao anh lại hỏi thế?”

“Anh cảm thấy ánh mắt anh ta nhìn em như muốn ăn tươi nuốt sống em. Anh lo anh ta có ý đồ bắt lương với em...” Hấn cố ý khích bác ly gián.

Thanh Nhu đột nhiên cảm thấy Tân Khắc Lực là một người hoàn toàn thất bại. Sự nghiệp khó khăn, hấn không tự kiểm điểm xem vì sao mình thất bại, ngược lại chỉ biết oán trời trách đất, ghen tị với người giỏi hơn.

Hấn thua Nghiêm Tiêu rất nhiều!

“Giữa tụi em không xảy ra chuyện gì hết.” Về mặt cô có chút không tự nhiên.

“Anh sợ em bị lừa gạt thôi. Bên cạnh Nghiêm Tiêu có rất nhiều phụ nữ.” Hấn giả mèo khóc chuột nói: “Em phải đề phòng anh ta một chút. Anh sợ anh ta sẽ ra yêu cầu gì đó không hợp lý với em.”

“Anh nghĩ quá nhiều rồi. Công ty anh có thể có cơ hội hợp tác hay không chủ yếu vẫn phải dựa vào chính sự cố gắng của anh.” Người nên phòng là kẻ lòng dạ hai mặt như hấn mới đúng! Thật ra hấn rất mong cô đồng ý bán thân thể đổi lấy cơ hội hợp tác giữa hấn và Nghiêm Tiêu.

Thanh Nhu đã sớm nhìn thấu hấn nhưng lại không trách hấn, ngược lại thấy thật tội nghiệp cho hấn.

“Chuyện đó anh biết rõ, nhắc là chỉ muốn em nên đề cao cảnh giác. Nghiêm Tiêu không phải chính nhân quân tử đâu. Anh cho em biết, ngày hôm trước khi anh mang tài liệu đến nhà anh ta, anh khẳng định bên trong nhà có người nhưng...” Tân Khắc Lực cố về chần chờ.

“Nhưng sao?” Thanh Nhu cứng đờ.

“Mặc dù là anh mặt dày tìm tới cửa nhưng anh ta cũng không thể cư xử với anh như vậy! Cố ý không mở cửa, còn để anh nghe loại thanh âm... Anh xác định lúc đó anh ta đang ở cùng phụ nữ!” Tân Khắc tức giận không chịu nổi.

Chính hấn tìm tới cửa? Vậy ra cô đã hiểu lầm Nghiêm Tiêu...

“Tiếng của người phụ nữ kia...”

Thấy sắc mặt Thanh Nhu không bình thường, anh vội vàng dừng lại: “Thật xin lỗi, Nhu Nhu, anh không nên nói với em những chuyện này...”

Anh đâu biết, người phụ nữ kia chính là cô!

Mấy ngày kế tiếp, Thanh Nhu như một học sinh cấp ba luyện thi đại học, liều mạng đọc sách dạy nấu ăn, thuộc vanh vách tất tần tật nội dung bên trong luôn rồi.

Những món trong sách mới nhìn đã làm người ta thèm chảy nước miếng nhưng chẳng biết cô có làm được không.

Haizzz, cô thiếu kinh nghiệm trường thi lại không có lòng tin, kết quả nhất định sẽ thê thảm không dám nhìn.

Bỗng dung điện thoại di động reo vang dọa cô giật mình, màn hình hiện một dãy số xa lạ.

Cô vừa mới bắt máy, đầu bên kia điện thoại đã mở miệng trước.

“Là tôi đây. Em đã xem hết sách dạy nấu ăn chưa?” Là Nghiêm Tiêu.

“Ừ...” Cô có chút khản trương. “Làm sao anh biết số di động của tôi?”

“Em hỏi gì ngốc vậy?” Anh không biết phải người đi thăm dò sao?

“À...” Cô thật đáng thương, vậy mà cũng bị mắng.

“Bây giờ lập tức tới nhà tôi. Hai mươi phút sau tôi muốn nhìn thấy em, một giây cũng không được trễ, nếu không tự lĩnh hậu quả!”

Anh dứt lời lập tức cắt đứt cuộc trò chuyện.

Cái gì?! Thanh Nhu nhìn chằm chằm điện thoại di động.

Mặc dù không tình nguyện nhưng cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo.

Đúng lúc cô vừa ra khỏi cửa thì Nghiêm Tiêu lại điện tới.

“Nhớ mặc bộ váy lần trước.”

Anh chỉ thích bộ váy đó thôi sao? Cô sẽ trả lại cho anh!

Chỉ tiếc cô chưa có cơ hội nói, anh lại cúp điện thoại.

Cô vừa thay quần áo vừa nói thầm: “Anh không biết yêu cầu tôi như vậy sẽ gây khó khăn cho tôi sao?” Thanh Nhu oán giận. Anh hại cô mỗi lần đều phải mang Na Na ra viện có làm bìa đỡ đạn.

“Vào đi!” Anh cẩn thận quan sát cô, dường như hết sức hài lòng với trang phục của cô.

“Xem xong sách chưa? Hôm nay tôi kêu em tới đây là muốn em nấu cơm.” Anh chỉ áo sơ-mi vút trên đất. “Và giặt quần áo nữa.”

Anh coi cô là người giúp việc à?!

“Dù sao tôi cũng không hay ăn cơm ở nhà nên sa thải người giúp việc rồi. Giờ mỗi lần tôi muốn ăn cơm ở nhà thì em phải tới đây phục vụ tôi.” Anh biểu hiện bộ dáng hiển nhiên.

“Tại sao muốn tôi làm?” Cô không đồng ý hô lên.

“Tôi chưa ký hợp đồng với Tần Khắc Lực, tốt nhất em nên ngoan một chút.”

Thật quá đáng!

Anh muốn bắt nạt cô.

“Nhanh đến phòng bếp nấu ăn đi. Đừng quên làm món gà xé cay mà tôi thích nhất, tôi sắp chết đói rồi.” Anh ngồi xuống trên sofa mềm mại, nhàn nhã cầm tờ báo lên đọc.

Thanh Nhu tức mà không có chỗ phát, buồn bực đi vào bếp.

Nghiêm Tiêu hạ tờ báo xuống, nhìn bóng lưng cô chằm chằm.

Nếu anh không đuổi người giúp việc thì sao có lý do mà gọi cô tới đây?

Về phần áo sơ-mi nằm dưới đất, nó là do anh lấy từ trong tủ ra. Tất cả đều sạch sẽ hết, cô không phải tốn sức giặt nhiều.

Thế này anh mới có thể thấy cô thường xuyên.

Anh vui vẻ huýt sáo.

Một giờ trôi qua, bốn món mặn, một món canh đã xong.

“Gà xé cay đâu?” Anh nhìn quanh.

“Món đó... tôi quên cách nấu.”

“Nếu em không muốn làm có thể nói trực tiếp cho tôi biết!” Anh mất hứng.

“Tôi thật sự quên.” Hơn nữa không phải anh nói rất đói bụng sao? Vì không có thời gian, cô chỉ làm mấy món đơn giản.

“Thôi!” Anh đưa chén qua. “Xới cơm cho tôi.”

Thanh Nhu uất ức xới một chén cơm đặt trước mặt anh.

“Em cũng ngồi xuống ăn đi.”

“Tôi ăn ở nhà rồi.”

“Tôi kêu em ngồi xuống cùng ăn!” Giọng điệu anh có chút không vui.

“Nhưng tôi...” Cô ăn không nổi.

“Tôi nghĩ em ghi hận tôi, cố ý hạ độc trong thức ăn. Em không ngồi xuống ăn là chứng tỏ có chuyện đó.”

Thanh Nhu thở phì phò ngồi xuống, “Nếu sợ thì không cần gọi tôi tới nấu!” Lời của anh khiến người ta đau đớn.

“Ăn cơm đi.” Anh kết thúc lời lẽ sắc bén.

Nghiêm Tiêu xới một chén cơm to và gấp rất nhiều thức ăn cho cô.

“Em ăn nhiều một chút, người chẳng có mấy lạng thịt.”

Anh đột nhiên dịu dàng khiến cô thấy vừa mừng vừa kinh ngạc.

“Tôi nói tôi đã ở nhà ăn rồi.”

“Em phải ăn hết chén cơm này mới có thể rời khỏi bàn.”

“Anh khiến người khác rất khó chịu đấy!” Cô ăn rất ít, hướng chỉ thực sự cũng đã ăn bữa tối rồi, giờ một chút khẩu vị cũng chẳng có.

“Lần sau tôi sẽ kiểm tra em có thêm được chút thịt nào không. Tôi không muốn lên giường cùng một người phụ nữ gầy đến mức da bọc xương.” Anh ác độc nói.

“Đây là chuyện của tôi!” Cô cảm thấy dở khóc dở cười. Rốt cuộc là anh đang quan tâm hay nhục nhã cô?

“Làm sao lại không liên quan đến tôi? Em là người phụ nữ của tôi!”

Cô dùng sức đặt chén xuống, “Tôi thật sự không ăn được nhiều như vậy. Anh có thể hiểu một chút không? Chẳng phải anh nói rất đói bụng sao? Tôi thấy hình như anh cũng chưa ăn gì.”

Cô nghi ngờ làm lòng Nghiêm Tiêu rét lạnh, dù rằng hiện giờ anh thực không muốn để cô biết trong lòng anh có cô.

Anh muốn trả thù cho thỏa trước rồi mới lại yêu thương cô.

Nghiêm Tiêu lặp lại: “Sách dạy nấu ăn do tôi chọn lựa cẩn thận, em có làm theo không?”

“Có, nhưng đây là lần đầu tiên tôi nấu cho nên có thể chưa ngon lắm.” Cô không đành lòng nhìn biểu tình cứng nhắc của anh. Rất khó ăn sao?

“Vậy tôi thành chuột bạch ư?” Trên thực tế, anh ăn rất ngon lành, không bao lâu đã ăn xong một chén cơm.

“Nếu khó ăn thì không cần miễn cưỡng, tôi sẽ đổ hết đồ ăn trong bếp.”

“Em có ý muốn tôi mang tội lãng phí thức ăn sao?” Anh ngăn cô đang định đứng lên. “Em ăn phần của em đi, không cần lo cho tôi!”

Anh có cần lớn tiếng như vậy không?

Cô như một cô vợ nhỏ, uất ức mím môi.

Nghiêm Tiêu chọt vụn tay xoa đầu của cô.

“Còn không ăn đi? Hay là muốn tôi dứt cho em?”

“Không cần! Không cần!” Cô vội vàng xúc vài muỗng cơm.

“Cá chiên hơi cháy, rau cải quá mặn, đúng là rất khó ăn!” Vừa ăn anh vừa oán trách.

Anh nhăn tâm phê bình khiến Thanh Nhu hơi buồn. Cô len lén quan sát anh, có lẽ anh quá đói cho nên mới ăn quàng ăn lẹ như vậy.

Chớp mắt, bốn món mặn, một món canh đã vào bụng anh.

“Em coi lời của tôi như gió thoảng bên tai sao?” Anh không vui nhìn vào chén của cô.

“Bụng tôi chưa không nổi nữa.”

Anh bỏ qua, giờ cao đánh khẽ, tha cho cô một lần, không ép cô nữa.

“Đồ ăn khó nuốt như vậy tôi đều ăn sạch sẽ rồi mà em lại bảo ăn không vào, có phải em đang lấy cớ không?” Anh bày ra một bộ muốn hạch sách.

“Anh không phân rõ phải trái!” Anh nói đồ ăn khó nuốt nhưng vẫn giải quyết xong tất cả, nói thật cô thấy rất uất ức.

“Lần sau đến làm ngon một chút. Em có dụng tâm hay không tôi đều ăn hết. Nói thật đi, vừa rồi em vừa làm vừa mắng trộm tôi phải không?”

“Không có.” Cho dù có cô cũng không dám thừa nhận.

“Nếu không sao lại khó ăn như vậy?”

Cô suy sụp hạ vai, một bộ bị đả kích.

Thấy cô nản chí, anh đột nhiên không nổi bắt bẻ cô nữa.

“Thôi, không thêm so đo với em.”

“Chén cơm này phải làm sao?” Cô đáng thương nhìn chén cơm trước mặt mình.

“Ăn không vô thì đừng ăn nữa.” Anh có ý giả bộ làm giọng điệu mình hung dữ, không hi vọng để cô thấy mình mềm lòng.

“Vậy tôi dọn dẹp bàn ăn, chút nữa sẽ đi giặt quần áo.”

“Không cần, những chuyện đó đều không cần em làm nữa.” Anh vừa buồn rầu nói vừa có chút giận chính mình. Tại sao nhanh như vậy đã mềm lòng với cô rồi?

Nhưng nếu cô không vui anh lại cảm thấy mình đáng chết vạn lần, thật là mâu thuẫn!

“Tôi... dọn dẹp một chút là xong...” Cô không có thói quen thấy anh đột nhiên đối xử tốt với mình như vậy.

“Tôi nói không cần là không cần, em muốn bị mắng sao?”

Cô nhìn gương mặt có chút không tự nhiên của Nghiêm Tiêu chăm chăm, anh... dường như không hề xa đến mức không thể chạm tới nữa.

Trong lòng cô ảm áp dễ chịu, chợt phát hiện thì ra anh là người khẩu xà tâm Phật.

“Em cười khúc khích gì vậy?”

Nghiêm Tiêu không hiểu, cho đến khi cô rút giấy ăn đưa cho anh, chỉ chỉ hạt cơm trên khóe miệng anh, anh mới để ý tới.

“Tôi muốn em giúp tôi.”

Cô nghiêm túc xích lại gần anh. Anh kéo cô, cô lập tức ngã vào trong vòng tay anh, ngồi trên đùi anh.

“Không dùng giấy ăn, tôi muốn em dùng lưỡi liếm giúp tôi.”

“Mặc dù tôi rất dễ bắt nạt nhưng anh không nên được voi đòi tiên như vậy!” Tuy nhiên cảnh cáo của cô chẳng có chút tác dụng nào.

“Em cũng đã là người của tôi rồi, đương nhiên nên ngoan ngoãn nghe lời tôi.” Anh nói năng hùng hồn: “Nhanh đi, còn do dự gì nữa?”

“Úc hiếp tôi anh vui lắm sao?” Cô chu miệng lên.

“Đúng, không sai.”

“Vậy không công bằng!” Thanh Nhu tự lắm bầm: “Tôi chịu đủ rồi! Tôi muốn tạo phản!”

“Tạo phản thế nào?” Anh thấy rất hứng thú.

Cô chủ động ôm lấy cổ anh, kéo anh tới gần mình, tuyên bố: “Tôi muốn hôn anh đến mức anh không thể hô hấp, không thể suy nghĩ gì, ý loạn tình mê.” Giống như lúc anh hôn cô ấy. “Chuyện này là do anh tự chuốc lấy!” Cô bắt chước giọng điệu ác bá của anh.

“Cái này tôi thích.” Anh bật cười.

“Anh tiếp chiêu đi!” Cô ấn môi mình lên môi anh.

Nụ hôn vụng về làm anh buồn cười.

Ai mới là người thắng sau cùng? Chờ xem đi!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Mất Hồn Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Gần đây Tân Khắc Lực rất mệt mỏi, đầu đầu mong chờ có thể mau mau nhận được thông báo ký kết hợp đồng với tập đoàn Nghiêm thị.

Ngày hôm đó, rốt cuộc Nghiêm Tiêu cũng cho gọi hắn tới.

Bước vào phòng làm việc của Nghiêm Tiêu, Tân Khắc Lực thấy trên bàn anh để hai món đồ chơi điện tử mới phát triển, Nghiêm Tiêu đang rất chăm chú nghiên cứu chúng.

“Tổng giám đốc Nghiêm” Tân Khắc Lực cung kính hạ mình cúi chào.

“Ngồi đi.” Nghiêm Tiêu lạnh giọng mời đồng thời giấu đi khoé miệng đương cong cong phoi phới gió xuân. Buổi chiều hôm nay, anh gọi Thanh Nhu tới rồi cùng cô ở phòng nghỉ trên miền một hồi, bây giờ cô đang vô cùng mệt mỏi say ngủ ở trong đấy.

“Về chuyện hợp đồng...” Tân Khắc Lực mở miệng ngậm miệng đều chỉ xoay quanh mỗi cái hợp đồng.

“Hãy xem hai chiếc xe đồ chơi trên bàn này một chút. Màu đỏ là sản phẩm của tập đoàn Nghiêm thị, còn màu vàng là sản phẩm mới của công ty Tân Nguyên.”

Hai xe tông nhau, xe màu vàng ngã chổng vó, kính kiện vỡ tứ tán.

“Chuyện này...” Tân Khắc Lực mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Người tiêu dùng sẽ chọn loại sản phẩm kém chất lượng đây ư? Sợ rằng họ liếc mắt cũng chả thèm liếc ấy chứ. Nếu như chúng tôi lấy linh kiện điện tử của công ty Tân Nguyên mở rộng ra để sử dụng cho máy tính, tủ lạnh, xe ô tô, thậm chí là bộ phận đo khí cho máy bay, anh cảm thấy có ổn không?” Anh gay gắt nhìn Tân Khắc Lực.

Còn Tân Khắc Lực thì một câu cũng không đáp trả được.

Nghiêm Tiêu rất hoài nghi, tên này dùng cái gan nào để hôm nay dám dẫn xác tới đòi hợp đồng? Chẳng lẽ chỉ định kéo giá tới thấp thảm thê để dẫn dụ người tiêu dùng?

“Trả lời tôi!”

“Việc đó... cực kỳ không an toàn.”

“Tốt lắm.” Nghiêm Tiêu vung tay ký vào hợp đồng. “Nhưng tôi vẫn ký hợp đồng với anh.” Thanh Nhu cứ có cảm giác thiếu nợ Tân Khắc Lực, tuy anh không cho là vậy nhưng để cho cô vui vẻ, chút thua lỗ này anh chấp nhận. Tuy nhiên, anh chắc chắn sẽ đòi lại đầy đủ từ phương diện khác để đền bù.

Thế là Thanh Nhu đã giúp cho Tân Khắc Lực thoát được một kiếp nạn.

“Cảm ơn anh, tổng giám đốc Nghiêm” Tân Khắc Lực mừng rỡ.

Nghiêm Tiêu quan sát vẻ mặt phấn khởi của hắn ta. “Có một chuyện riêng tôi muốn hỏi anh, anh hãy trả lời tôi một cách thành thật.”

“Đừng nói chi một chuyện, trăm chuyện tôi cũng đồng ý!”

“Anh thực lòng muốn kết hôn với Thanh Nhu à?” Nhắc tới Thanh Nhu, nét mặt Nghiêm Tiêu không tự chủ mà giãn ra.

Tân Khắc Lực kinh ngạc ngó sự dịu dàng không hề che giấu của Nghiêm Tiêu, trong lòng thầm chắc mẩm anh hỏi như thế có nghĩa là tình cảm của anh dành cho Thanh Nhu không phải đùa. Vì công ty, Tân Khắc Lực chẳng thể làm gì khác hơn ngoài tùy cơ ứng biến, phải sạch mọi quan hệ với Thanh Nhu.

“Tổng giám đốc Nghiêm, trước kia đúng là tôi có nghĩ tới chuyện này, nhưng đó là bởi cô Quan trông có vẻ vui tươi lại duyên dáng nên tôi mới cực lực

theo đuổi cô ấy. Tuy nhiên mấy năm qua, chỉ có mỗi mình tôi là nhiệt tình với mối tình này thôi, còn cô ấy thì mãi mãi lạnh nhạt.”

“Cô Quan? Lúc ở nhà hàng, tôi nhớ anh gọi cô ấy là Nhu Nhu mà?”

Bây giờ thì Tân Khắc Lực gọi Thanh Nhu là cô Quan, đúng là tên lòng dạ hai mặt!

“À... Có lúc chúng tôi sẽ gọi tên nhau một cách thân mật như thế... Nhưng tôi có thể thề với anh, tôi theo đuổi cô ấy lâu cỡ đó mà trên thực tế nửa năm nay chúng tôi mới thoảng có chút tiến triển. Tôi thậm chí chỉ mới hôn má cô ấy, chúng tôi vẫn chỉ là bạn bè bình thường.”

“Ý anh là... giữa hai người hoàn toàn trong sáng?” Nghiêm Tiêu cố ý vặn hỏi. Dĩ nhiên anh biết, lần đầu tiên của Thanh Nhu là dành cho mình.

“Tôi có thể dùng tính mạnh của mình bảo đảm, chẳng qua cô Quan chỉ có mỗi lòng biết ơn với tôi nên mới không cự tuyệt tôi. Tôi nói đùa muốn hai tháng sau đính hôn với cô ấy, cô ấy liền buồn bực không vui. Điều đó chứng minh cô ấy hoàn toàn chẳng yêu tôi, mà tôi ngấm trúng cô ấy cũng chỉ bởi cô ấy trong sáng mà thôi.”

Nghiêm Tiêu thực muốn một đám đánh bay tên khốn này!

“Đùa thì đùa nhưng... nếu cô ấy quả thực không còn trong sáng nữa thì sao?”

“Nếu cô ấy không còn trong sáng nữa thì tôi mặc, bỏ quách luôn!” Phát hiện cảm Nghiêm Tiêu nghiêng kèn kẹt, dường như đang vô cùng tức giận, Tân Khắc Lực thấy khó hiểu quá. Hắn ta nói sai điều gì rồi ư? “Tổng giám đốc Nghiêm, anh có ý với cô Quan đúng không?”

“Phải.” Anh thân nhiên thừa nhận. “Hơn nữa tôi rất thực lòng, không hề đùa giỡn với cô ấy.”

“Vậy tôi sẽ nhường cô ấy cho anh.” Tân Khắc Lực nghĩ mình hành động như vậy, Nghiêm Tiêu sẽ rất biết ơn mình, nhưng không nghĩ tới lại đổi lấy tác dụng ngược.

“Nhường?” Nghiêm Tiêu lạnh lùng phun ra từ này giữa kẽ răng.

Tên khốn này dám đối xử với Thanh Nhu hèn hạ như vậy!

“Vâng, nếu cô Quan không yêu tôi, không bằng tôi nhường cô ấy cho tổng giám đốc Nghiêm.” Tân Khắc Lực nịnh nọt nói.

“Anh có thể biến!” Ánh mắt Nghiêm Tiêu càng thêm lạnh lẽo. “Cút!”

“À... Vâng...” Tân Khắc Lực luống cuống tay chân cầm lấy hộp đồng, vội vã rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc.

Nghiêm Tiêu neho mắt, vung tay lên, xe đồ chơi màu vàng lập tức văng xuống dưới đất, tan tành nát vụn.

Anh vào phòng nghỉ, thấy Thanh Nhu vẫn còn đang ngủ. Anh vuốt ve sợi tóc mềm mại của cô. May là cô không nghe thấy những lời cặn bã của tên khốn Tân Khắc Lực kia, nếu nghe được thì chắc chắn cô sẽ rất đau lòng.

Nhưng thật ra, Thanh Nhu đã tỉnh từ lâu, cô nghe thấy hết thảy. Tuy nhiên cô cũng không cảm thấy tổn thương lắm, bởi vì Nghiêm Tiêu nói anh không hề đùa giỡn với cô, anh rất thực lòng.

Điều này khiến cho cô vô cùng vui sướng.

“Nhu Nhu, cạn chén, chúc mừng anh ký được hợp đồng nào! Mọi chuyện đều thuận lợi cũng nhờ có công em trong đó. Về sau anh nhất định sẽ không để em thiệt thòi nữa.”

Tân Khắc Lực rũ cô ra ngoài ăn mừng. Thanh Nhu vờ vịt hứng thú, để hắn ta lái xe đến nhà đón, đưa mình đi.

“Thiệt thòi? Ý anh là sao?” Thanh Nhu giả ngốc hỏi lại.

“Thực ra thì... Nghiêm Tiêu có ý với em đấy.” Tân Khắc Lực cảm thấy buồn cười.

“Thật á?” Thanh Nhu muốn thử nghiệm xem hắn ta sẽ nói cái gì.

“Chính miệng anh ta nói cho anh biết mà. Nhưng anh thắng thường trả lời anh ta, em là người phụ nữ của anh. Dù gì thì chúng ta cũng sắp đính rồi, đúng không?”

Thanh Nhu không thèm vạch trần bộ mặt thật của hắn ta.

“Nghiêm Tiêu trả lời thế nào?”

“Anh ta muốn anh nhường em cho anh ta, dĩ nhiên anh không đồng ý! Em không phải đồ vật, sao có thể nói nhường là nhường? Vậy mà anh ta vẫn không chịu buông tay, bảo anh suy nghĩ thật kỹ, đảm bảo chỉ cần anh đồng ý thì sẽ cho anh món lời không lỗ.” Tân Khắc Lực chém gió thành bão.

Thanh Nhu cảm thấy lồng ngực buồn bã, bữa cơm này cô ăn không vào nổi nữa.

“Đúng rồi, hai người về sau có gặp lại nhau nữa không?” Tân Khắc Lực đề ý nhất là điểm này.

“Có!” Đột nhiên cô lớn tiếng hô, không hề sợ hãi hay rụt rè nữa.

“Vậy hai người...” Tân Khắc Lực cả kinh.

“Nếu em nói em và anh ấy đã làm rồi thì sao?” Thanh Nhu nghiêm túc hỏi.

Tân Khắc Lực tròn tròn mắt. “Hai... hai người...”

“Anh sẽ vứt bỏ em chứ?” Cô không còn trong sáng nữa đâu!

Tân Khắc Lực do dự. Hắn ta thừa nhận mình ngấm trúng Thanh Nhu là vì dáng vẻ ngọt ngào của cô, nhưng hắn còn thèm khát sự trong trắng của cô hơn nữa kia. Nếu cô đã không còn là xử nữ, vậy hắn ngấm trúng cô còn được cái lợi gì đây?

“Làm sao... anh vứt bỏ em được? Em là tốt nhất.” Tân Khắc Lực nghĩ một đằng nói một nẻo.

Thanh Nhu nâng tay đặt ngay ngắn trên đùi. “Em không ăn nổi, anh cứ chậm rãi thưởng thức đi nhé.” Biết rằng hành xử thế này là không lễ phép nhưng cô cũng chẳng có cách nào ngồi cùng dùng một bàn cơm với Tân Khắc Lực nữa.

Cô nhớ Nghiêm Tiêu!

“Nhu Nhu, tâm trạng em không tốt à?” Thanh toán tiền xong, Tân Khắc Lực vội vàng đuổi theo cô. “Anh đưa em về.”

“Tự em ngồi taxi về là được.”

“Anh không muốn cãi nhau với em đâu! Nhu Nhu, để anh đưa em về.” Tân Khắc Lực kiên quyết.

Trên đường về, hai người không hề nói chuyện với nhau nữa. Thanh Nhu thẫn thờ nhìn chăm chăm cảnh vật ngoài cửa xe.

Đến nhà cô, xe dừng lại.

“Có nên mời anh vào ngồi chơi chút không?” Tân Khắc Lực cố nặn ra vẻ mặt tươi tắn.

“Không, anh về đi!” Cô lãnh đạm trả lời.

“Em...” Tân Khắc Lực không cam lòng. Hoá ra công sức từ trước tới nay là muối bỏ biển, không hề thu lại được chút lợi nào sao?! Hắn ta lao sang toan hôn cô.

Thanh Nhu nghiêng mặt, chỉ để hắn ta hôn đến khoe miệng.

Sau đó gần như là cô đập cửa bỏ nhào ra khỏi xe.

Tân Khắc Lực đen mặt, trầm giọng nói cho qua: “Ngủ ngon!” Rồi hắn đạp ga cho xe lao vút đi.

Thanh Nhu lau lau khoe miệng mình. Tân Khắc Lực càng ngày càng to gan lớn mật! Cũng may cô tránh mau, nếu không thì phải cắn răng chịu để cho tên sói ấy hôn rồi!

“Cuối cùng cũng về rồi hả? Nếu lưu luyến không nổi thì sao không đến thẳng nhà anh ta qua đêm luôn đi?” Nghiêm Tiêu đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt lạnh lẽo.

“Chúng tôi chỉ ra ngoài ăn bữa cơm thôi.” Cô giải thích.

“Hừ! Phải không?” Anh chỉ tin vào những gì con mắt mình thấy.

“Nghiêm Tiêu...” Bộ dạng lạnh lùng của anh làm cô đau đớn.

“Tân Khắc Lực và tập đoàn Nghiêm thị đã ký kết hợp đồng, việc lớn xong xuôi, tôi hết giá trị lợi dụng rồi có đúng không?” Anh nổi điên gào.

“Không phải vậy!” Anh hiểu lầm cô rồi!

“Đồ đàn bà lẳng lơ lừa đảo!” Anh tóm chặt bả vai cô, đôi mắt hung hực lửa giận.

Anh mắng nhiếc cô!

Thanh Nhu mất hết can đảm, cô chưa từng có ý nghĩ muốn lợi dụng anh!

“Chúng tôi chỉ đi ăn một bữa cơm, anh ấy kiên quyết đòi đưa tôi về, tôi không từ chối được.” Hơn nữa, cô đã sớm thấy rõ bộ mặt thật của Tân Khắc Lực, đời nào còn muốn dính dáng tới hắn ta nữa.

“Vậy chẳng lẽ cảnh anh ta hôn cô vừa rồi là bởi tôi lé mắt nên nhìn nhầm hả? Cô dám làm mà không dám chịu, phải sạch trách nhiệm không còn một móng!” Ánh mắt anh sắc bén.

Không thể tha thứ!

“Là anh ta đột ngột...”

Anh cắt đứt lời cô: “Cô định nói là anh ta cưỡng hôn cô, đúng không? Hừ! Nếu không được sự cho phép của cô, anh ta sẽ có cơ hội ư? Rõ ràng là cô cũng lừa theo tên đó!” Anh bùng nổ, gân xanh trên trán cuộn cuộn.

Thanh Nhu không thể tin ngó anh. “Anh không tin tôi thì đừng tin, nhưng xin đừng nghi ngờ nhân cách của tôi!”

Tại sao anh có thể không phân rõ trắng đen mà vu tội cho cô? Chẳng lẽ cô không đáng để anh tin tới vậy?

Anh bắn ánh mắt khinh bỉ về phía cô khiến cô tan nát cõi lòng.

“Tôi sẽ không để cô vừa lòng đẹp ý đâu! Đừng quên, giữa chúng ta có thoả thuận rằng không được để cho thằng đàn ông khác ngoài tôi chạm vào thân thể cô!” Nếu cô không chịu tuân thủ quy định, anh chẳng thể làm gì khác hơn là áp dụng phương pháp mạnh bạo hơn để trừng phạt cô.

“Tôi không...” Phải giải thích thế nào thì anh mới chịu tin cô đây?

“Cô đã không tuân thủ quy định giữa hai chúng ta thì tôi cũng sẽ không để cô sống yên đâu! Tôi sẽ đập đổ công ty của Tân Khắc Lực, khiến hắn đòi đòi thân bại danh liệt, còn cô thì sống không bằng chết!”

“Không, anh không thể làm như vậy!”

Anh rống to: “Là cô phản bội tôi trước!”

“Anh hãy nghe tôi nói. Thực sự là do Khắc Lực đột ngột hôn tôi, tôi tránh cũng không kịp nữa, chỉ đành để anh ta hôn đến khoe miệng thôi. Sau đó tôi liền lao đầu ra khỏi xe anh ta.” Tân Khắc Lực vì thế mà còn đen hết cả mặt, rất thất vọng.

“Cô là đồ không biết xấu hổ! Kể lễ xem cô cùng tình nhân em em anh anh với tôi để tôi khó chịu tới chết ư?!” Giống như vết thương trong tim cô, tim anh cũng bị bóp nát, đau đến không thở được.

Sắc mặt Thanh nhu trắng xanh, ngơ ngác nhìn vào đôi mắt tàn nhẫn của anh.

“Ý tôi không phải thế...” Cô đề ý đến anh nên mới muốn giải thích rõ ràng hết, anh đã không thấu hiểu thì thôi, ngược lại còn đẩy cô vào địa ngục đen thẳm.

“Để tôi thay cô kể tất cả mọi chuyện từ đầu tới cuối vậy nhé. Sau ký được hợp đồng với tôi rồi, hai người liền quay trở lại cuộc sống không sầu không lo trước đây, thế nên hôm nay mới hẹn nhau đi ăn, uống rượu mừng thắng lợi.”

Mà anh giống như một tên ngốc cứ mãi đứng đợi ở đây, đợi cô, rồi thì thấy cô ôm hôn thắm thiết với tên Tân Khắc Lực.

“Hai người tâm đầu ý hợp, ngay cả khi Tân Khắc Lực về rồi, cô cũng không rời xa anh ta, không thể kìm nén nổi mà ôm hôn nhau trong xe, xoa dịu nỗi nhớ.”

Thanh Nhu trợn ngược hai mắt. Mọi chuyện hoàn toàn không phải thế!

“Cô chắc chắn muốn đến nhà anh ta qua đêm nhưng không dám, bởi vì tôi nói từng giây từng phút đều sẽ theo dõi cô. Chỉ tiếc, khôn trăm năm đại một giờ, không may lần này lại để tôi bắt được!”

“Đủ rồi!” Cô bịt kín hai lỗ tai, nước mắt đọng đầy khoé mắt, chảy xuống.

“Tôi càng phải nói! Cô nghe rõ cho tôi! Không được khóc!” Anh gầm thét, tự nhủ mình không thể mềm lòng. Cô phản bội đâm anh vạn đao sắc lẹm, mỗi đao mỗi đao tàn nhẫn cắt khoét trái tim anh.

“Tôi cảnh cáo cô, tôi còn chưa chơi chán thì vận mệnh của hai người vẫn bị tôi nắm trong tay! Tôi muốn mấy con cờ các người đi hướng nào, các người không thể kháng cự!”

Thanh Nhu thật đau lòng, hoá ra cô chỉ là quân cờ ghẻ bị anh thao túng?

“Bất kể cô có cam tâm tình nguyện hay không, chỉ cần cô không tuân thủ các quy định, tôi nhất định sẽ buộc các người phải trả một cái giá thê thảm!”

Đau buồn nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, anh lại mở miệng:

“Cô thích đàn ông hôn đúng không? Ai cũng được đúng không? Tôi cũng có thể đúng không?”

Chẳng để cô kịp phản kháng giấy giữa, Nghiêm Tiêu đã ôm ghì lấy cô, thô lỗ đoạt đi hơi thở của cô.

Đáy lòng Thanh Nhu ngập tràn tuyệt vọng. Nụ hôn của anh là nụ hôn mang tính chất trả thù, tuyệt không chút dịu dàng.

Môi cô bị hôn đến sưng tấy, trên mặt lệt nóng tuôn trào, cô bị anh tổn thương rất sâu!

Nghiêm Tiêu hôn cô, không thể nhìn được khi nghĩ rằng cô bị thằng khác chạm vào.

Nếu Tân Khắc Lực đã hôn cô, vậy anh sẽ phải làm cho mùi của Tân Khắc Lực trên người cô xoá sạch. Cô chỉ có thể mang trong mình hơi thở của mỗi mình anh thôi!

Rốt cuộc, anh cũng hờn hển buông cô ra.

Thanh Nhu sớm lệ đã nhoà khuôn mặt, xoay người bỏ chạy vào nhà.

Trái tim tan vỡ thành muôn vàn mảnh...

Kể từ sau ngày hôm đó, Nghiêm Tiêu không còn tìm cô nữa, từng ngày trôi qua rất yên bình, Thanh Thu lại không thể vực dậy tinh thần của mình, luôn buồn bã héo hon.

Cô quyết định ra ngoài chơi cho khuây khoả. Cả ngày buồn bực nhốt mình trong phòng để khiến cô suy nghĩ lung tung, hơn nữa chuyện giữa cô và Nghiêm Tiêu thật sự đã chẳng còn cách cứu vãn nữa rồi.

Trong nhà sách, cô buông thả ánh mắt giữa đám đông. Người qua kẻ lại, trái tim cũng nhẹ nhõm bớt phần nào, cô cảm giác thoải mái hơn nhiều.

Đột nhiên, cô trông thấy một quyển tạp chí lá cải mới nhất, lập tức bị nó niềm phong ánh mắt.

Trên bìa, nam chính là Nghiêm Tiêu, nữ chính là một người mẫu nổi tiếng, đám chó săn đã dùng thủ đoạn tột tệ nào đó để chụp lại được buổi hẹn hò mờ ám của họ.

Cô xúc động mua quyển tạp chí, thanh toán rồi ra khỏi nhà sách.

Vội vã tìm một quán cà phê, Thanh Nhu bước vào, ngồi xuống một chỗ bên cạnh cửa sổ.

Cô luôn luôn không thích hương vị của cà phê bởi cà phê chỉ dành cho những ai đang yêu, không hợp với cô. Nhưng mà giờ cô đâu thể uống rượu giải sầu, không thể gọi gì khác ngoài một ly nước chanh.

Chờ phục vụ rồi đi, cô đã không thể nào mà chờ lâu thêm liền lôi tạp chí đặt lên bàn, nhìn chăm chăm trang bìa một hồi lâu. Nghiêm Tiêu vòng tay ôm eo cô người mẫu đó rất thân mật, hai người trông vô cùng thấm thiết.

Anh đi tìm phụ nữ khác!

Điều này cũng chẳng có gì lạ, gần hai tuần lễ không có tin tức, anh không cho gọi cô nên chắc chắn phải tìm được người khác rồi.

Lật mở tạp chí, bên trong báo tường tận giới thiệu thân phận của Nghiêm Tiêu và quá trình chụp được ảnh của cặp tình nhân này.

Thanh Nhu gấp tạp chí lại, tâm tình tuyệt dốc không phanh, tưởng chừng như rơi hẫng xuống địa ngục!

Trông ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chan hoà, vậy mà ngược lại trái tim cô không còn cảm nhận được bất cứ tia sáng nào nữa.

Cô cứ mãi nhớ về Nghiêm Tiêu, nhớ về quãng thời gian hai người còn bên nhau, từng chuyện từng chuyện khắc cốt ghi tâm...

Tuy nhiên, cô sẽ không khóc đâu! Cho dù khổ sở thế nào, cô nhất định sẽ không bao giờ khóc!

Đột nhiên, màng nhĩ truyền đến một giọng nữ lạnh lạnh tức giận...

“Không chịu! Người ta muốn ngồi chỗ dành cho công chúa đó!” Nancy nhõng nhẽo bằng được. “Mỗi lần tới đây em đều ngồi ở đó!” Người phụ nữ ghê tởm đó muốn cướp chỗ của cô.

Thì ra quán cà phê này có một quy tắc ngầm. Chỗ mà Thanh Nhu ngồi thường là chỗ trống, bởi vì bàn này hay có một cô người mẫu rất nổi tiếng ngồi, là một cô gái khí chất xuất chúng, dung mạo xinh đẹp.

Cũng bởi vậy, khách quen thường hay gọi đây là chỗ ngồi dành cho công chúa.

“Chỗ đó có người ngồi rồi, chúng ta qua bàn khác.” Nghiêm Tiêu liếc mắt nhìn cô gái thần thờ bên cạnh cửa sổ, hai mắt nhắm lại.

Đài Bắc thật nhỏ, vậy nên quanh đi quẩn lại mới để anh gặp được người mà anh hằng đêm nhưng nhớ này.

“Em muốn ngồi chỗ đó cơ! Ngồi chỗ đó mới đủ để bộc lộ vẻ xinh đẹp của em, không ai có thể ngồi chỗ đó ngoài em hết!”

Nancy dắt Nghiêm Tiêu một tay bỏ trong túi quần, hướng chỗ ngồi dành cho công chúa mà đến.

“Đừng bày trò nữa, Nancy!”

Thanh Nhu chợt hạ mắt, có phải cô nhớ quá hoá rồi không? Dường như cô nghe thấy... giọng nói của Nghiêm Tiêu.

“Cô này, cô có thể sang bàn khác được không? Chỗ này là chỗ ngồi của tôi mà!” Nancy không phân phải trái đòi nằng nặc.

Quản lý quán cà phê định ra nói vài câu can ngăn, nhưng thấy đằng sau Nancy còn có tảng núi vững chắc là Nghiêm Tiêu, lập tức rút cổ, chẳng dám đắc tội với anh.

Thanh Nhu ngẩng phắt đầu lên. Là anh!

Giống như muốn chứng minh rằng cuộc sống không có cô vẫn tốt như thường, chẳng hề có chút thay đổi nào, Nghiêm Tiêu thân mật ôm lấy eo Nancy.

“Cô này, tôi nói cô có nghe không?” Sau khi trông thấy dung mạo của cô, Nancy càng muốn đuổi cô hơn. Nét đẹp trong sáng ấy làm tất cả những người phụ nữ khác phải sợ hãi than thở, cô ta cảm thấy ghen tị cực kỳ!

“Thôi, Nancy, là người ta ngồi trước.” Nghiêm Tiêu giả vờ như không biết Thanh Nhu.

“Nhưng em muốn ngồi chỗ này! Cô này, có chịu nhường hay không? Đừng để buổi hẹn hò của chúng tôi mất vui, cô ngồi bàn khác ngay đi!” Nancy điệu ngoa vô phép khiến không ít khách trong quán phóng tới những ánh mắt chỉ trích.

“Là tôi ngồi trước, tại sao phải nhường cho cô?” Con giận của Thanh Nhu cũng dâng lên. Đôi mắt đũa cọt của Nghiêm Tiêu khiến cô không muốn lùi bước.

“Cô!” Nancy tức đến giậm chân. “Tiêu, anh nói hộ em đi!”

“Không bằng thế này nhé, cô gái.” Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “cô gái” xa lạ. “Tôi ra giá một trăm vạn, cô có thể sang bàn khác ngồi không?”

Thanh Nhu nắm chặt nắm đấm.

“Nhiều tiền hơn nữa cũng không đổi!”

“Ôi trời, sao cô không biết điều thế hả?! Tham lam vừa thôi chứ!” Nancy thật muốn nói với Nghiêm Tiêu, chỗ này cô ta chả thèm nữa, cứ đưa quách một trăm vạn kia cho mình làm phí bạn gái còn hơn.

“Vậy mời cô ra giá.” Anh cố ý khiêu khích.

Hai bên chẳng ai nhường ai.

Thanh Nhu lắc lắc ly nước chanh, nội tâm rối rắm như tơ vò, nhưng ngoài mặt vẫn cố trấn định.

“Tôi còn phải gọi món nữa, thưa anh.” Cô không cam chịu yếu thế.

Đương lúc hai người giằng co, đuôi mắt Nancy kinh ngạc quét qua như thể phát hiện đại lục mới, hô: “Ê cô, cô cũng mua quyển tạp chí này? Tôi biết đám mua loại tạp chí này thường là phái nữ, hơn nửa một nửa là hâm mộ Tiêu, không nghĩ tới cô cũng là một trong số đó.” Cô ta cố ý lớn tiếng.

Nghiêm Tiêu cong môi. “Đây là vinh hạnh của tôi.”

Thanh Nhu ra vẻ chán ghét đẩy quyển tạp chí ra xa. “Cái này là do người ngồi trước bỏ lại, chẳng liên quan gì đến tôi.”

“Chuyện này thật tình cờ.” Nghiêm Tiêu xét nét.

“Đúng vậy, nào có chuyện trùng hợp như thế, rõ ràng là cô mua, còn không dám nhận!” Nancy nói bằng giọng vô cùng khinh thường.

Bọn họ đúng là người tung kẻ hứng.

Đột nhiên Thanh Nhu thấy không kìm nén được nữa. Không phải chỉ vì những hành động thân mật của họ làm cô khó chịu, mà còn bởi giọng nói lãnh đạm của anh làm cô thấy đau đớn.

Cô nhận lấy phiếu thanh toán, lại bị Nghiêm Tiêu đoạt đi.

“Để cảm ơn cô đã chịu nhường nhịn, đây coi như là chút lòng thành của tôi.” Anh cúi đầu nhìn cô làm tim cô rộn ràng. “Mong rằng tôi và bạn gái của tôi không quấy rầy đến cô.”

“Không sao, dù gì tôi cũng đang muốn đi, bạn trai tôi đang đợi.” Thanh Nhu cố làm ra vẻ không sao, chỉ có vậy thì trái tim của cô mới không tan vỡ.

“Tiêu, mau ngồi đi!” Cô vừa đi, Nancy lập tức mừng rỡ chiếm lấy chỗ ngồi dành cho công chúa, ngồi ngay xuống.

Giấy tiếp theo, cô ta lớn giọng ré lên.

“Tiêu, quyển tạp chí này thật sự là do cô gái kia mua. Anh xem, trang thứ nhất còn kẹp phiếu tính tiền này, thời gian mua ghi trên đó là mới cách đây không lâu... Thế mà cô ta còn không nhận.”

Nghe vậy, Nghiêm Tiêu roi vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Mất Hồn Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Thanh Nhu nằm trên giường lăn qua lộn lại, mãi vẫn không ngủ được.

Khuôn mặt của Nghiêm Tiêu lại xuất hiện trong đầu cô.

Bên anh đã có người phụ nữ khác an ủi, cô còn trông chờ gì từ anh nữa?!

Thanh Nhu ngồi dậy, rồi lại nặng nề nằm vật xuống. Hay là đếm cừu đi, có lẽ đầu óc bận rộn suy nghĩ chuyện khác thì nhất định sẽ quên được anh.

Nhưng cô vẫn không ngủ được, cả người khó chịu bứt rứt, chợt thật nhớ cái ôm dịu dàng của anh...

Giờ Nghiêm Tiêu đang làm gì? Cùng cái cô Nancy modern kia tình tứ ư?

Cô không muốn nghĩ tới, có khi lúc này anh đang hôn cô gái khác ấy chứ, nhưng mà đầu óc cứ không chịu theo sự điều khiển của cô mà đánh trên người anh.

Thanh Nhu thở than thở. Thực ra thì cô rất nhớ anh, rất muốn cùng anh ôm ấp, âu yếm, tuy nhiên cô không có dũng khí thừa nhận khát vọng đó của mình.

Bây giờ đã quá muộn, bởi vì bên anh đã có người khác rồi.

Đương lúc cô suy nghĩ lan man, cửa phòng “cạch” một tiếng mở ra khiến cô cả kinh ngồi phắt dậy.

“Ai đó?!” Thanh Nhu hét về phía cửa: “Đừng có tới gần tôi, tôi sẽ la lên đấy!” Cô cảm giác được ai đó đang đến gần.

Bỗng, cô bị ôm chặt, cô toan hét lên, nhưng miệng phút chốc bị bịt chặt.

“Hừ... Giữ giọng để chút nữa la đi.” Nghiêm Tiêu ôm cơ thể cô, ngửi mùi hương chỉ thuộc về riêng cô, đầu chôn vào cổ cô.

Suýt nữa người cô nhũn ra.

“Tại sao lại là anh? Anh vào bằng cách nào?” Cô đẩy anh, cực kỳ kinh ngạc.

“Anh biết bố mẹ em đều không ở đây, mà mở ổ khoá với anh chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.”

“Anh làm vậy là phạm pháp, anh biết không?” Cô thử thoát khỏi lòng ngực anh, nhưng mà tổn công vô ích.

“Không biết.” Anh không hề cảm thấy chột dạ.

“Anh... Được rồi, tôi không đòi co với anh nữa, bây giờ anh đi ngay đi... Ừm! Anh kéo tóc tôi!” Tóc như là bị tróc khỏi da đầu vậy!

“Em không hoan nghênh anh ghé thăm à?” Anh không chịu đi.

“Hoan nghênh? Chỉ cần anh vẫy tay, có rất nhiều cô sẽ tự động quỳ rạp dưới chân anh, cần gì phải tới đây?” Giọng nói của cô không kìm được có chút chua chua.

“Buổi chiều em thật sự cùng Tân Khắc Lực hẹn hò à?” Không để ý tới câu chất vấn của cô, anh hỏi thẳng, ánh mắt sáng rực nhìn cô chăm chăm.

“Đúng vậy! Hôm nay hẹn hò vui lắm!” Cô nói dối.

Cho anh tức chết!

“Em thì vui nhưng hôm nay anh rất không vui.”

“Không liên quan tới tôi!”

“Anh tặng Nancy một viên kim cương khá đắt làm phí chia tay.” Mà tất cả đều là vì cô.

“Phải không? Tôi còn tưởng anh rất thích cô ta!” Anh chia tay với Nancy? Cô mừng thầm. “Nhưng mà thiếu một Nancy với anh cũng đâu là gì, dù sao cũ đi thì mới sẽ đến mà.”

“Cũng đúng.”

Câu trả lời của anh khiến cô tức giận. “Vậy thì đi tìm bạn gái mới của anh đi, đừng ở chỗ này nữa!” Cô thẳng thừng đuổi anh.

“Hiện tại anh chỉ muốn tìm em.” Anh cắn cắn vành tai cô.

“Đau quá!” Cô hô nhỏ.

“Đây là phạt em vì tội nói nhiều!” Anh lại cắn một cái.

Thanh Nhu che lỗ tai. “Anh mau đi tìm bạn gái mới của anh đi! Đừng có tìm tới tôi nữa, tôi không mong Tân Khắc Lực hiểu lầm.” Cô cố ý khiêu khích anh. Ai bảo mấy ngày nay anh làm cô đau khổ như vậy!

Nghiêm Tiêu không giận mà cười. “Vậy cứ để anh ta hiểu lầm!” Anh mê loạn hôn lên khoé miệng cô. “Thực ra thì hôm nay em chẳng hề hẹn hò gì với Tân Khắc Lực cả, anh đã phái người theo dõi em cả buổi chiều.”

“Anh phái người theo dõi tôi?” Cô né tránh sự xâm nhập của anh. “Đừng hôn tôi! Đừng tưởng lúc nào muốn thì anh cũng có thể tùy tiện chạm vào tôi!”

“Vi sao không thể?” Anh hết lần này đến lần khác muốn hôn cô, hôn tới mức ý loạn tình mê.

“Đừng quên, chỗ này đã từng có người đàn ông khác hôn qua.” Cô nhắc anh, chờ anh tức điên.

“Vậy thì phải mau khử độc thôi.” Anh hôn rất nghiêm.

“Buông tôi ra!” Như là cố ý chọc giận anh, cô dùng sức lau môi.

“Không cho phép lau!”

“Tôi không cần phải nghe lệnh anh nữa!” Rốt cuộc anh muốn cái gì? Không phải ngày đó anh rất tức giận ư?

“Hôm nay anh tới mang theo một quyết định rất quan trọng, em có muốn nghe hay không?” Tay anh không an phận dò dẫm về phía cô.

“Không muốn...”

“Đừng nói chuyện.”

“Không...” Cô than nhẹ. “Không thể!” Cô rất rõ ý đồ của anh.

“Tôi nay không được cự tuyệt anh!” Trời ơi, cô thật đẹp!

“Không muốn...”

“Nói em muốn, không anh trói tay em bây giờ.” Anh dọa nạt, sau đó tà cười một tiếng. “Nhưng lần trước trông em có vẻ rất thích.”

“Anh nói bậy!” Cô đánh nhẹ anh một cái.

“Em luôn luôn miệng một đằng lòng một nẻo. Nói muốn đi, anh sẽ thưởng em một món quà thật lớn.”

“Tôi không thiếu thốn gì cả!”

“Ừm, hôm nay tâm tình anh rất tốt, món quà này không thể không thưởng nhé.” Anh ghé vào sát lỗ tai cô. “Quà chính là... anh!”

“Anh đừng xằng bậy, tôi sẽ gọi người!” Cô lớn giọng dọa dẫm.

Anh cười khê, không hề sợ hãi. “Mời em gọi! Có gọi rách cổ họng cũng sẽ không có ai tới cứu đâu, em quên quanh nhà em rất vắng người rồi à?”

“Nghiêm Tiêu, anh đừng có quá đáng!” Cô yếu ớt kêu.

“Quá đáng?”

“Đừng quên lần trước anh mắng nhiếc tôi dụ dỗ Tân Khắc Lực, còn nói tôi là loại đàn bà lăng lơ lừa bịp!” Cô vừa nói hộc mắt vừa đỏ.

Đó là lỗi của anh, anh tức quá không nghĩ thấu được nên mới nói những lời rác rưởi làm tổn thương em.”

“Đừng nghĩ rằng anh nói thế thì tôi sẽ tha thứ cho anh.” Cô không quên được cảm giác chua xót trong tim mấy ngày hôm nay.

“Anh sẽ cố hết sức để em tha thứ cho anh.” Lời anh ý tại ngôn ngoại.

“Hai tuần nay anh rất nhớ em, từng giây từng phút nhớ em, có lúc cả ngày đều nhớ em đến ngẩn ngơ, anh nhớ em lắm!”

“Anh... anh... anh đừng có ba hoa, rõ ràng hôm đó anh rất giận...”

“Là anh không tốt, anh không nên tổn thương em!”

Anh đang nói gì? Cô không nghe lắm chứ?

“Anh...”

Nghiêm Tiêu ôm cô nằm trên giường.

“Anh sẽ không buông em ra nữa! Thỏa thuận giữa chúng ta huỷ bỏ, vì anh muốn em yêu em thêm lần nữa. Và em phải cắt đứt hoàn toàn quan hệ với Tân Khắc Lực, cắt sạch sẽ cho anh!”

Thanh Nhu cứ mãi nghi ngờ mình nghe nhầm.

“Em chỉ có thể là của anh, em nhất định phải kết hôn với anh!” Anh nhấn mạnh.

“Chuyện này... đột ngột quá.” Cô thấy anh không phải đang nói đùa, đáy mắt anh rất kiên định khiến cô vô cùng cảm động.

“Cho dù em có muốn hay không, cho dù em có hận anh hay không, anh cũng sẽ toàn tâm toàn ý yêu em, toàn tâm toàn ý khiến cho em yêu anh!” Thái độ của anh rất chắc chắn.

“Vậy có phải em rất đáng thương?” Cô bắt đầu thấy thương cho mình.

“Người đáng thương nhất là anh chứ. Nhưng vì em, anh cam tâm tình nguyện. Vậy nên, em chỉ có thể đồng ý, không thể từ chối, hiểu chưa?”

“Anh đang hỏi thăm ý kiến của em à?” Cô bỗng thấy lòng ngọt ngào, cười tươi.

“Coi như phải đi.”

“Một chút cũng chẳng phải!” Cô oán giận.

“Anh chẳng để ý nhiều vậy đâu, em chắc chắn phải đồng ý.” Anh giương nanh múa vuốt về phía cô. “Bằng không, chúng ta cứ nằm trên giường thế này cho tới khi nào em đồng ý thì thôi.”

“Nghe thật sợ nha.” Cô giả vờ kinh hãi thốt.

“Vậy em quyết định thế nào nào?” Hiếm khi anh thấy khẩn trương.

“Em muốn ngồi dậy mặc quần áo, anh xích chân ra đi.” Cô sẽ không dễ dàng đồng ý đâu.

“Em dám làm hỏng nhã hứng của anh!”

Anh nhanh chóng cướp lấy quần áo cô.

“Trả quần áo lại cho em!”

“Không muốn trả!” Anh vút quần áo xuống dưới giường, ôm chặt lấy cô.

Tình ý triền miên lại lần nữa nở hoa...

Bạn đang đọc truyện *Đêm Mất Hồn Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Bên trong phòng làm việc của Tân Khắc Lực thỉnh thoảng truyền ra tiếng thở dốc, tiết mục tình yêu nam nữ nóng bỏng đang trình diễn.

“Trước đây không phải anh kiêng kỵ vị hôn thê kia lắm ư? Sao hôm nay lại tìm em?” Đông Uyển Ny quấn đôi tay quanh cổ Tân Khắc Lực, giả vờ rên rỉ mấy tiếng.

Sau lần trước, Tân Khắc Lực vô vàn hối hận, cầu xin cô ta ngàn vạn lần không được để Thanh Nhu biết, chỉ thiếu không quỳ xuống cầu xin thôi, chẳng ngờ hôm nay hần lại tự tìm cô tới.

Cô ta vừa đến, Tân Khắc Lực vội vã cầu hoan, dường như đã bị đè nén rất lâu.

“Anh chịu đủ rồi! Cô ả trước sau không để anh chạm vào, cùng lắm là chỉ hôn lên má thôi!”

“Năm năm qua anh đều sống như thế à? Đúng là anh đã sống cuộc sống của hoà thượng thật nhỉ?” Cô ta cười mỉa.

“Em đừng chế nhạo anh. Em biết không? Sau lần trước gặp lại em, anh vẫn không thể nào quên hình bóng của em.”

“Tân Khắc Lực, quan hệ này giữa chúng ta còn phải kéo dài bao lâu đây?” Cô ta yêu kiều hỏi.

“Yên tâm, chờ anh điều tra rõ mọi chuyện xong là chúng ta có thể quang minh chính đại ở bên nhau.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện này có lẽ em giúp được đấy.” Tân Khắc Lực đắc ý cười cười, còn tưởng rằng mình rất dũng mãnh, vô cùng thoả mãn dục vọng của Đông Uyển Ny. “Anh muốn biết rốt cuộc Thanh Nhu có còn phải xử nữ hay không.”

“Điều tra chuyện này làm gì?”

“Anh dành năm năm thời gian lẫn công sức theo đuổi cô ả, đương nhiên muốn lấy chút hồi báo. Gần đây cô ả và Nghiêm Tiêu rất mập mờ, anh sợ...”

“Sợ cô ta đã sớm bị Nghiêm Tiêu ăn phải không?” Đông Uyển Ny tiếp lời.

“Không sai. Anh biết rõ anh đâu không lại Nghiêm Tiêu, cho nên thừa dịp Nghiêm Tiêu còn chưa cướp cô ả trước, anh nhất định phải hót tay trên!” Tân Khắc Lực cắn răng tuyên bố.

“Nếu Nghiêm Tiêu biết sợ sẽ lộ da anh đó! Mà cũng không sao, trước nay anh ta chưa bao giờ quan tâm tới phụ nữ, chẳng qua chỉ muốn đùa giỡn một chút cho vui thôi.” Cô ta cho rằng mình rất hiểu Nghiêm Tiêu.

“Không, Nghiêm Tiêu nói trước mặt anh là anh ta rất nghiêm túc với Thanh Nhu.”

“Thật á?” Đông Uyển Ny nâng cao âm lượng. Nghiêm Tiêu chưa bao giờ cam đoan về bất cứ người phụ nữ nào. Chẳng lẽ anh thật sự động lòng với Thanh Nhu?

“Không sai đâu. Vậy nên anh mới nghi ngờ bây giờ Thanh Nhu có còn là xử nữ hay không đây.” Hừ! Thiệt thòi cho hần lãng phí nhiều công sức với cô như vậy.

“Nếu Nghiêm Tiêu đã nói thế thì anh nghĩ Quan Thanh Nhu còn có thể là xử nữ à? Sợ là đã sớm lên giường với Nghiêm Tiêu rồi!” Đông Uyển Ny ở bên đổ thêm dầu vào lửa.

“Anh thực không cam lòng! Theo đuổi lâu thế mà giờ tất cả đều công cốc hết!” Tân Khắc Lực căm giận.

“Em khuyên anh nghĩ kỹ một chút. Người ta đã thành phượng hoàng rồi đấy.”

“Không đơn giản vậy đâu! Anh sẽ không dễ dàng buông tha cô ả như vậy!” Hấn cắn răng nghiến lợi.

“Vậy anh làm thế nào?” Đông Uyển Ny không đồng ý lắm nhưng cũng hỏi.

“Yên tâm, chờ anh xử lý cô ả xong sẽ quay lại bên cạnh em” Tân Khắc Lực dấm uế cười nói.

“Vậy mới đúng chứ.” Đông Uyển Ny cười.

“Người phụ nữ tham lam này!”

Hấn còn chưa nhào qua, Đông Uyển Ny đã chủ động dựa sát vào hấn.

Bên trong phòng lần nữa ngập tràn cảnh xuân...

Kích tình qua đi, Tân Khắc Lực ôm Đông Uyển Ny ra ngoài phòng nghỉ ngơi.

Hấn thấy Thanh Nhu đứng ngoài đó, nụ cười trên mặt cứng đờ.

“Nhu Nhu!” Sao cô ấy lại tới?!

“Tôi tới để nói với anh là chúng ta không thể nào đính hôn!” Thanh Nhu bỏ lại lời này xong liền tông cửa lao đi.

Mới vừa nãy bên trong phòng nghỉ truyền ra tiếng rên rỉ, cô đều nghe hết, nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết hai người đó đang làm chuyện tốt gì. Tuy nhiên cô chẳng thấy khô sở, chỉ thấy ghê tởm!

“Nhu Nhu!”

Tân Khắc Lực đuổi theo ra ngoài phòng làm việc đã không thấy bóng dáng cô. “Nhu Nhu!”

“Nhu Nhu, mở cửa đi em, nghe anh giải thích được không?” Tân Khắc Lực chạy tới nhà Thanh Nhu, điên cuồng nhấn chuông cửa.

“Anh đi đi! Những điều nên nói tôi đều đã nói.” Giữa họ chẳng còn gì để giải thích nữa.

“Nhưng anh không muốn kết thúc như thế này!” Tâm hấn vẫn chưa chết.

“Khắc Lực, hai ta đều hiểu rằng chúng ta không hợp.” Thanh Nhu không muốn vạch mặt hấn, thử nói lý với hấn.

“Trước hết để anh vào nhà đã, được không? Chuyện hôm nay là anh sai, anh có thể giải thích cho em.”

“Anh về đi. Bây giờ tâm trạng của anh không ổn định, hôm nào chúng ta bàn lại sau.” Thanh Nhu vẫn không mở cửa.

“Nếu em không mở cửa, anh sẽ đợi ở đây luôn, không đi đâu hết!” Hấn biết cô tuyệt đối không nỡ lòng làm thế với mình.

Thanh Nhu bất đắc dĩ mở cửa.

Sợ cô đổi ý, Tân Khắc Lực lập tức đi vào.

“Nhu Nhu, em nghe anh nói, hôm nay Uyển Ny chạy tới công ty bảo là muốn mừng anh ký được hợp đồng, chẳng ngờ mới nói mấy câu thì cô ta đã dụ dỗ anh. Em biết mà, đàn ông không đỡ được loại cám dỗ này... Em tha thứ cho nhé?”

Thanh Nhu chăm chú dõi theo hấn. Người đàn ông này thật ích kỷ, chỉ biết đổ hết lỗi lên đầu người khác!

“Khắc Lực, bất kể hôm nay có xảy ra chuyện này hay không, tôi đều định nói với anh rằng chúng ta không hợp, tôi sẽ không kết hôn với anh.” Cô từng chữ từng chữ nói rõ ràng. Nếu hấn nghe không hiểu thì cô cũng chẳng còn cách nào nữa.

“Vì sao?” Mặt Tân Khắc Lực chợt biến. “Anh yêu em như vậy... chẳng lẽ em không cảm nhận được ư?”

“Tôi rất biết ơn anh.”

“Anh không muốn em biết ơn anh!” Tân Khắc Lực hoàn toàn mất khống chế. “Anh muốn tất cả! Em có Nghiêm Tiêu rồi nên muốn đá anh phải không?”

“Anh tỉnh táo một chút!”

“Người yêu của em là Nghiêm Tiêu, đúng không? Em còn muốn giấu giếm tới khi nào?!” Hấn lay lắc bả vai cô.

“Khắc Lực, anh đừng vậy!” Sắc mặt Thanh Nhu tái nhợt. Hấn bóp đau vai cô!

“Em nghĩ anh nên tỉnh táo cách nào? Năm năm qua anh không nên nhìn nhin với em để nay bị từ chối phũ phàng thế này!”

“Tôi yêu Nghiêm Tiêu nhưng tôi cũng rất biết ơn anh, chỉ là tôi không tài nào kết hôn với anh được!” Cuối cùng cô cũng đem lời cất giấu trong đáy lòng nói ra.

Khuôn mặt Khắc Lực trở nên hung tợn. “Tao biết ngay mày là đồ đàn bà ti tiện không nhờ vả gì được mà! Đúng là tao nên ra tay trước để chiếm lợi thế!”

“Anh nói cái gì?” Thanh Nhu bị lời của hắn làm giật mình.

“Hai người đã lên giường rồi đúng không? Nếu mày có thể làm với Nghiêm Tiêu thì không lý nào chẳng thể làm với tao!” Tân Khắc Lực nhào tới định hôn cô.

“Không! Dừng lại!” Cô quay mặt tránh.

“Trên giường Nghiêm Tiêu mày cũng tỏ vẻ thế à? Miệng nói không muốn nhưng lòng thì muốn chết đi được! Tao không cam tâm! Nhất định hôm nay tao phải có được mày!” Hắn đè cô xuống ghế salon.

“Tân Khắc Lực, anh mau buông tôi ra!” Cô liên tục giãy giụa thân thể, cố gắng tránh thoát khỏi sự kiềm chế của hắn.

“Dù mày có giãy thế nào thì cũng chỉ càng làm tao muốn mày!” Tân Khắc Lực không ngừng tức giận hôn miệng nhỏ của cô.

“Nghiêm Tiêu sẽ không bỏ qua cho anh!” Thanh Nhu liều mạng giãy giụa muốn thoát khỏi gọng kìm. Cơ thể cô là thuộc về Nghiêm Tiêu, không cho phép người thứ hai chạm vào!

“Hiện tại có núi để dựa vào rồi à? Hừ! Đồ đàn bà đê tiện!” Trên cánh tay cô xuất hiện vết máu. Tân Khắc Lực điên tiết cực kỳ! Cô dám phản kháng hắn! Thế là hắn tức tối bóp cổ cô.

“Đáng đời!” Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ ửng của cô. “Cầu xin anh, anh mới thả em ra!”

Cô sắp không thở được!

“Sắp chết rồi đấy, mày không định cầu xin tao à?” Tân Khắc Lực buông tay để cô hô hấp. “Tao sẽ không cho mày chết dễ thế đâu! Tao muốn có được thân thể mày!” Hắn dường như nổi cơn điên, điên cuồng nhào qua vuốt ve cơ thể bất lực của cô.

Cô dùng sức đánh hắn, đâm hắn, đập hắn, không ngừng phản kháng.

“Con tiện nữ này! Hô không phát uy mày cho tao là mèo bệnh à? Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!” Hắn bắt lấy tay cô, bóp một cái.

Thanh Nhu đau đến chảy nước mắt.

“Nghiêm Tiêu... Nghiêm Tiêu...” Cô đau thấu tận tim gọi.

“Gọi anh ta cũng vô ích! Anh ta không tới cứu mày đâu! Nói thẳng cho mày biết, Nghiêm Tiêu chỉ muốn đùa giỡn với mày thôi. Vì có được mày rồi nên anh ta mới kêu Uyển Ný tới dụ dỗ tao để mày càng xích lại gần anh ta, chờ anh ta chơi chán mày rồi sẽ đá mày đi!” Tân Khắc Lực mặt không đổi sắc nói láo, cố ý để cô hiểu lầm Nghiêm Tiêu.

“Anh nói bậy! Nghiêm Tiêu không phải loại người đó!” Cô gào to, tuy nhiên đáy lòng lại dao động. Nghiêm Tiêu thật sự có ý đùa giỡn cô?

Nhưng... cô yêu anh mất rồi!

Trái tim cô đau quá!

“Là Uyển Ný nói cho tao biết! Nghiêm Tiêu là một tên đại gia phong lưu, anh ta sẽ không cam lòng chỉ có một con đàn bà. Tao khuyên mày đừng si tâm vọng tưởng tới anh ta nữa!” Tân Khắc Lực thấy kế khích bác ly gián có hiệu quả nên càng thêm ra sức kích thích cô.

“Đừng nói nữa!” Lệ cô rơi đầy mặt.

“Rốt cuộc mày cũng hiểu mày ngu ngốc cỡ nào rồi?” Tân Khắc Lực tàn nhẫn hỏi.

Hắn bắt đầu động tay cởi quần áo của cô.

“Không! Dừng!” Cô đẩy tay hắn.

“Còn giãy giụa cái gì? Lên giường với tao chính là biện pháp tốt nhất để trả thù Nghiêm Tiêu đó!”

“Không!” Thanh Nhu đá hắn, cắn hắn.

“Cái tên không bằng súc sinh này!” Đột nhiên một giọng nói tức giận vang lên.

Là Nghiêm Tiêu!

Anh tới tìm Thanh Nhu. Kỳ quái cửa chính nhà cô không đóng, anh ngơ ngác vào trong thì nhìn thấy Tân Khắc Lực đang muốn xé quần áo Thanh Nhu!

Nghiêm Tiêu túm lấy cổ áo hắn, đâm cho hắn một cú.

Tân Khắc Lực vội cầu xin tha thứ: “Tổng giám đốc Nghiêm, anh tha cho tôi, đều là do Thanh Nhu dụ dỗ tôi, tôi không nhịn được nên...”

“Tao tin vào mắt mình! Rõ ràng cô ấy muốn phản kháng!” Nghiêm Tiêu lại đâm cho hắn một cú, đánh tới nỗi khoé miệng hắn rỉ máu. “Tao muốn giết chết mày!”

Tân Khắc Lực thấy một nắm đấm của Nghiêm Tiêu lại định vung tới liền vội vàng bỏ chạy khỏi cửa.

“Thanh Nhu, em có sao không?” Nghiêm Tiêu lo lắng nhìn cô. Trừ bị kinh sợ ra, tay cô còn có vết thương. “Anh dẫn em đi bệnh viện!”

“Anh đừng chạm tới!” Cô co rúm người. Vì lời Tân Khắc Lực, trái tim yếu ớt của cô vô cùng tổn thương.

“Em sao vậy? Anh là Nghiêm Tiêu nè, không sao.” Chẳng lẽ cô bị dọa sợ quá?

“Hiện giờ anh chỉ đang đùa giỡn với em đúng không? Sau khi trả thù xong anh sẽ vứt bỏ em đúng không?” Tim cô quá đau!

“Em nói linh tính gì đấy? Có phải Tân Khắc lực nói bậy gì với em không?” Vậy mà cô cũng tin?

Anh bị hiểu lầm không thể giải thích được, cô cũng không cho anh cơ hội giải thích.

Tim Thanh Nhu đau như dao cắt. “Anh đi đi! Em không muốn gặp anh!”

“Em chọn tin Tân Khắc Lực chứ không tin anh!” Anh lùi về ngưỡng cửa.

Nước mắt của cô không ngừng rơi. “Anh đừng tới tìm em nữa! Em không muốn thấy anh!”

Nghiêm Tiêu cô đơn lái xe đi.

Cô rống khóc.

Thanh Nhu bước vào một quán cà phê, đảo mắt tìm được Đông Uyển Ny đã ngồi chờ từ lâu. Cô ta vẫy tay với cô.

“Cô Quan vẫn khỏe chứ?” Đông Uyển Ny nhỏ giọng chào hỏi nhưng vẫn khẽ động đến miệng vết thương.

Trời nóng mà cô ta khoác áo kín mít, trên mặt còn đeo kính râm.

“Tôi rất khỏe.” Thanh Nhu nhận ra rõ cô ta gầy đi một vòng. “Cô tìm tôi có chuyện gì không?” Thời gian này cô không hề bước chân ra khỏi nhà, mỗi ngày đều tự giam mình trong phòng, khóc không biết bao nhiêu lần.

Cô thần thờ mắt vía, trong đầu ngập tràn hình ảnh của Nghiêm Tiêu.

“Hôm nay tôi hẹn cô tôi là muốn nói cho cô biết bộ mặt thật của Tân Khắc Lực.” Đông Uyển Ny bỏ kính râm và cởi áo khoác ra. Tân Khắc Lực dám đánh cô ta, cô ta sẽ cắn lại hắn một miếng! “Anh ta thường mượn rượu giả điên đánh tôi, quả thực không phải là người! Cô Quan, may là cô không đồng ý kết hôn với loại súc sinh chó má này!”

Thanh Nhu hít mạnh một hơi.

Trên mặt Đông Uyển Ny có vài vết bầm, cánh tay cũng xanh một mảng, tím một khối.

“Sao anh ta lại đánh cô?” Thanh Nhu không đành lòng.

“Bởi vì chuyện kia... anh ta không tha nổi cho tôi. Anh ta xấu hổ nên đánh tôi cho hả giận...” Dứt lời cô ta không kiềm được tiếng nước nở.

Thanh Nhu lấy giấy nhệ nhàng lau nước mắt cho cô ta.

“Khuya hôm trước anh ta uống say khướt về, đánh tôi một cách tàn bạo. Nhắc tới cô, anh ta còn mắng cô vong ơn phụ nghĩa!” Đông Uyển Ny vì động phải miệng vết thương nên hơi ngừng lời, sau lại tiếp: “Tôi biết công ty anh ta sắp phá sản, là bị Nghiêm Tiêu đánh sập. Anh ta trở tay chẳng kịp nữa!”

“Rất xin lỗi! Vì tôi mà Tân Khắc Lực mới đánh cô trút giận!” Nhớ tới Nghiêm Tiêu, tim Thanh Nhu vô cùng khổ sở và thê lương.

“Tôi hiểu đây không phải lỗi của cô. Anh ta nói anh ta muốn phá đám tình cảm giữa cô và Nghiêm Tiêu, còn đặc ý nói đã thành công nữa. Cô Quan, không biết cô đã nghe anh ta nói gì chưa nhưng cô ngàn vạn lần không được tin lời anh ta!”

“Không phải cô nói cho Tân Khắc Lực biết là Nghiêm Tiêu muốn đùa giỡn với tôi ư?”

“Tôi thì tôi chưa từng nói những lời này! Tất cả đều do Tân Khắc Lực láo toét! Tân Khắc Lực nói anh ta theo đuổi cô là vì thân thể thuần khiết của cô, sau khi chiếm được rồi sẽ đá bay cô! Tên này đúng là súc sinh!” Đông Uyển Ny càng nói càng giận.

Vậy chẳng phải... mấy ngày qua cô hiểu lầm Nghiêm Tiêu? Còn điên khùng tự kỷ ở nhà mấy ngày?

“Cô Quan, tôi thấy Nghiêm Tiêu thực sự rất thích cô. Mặc dù tôi không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì nhưng thư ký của Nghiêm Tiêu là bạn tôi, nghe cô ấy nói dạo gần đây Nghiêm Tiêu rất ít tới công ty, thân thể cũng tiêu suy hẳn... Nếu hai người tâm đầu ý hợp thì không nên lãng phí thời gian nữa, mắc công trúng kẻ của Tân Khắc Lực!” Đông Uyển Ny tận tình khuyên nhủ.

Thanh Nhu còn chưa kịp nói câu cảm ơn cô ta liền vội vã phóng đi. Cô muốn gặp Nghiêm Tiêu! Đều là do cô không tốt!

Tâm tình Thanh Nhu rạng ngời, dường như sau cơn mưa trời lại sáng.

Đội thang máy nhích lên từng tầng một, trong lòng Thanh Nhu kích động tới nỗi ngực muốn nổ mạnh. Cô nên mở miệng với Nghiêm Tiêu thế nào? Cô nên đối diện với Nghiêm Tiêu thế nào?

Đầu tiên cô phát điên chạy tới nhà anh, phát điên nhấn chuông cửa, tựa như một cô gái đang phát cuồng vì tình yêu, vô cùng khát khao được trông thấy anh.

Nhưng sau đó cô phát hiện anh không có ở nhà, xe anh cũng không có ở đây. Có lẽ anh đã tới công ty.

Phòng làm việc của tổng giám đốc nằm ở tầng cao nhất. Cô hỏi quầy tiếp tân, quả nhiên Nghiêm Tiêu ở đây!

Tuy nhiên thang máy lên đến lầu 27 thì chợt dừng lại, bộ đàm truyền ra thông báo thang máy sẽ tạm ngừng hoạt động ba mươi phút để tiến hành sửa chữa, xin mời những ai đang sử dụng thang máy dành cho nhân viên ra ngoài.

Ba mươi phút? Cô không thể chờ lâu tới thế được.

Thanh Nhu vội vã nhấn nút mở cửa, lao ra khỏi thang máy. Sao cô lại xui xẻo thế nhỉ?

Phòng làm việc của tổng giám đốc ở tận lầu 50 đó!

Nhưng thôi, cứ lên trước rồi hẵng nói.

Cô như là đang chạy thi marathon, thở hồng hộc bò lên từng tầng lầu.

Bò đến tầng cao nhất thì chân cô dường như nhấc không lên nữa. Chỉ còn ý chí gắng chống đỡ, ở hai bậc thang cuối cùng thì suýt chút vấp ngã, may mà cô kịp giữ vững thân thể.

Mới bước khỏi cầu thang, cô liền phát hiện một đôi mắt sắc bén đang nhìn chăm chú vào mình.

Cô nhìn anh, thờ phỉ phò hồn hên: “Em... em... em...” Mặt đỏ tới tận mang tai, nửa chữ cô cũng chẳng nói tiếp được.

“Nơi này không phải chỗ cô nên tới.” Nghiêm Tiêu lạnh nhạt bảo, bước chân đang muốn rời đi, bỗng vạt áo bị một bàn tay nhỏ bé kéo lại.

Anh quay đầu trừng cô.

Cô vô tội nâng đôi mắt to tròn lên rồi lại hạ xuống.

“Em... từ... tầng 27...” Cô nhỏ nhỏ thờ dõc.

“Thờ xong rồi nói!” Anh tức giận quát: “Không tôi mặc kệ cô!”

“Anh đừng nói vậy, em rất khổ sở mà...” Mắt cô rung rung chực khóc. Dù biết rõ rằng anh không bao giờ bỏ được mình, cũng biết rõ anh chỉ mạnh miệng nhưng tim cô sẽ thấy rất đau!

“Rốt cuộc cô muốn gì? Chẳng phải cô nói không muốn thấy tôi ư? Giờ còn đứng đây nói những lời này, đang muốn trêu đùa tôi à?” Giọng điệu anh cay nghiệt.

“Em chạy lên từ tầng 27 đó... Nể tình em vừa lết hết 23 tầng còn lại, anh nói chuyện mấy phút với em được không?”

“Có gì thì nói mau!” Anh đồng ý không phải vì đau lòng cho bộ dạng đáng thương của cô mà chỉ đơn giản là vì thông cảm với vẻ đáng thương đó thôi.

“Tôi còn vội đi họp, rất bận.”

“Vậy... dạo này anh có khỏe không?”

“Rất khoẻ!” Cô hồng học chạy tới chỉ vì muốn hỏi anh câu này? “Cứ sống, cứ làm việc thôi.”

“Nhưng em nghe nói dạo này anh không khoẻ lắm...” Cô liên tục ghen thờ.

Ánh mắt hung ác của anh bắn về phía cô. Đồ ngốc này! Không chờ thang máy sửa xong rồi lên được à? Nếu không thì cũng chạy chậm chậm thôi, chạy gấp thế kia để làm anh đau lòng chắc?

“Nếu cô nghĩ cuộc sống của tôi không có cô sẽ tầm tôi thì cô làm rồi! Tôi sống rất tốt, không có cô bên cạnh làm phiền, công việc tôi xử lý càng nhanh.” Anh nói dối.

“Nhưng mặt anh tiêu tụy quá, mắt còn có quầng thâm.” Cô không khách khí chỉ ra.

Nghiêm Tiêu liếc mắt, quát: “Rồi! Tôi thừa nhận tôi mất ngủ, tôi nhớ cô, vậy thì sao? Ha! Cô bảo tôi đừng tới gặp cô chứ không bảo tôi đừng nhớ cô!” Anh thẳng thắn nói rõ.

Cô rất cảm động, rất vui sướng, nhin không được khóc oa lên thành tiếng.

“Này đứa ngốc kia, khóc cái gì?!” Anh chịu đựng không cho mình tiến lên ôm cô, nhin tới nỗi toàn thân run rẩy.

“Em cũng vậy mà... Em cũng sống không tốt, cứ mãi nhớ anh... Đều là do em suy nghĩ lung tung. Nhưng đó là bởi vì em sợ, sợ bị lừa dối. Dù sao... em cũng chưa từng yêu ai sâu đậm như vậy mà...” Nếu như không có anh, cô thực không biết nên sống thế nào nữa.

“Nói to lên! Em nói cho mỗi mình em nghe à? Người em yêu là ai?” Giọng điệu anh hung hăng, cố gắng che giấu sự thật là anh đã tha thứ cho cô.

Cô lau nước mắt, hô: “Là anh! Là anh!”

“Muộn rồi! Ngày đó em bảo tôi đừng tới tìm em thì trái tim tôi đã nguội, có hối hận nữa cũng không bù đắp được.”

“Em nguyện dùng cả đời để bù đắp, thậm chí là kiếp sau, kiếp sau nữa em cũng nguyện ý!” Cô rất nghiêm túc. Chỉ cần có thể níu giữ anh, muốn cô làm gì cũng được.

“Em đi đi! Tôi sẽ không tha thứ cho em!”

Tìm cô chảy máu, hai mắt đầm lệ, thì thào: “Tiêu... anh nói thật ư?”

Anh không trả lời, chỉ lạnh lùng trừng cô.

“Anh không đồng ý thì em đi đây...” Ánh mắt cô mờ mịt, không biết nên thế nào cho phải.

Nghiêm Tiêu dỗi mắt nhìn cô. Về mặt xót xa muốn chết làm tim anh co rút đau đớn không thôi. Tới tận bây giờ, anh vẫn yêu cô sâu đậm như vậy.

Anh không nhin được nữa bèn chạy về phía trước, bá đạo và thâm tình kéo tay cô.

“Là giả! Tất cả những lời anh vừa nói là giả đấy! Anh tha thứ cho em rồi! Em thật là ngốc nghếch, ngay cả chuyện anh yêu em mà em cũng không cảm nhận được. Điều đó làm anh rất tức giận!”

Cô dừng bước, khóc thút thít: “Vậy em phải làm gì anh mới không tức giận nữa?” Cô mơ mơ màng màng hỏi. Bàn tay anh vừa rộng vừa ấm áp khiến cô rất sung sướng.

“Anh có biện pháp giải quyết rồi đây. Biện pháp đó chính là em phải kết hôn với anh, anh muốn em sinh bao nhiêu con cho anh thì em phải sinh bấy nhiêu đứa, anh muốn em nấu cơm thì em phải nấu cơm, mỗi ngày tỉnh giấc nhất định phải để anh thấy em, cũng nhất định phải để anh nắm tay em, và quan trọng nhất là mỗi ngày phải để anh yêu em, nghe rõ chưa?”

“Nào có ai cầu hôn như anh...” Nhưng thực ra trái tim cô đang vô cùng cảm động.

“Em có thể bức hôn anh thì sao anh không thể cầu hôn em?” Anh biện luận hùng hồn.

“Em bức hôn anh bao giờ?” Cô kháng nghị.

“Còn nói không có! Lời em nói mới rồi còn văng vẳng bên tai mà em lại không thừa nhận?”

“Đúng! Anh nói thế cũng đúng! Cứ như vậy đi.”

Không gian ngọt ngào bao quanh hai người họ. Hai con người, hai trái tim chặt chẽ dựa sát vào nhau, mãi mãi không bao giờ chia cắt nữa.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Đêm Mát Hồn Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.